

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURELL K. HAMILTON

A LICK OF FROST

a novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LAURELL K.
HAMILTON

A LICK OF FROST
a novel

Bir Tutam Don

Tarafından

Laurell K. Hamilton

İçindekiler

BÖLÜM 1
BÖLÜM 2
BÖLÜM 3
BÖLÜM 4
BÖLÜM 5
BÖLÜM 6
BÖLÜM 7
BÖLÜM 8
BÖLÜM 9
BÖLÜM 10
BÖLÜM 11
BÖLÜM 12
BÖLÜM 13
BÖLÜM 14
BÖLÜM 15
BÖLÜM 16
BÖLÜM 17
BÖLÜM 18
BÖLÜM 19
BÖLÜM 20
BÖLÜM 21
BÖLÜM 22
BÖLÜM 23
BÖLÜM 24
BÖLÜM 25
BÖLÜM 26
BÖLÜM 27
BÖLÜM 28
BÖLÜM 29

Yazan: Laurell K. Hamilton
The Random House Publishing Group tarafından
yayımlanmıştır

GÖLGELERİN
ÖPÜCÜĞÜ
ALACAKARANLIĞIN
OKŞAMASI
AY IŞIĞI TARAFINDAN
BAŞTAN ÇIKARILMIŞ BİR
GECE YARISI VURUŞU
MISTRAL'IN ÖPÜCÜĞÜ

BİR PARÇA DON

A Lick of Frost bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright © 2007 by Laurell K. Hamilton

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde The Random'un bir baskısı olan Ballantine Books tarafından yayımlanmıştır.
House Publishing Group, Random House, Inc. şirketinin bir bölümü, New York.

Ballantine ve colophon, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

Hamilton, Laurell K.

A lick of frost: a novel / Laurell K. Hamilton.

s. cm.

ISBN 978-0-345-49590-7 (asitsiz kağıt)

1. Gentry, Meredith (Hayali karakter). 2. Kadın özel dedektifler- Kurgu. 3.

Doğaüstü-Kurgu. 4. Periler-Kurgu. I. Başlık.

PS3558.A443357L53 2007 813'.54-dc22 2007027388

Amerika Birleşik Devletleri'nde asitsiz kağıda basılmıştır

www.ballantinebooks.com

Dolambaçlı antik merdivene
çağırıyorum; Tüm zihnini dik tırmanışa,
Kırık, ufalanan sipere, Nefes kesen
yıldızlarla aydınlanmış havaya ver,
Gizli kutbu işaretleyen yıldızın üzerine; her
gezgin düşünceyi sabitle
Tüm düşüncelerin yapıldığı o mahalle:
Karanlığı ruhtan kim ayırt edebilir.

W.B.Yeats'in "A Dialogue of Self and Soul" adlı
eserinden (*The Winding Stair*, 1933)

BENİMLE MERDİVENLERDE YÜRÜYEN JONATHON'A.

TEŞEKKÜRLER

Personel: Dark, Mary ve Sherry. Onlar olmasa kaos .

Charles, son onayda belirttiğim gibi Güvenlik Şefi olmayı değil, Baş Amele olmayı talep etmişti. Onun en yüksek resmi rütbesinin çavuş olduğunu hatırlamalıydım. Çavuşlar yaşamak için çalışırlar; subay değildirler.

Yazı grubum; Alternatif Tarihçiler: Tom Drennan, Rett MacPhearson, Deborah Millitello, Marella Sands ve Mark Sumner. Onlarla ya da onlarsız delilik oluyor ama onlarla çok daha eğlenceli.

BİR PARÇA DON

BÖLÜM 1

ŞIK BİR KONFERANS SALONUNDA OTURUYORDUM.

Los Angeles şehir merkezinin bir bölümünü pırıl pırıl kulelerden birinin tepesinde. Odanın uzak duvarı neredeyse tamamen camdan oluşuyordu, öyle ki manzara neredeyse agorafobikti. Büyük bir deprem olduğunda Los Angeles'ın bu bölümünün sekiz ila on beş metre derinliğinde camla kaplanacağını tahmin ediyorlar. Aşağıdaki sokaklarda bulunan her şey parçalara ayrılacak, ezilecek ya da camdan bir çığın altında kalacak. Hoş bir düşünce değil, ama çirkin düşünceler için bir gündü.

Işık ve İllüzyon Kralı amcam Taranis, kraliyet korumalarımın üçüne karşı suç duyurusunda bulunmuştu. Rhys, Galen ve Abe'in sarayındaki kadınlardan birine tecavüz ettiği suçlamasıyla insan yetkililere başvurmuştu.

Seelie Sarayı'ndaki hükümdarlığının tüm uzun tarihi boyunca adalet için asla insanların yanına gitmemişti. Peri kuralı; peri kanunu. Ya da doğrusu, sidhe kuralı; sidhe yasası. Sidhe, kimsenin hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre boyunca perileri yönetmişti. Bu anıların bazıları binlerce yıl öncesine dayandığına göre, belki de sidhe her zaman yönetimdeydi, ama bu bir yalan gibi geliyordu. Sidhe'ler yalan söylemez, çünkü gerçekten yalan söylemek peri dışına atılmak, sürgün edilmek demektir. Söz konusu üç korumanın masum olduğunu bildiğimden, Leydi Caitrin'in ifadesiyle ilgili ilginç sorunlar ortaya çıktı.

Ama bugün sadece ifade veriyorduk ve nasıl gittiğine bağlı olarak Kral Taranis grup görüşmesi için hazır bekliyordu. Bu yüzden Biggs, Biggs, Farmer ve Farmer'dan Simon Biggs ve Thomas Farmer yanımda oturuyordu.

"Bugün bu toplantıyı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Prenses Meredith," dedi masanın karşısındaki takım elbiselilerden biri. Geniş, pırıl pırıl masanın karşısında, sırtları güzel manzaraya dönük yedi takım elbise vardı.

Peri saraylarının resmi elçisi Büyükelçi Stevens masanın bizim tarafımızda oturuyordu ama Biggs ve Farmer'ın uzak tarafındaydı. Stevens dedi ki, "Peri görgü kuralları hakkında bir kelime: Peri halkına teşekkür edemezsiniz Bay Shelby. Prenses Meredith genç asillerden biri olarak muhtemelen alınmayacaktır ama karşınızda çok daha yaşlı bazı soylular olacak. Hepsi de bir teşekkürün ağır bir hakaret olmadan geçmesine izin vermeyecektir." Stevens bunu söylerken gülümsedi, yumuşak yakışıklı yüzü kahverengi gözlerinden mükemmel kesilmiş kahverengi saçlarına kadar samimiydi. Dünyaya karşı bizim sesimiz olması gerekiyordu ama doğrusu tüm zamanını Seelie Mahkemesi'nde amcama yağ çekerek geçiriyordu. Hava ve Karanlığın Kraliçesi Andais halamın hüküm sürdüğü ve bir gün benim de hüküm sürebileceğim Unseelie Sarayı, Stevens için çok korkutucuydu. Hayır, ondan hoşlanmadım.

Los Angeles Savcısı Michael Shelby, "Özür dilerim Prenses Meredith. Fark etmemiştim."

Gülümsedim ve "Sorun değil. Büyükelçi haklı, bir teşekkür beni rahatsız etmez."

"Ama adamlarınızı rahatsız edecek mi?" Shelby sordu.

", evet," dedim. Arkamdan Doyle ve Frost'a baktım. Karanlığın ve karın gerçeğe dönüşmüş hali gibi arkamda duruyorlardı ve bu gerçekten çok da uzak değildi. Doyle'un siyah saçları, siyah teni, siyah bir takım elbisesi vardı; kravatı bile siyahtı. Sadece gömleği zengin bir kraliyet mavisiydi ve o da avukatımızın gözüne girmek içindi. Siyahın yanlış bir izlenim verdiğini, onu tehditkâr gösterdiğini düşünüyordu. Lakabı Darkness olan Doyle, "Ben prensesin muhafızlarının kaptanıyım. Tehdit ediyor olmam gerekiyordu." Avukatlar buna ne diyeceklerini bilememişlerdi ama Doyle

mavi gömleği giymişti. Renk, doğru ışıkta vücutuna mor ve mavi vurgular yapacak kadar siyah olan teninin zengin, mükemmel siyahına karşı neredeyse parlıyordu, Siyah gözleri, siyah üzerine siyah güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

Frost'un teni Doyle'unki kadar beyazdı. Benimki kadar beyaz. Ama saçları kendine özgüydü, gümüş rengindeydi, saça dövülmüş metal gibiydi. Konferans salonunun zevkli ışığında parlıyordu. Eritilip mücevher yapılabilecek bir şey gibi parlıyordu. Saçının üst kısmını gümüş rengi ve Los Angeles şehrinden daha eski bir tokayla arkadan bağlamıştı. Güvercin grisi takım elbisesi Ferragamo'ydu ve gömleğinin beyazı kendi teninden daha az beyazdı. Kravatı takım elbiseden daha koyu renkliydi ama o kadar da değil. Uzaktaki pencereleri tararken gözlerinin yumuşak grisi odayı aydınlatıyordu. Doyle da gözlüklerinin arkasından bunu yapıyordu. Korumalarımın olmasının bir nedeni vardı ve ölmemi isteyen bazıları uçabiliyordu. Taranis'in beni öldürmek isteyenlerden biri olduğunu düşünmüyorduk ama neden polise gitmişti? Neden bu sahte suçlamalarda ısrar etmişti? Bütün bunları bir amacı olmadan asla yapmazdı. Sadece bu gündemin ne olduğunu bilmiyorduk, bu yüzden her ihtimale karşı, insan avukatların hayal bile edemeyeceği şeyler için pencereleri izlediler.

Shelby'nin bakışları arkamdaki korumalara kaydı. Adamlarıma endişeyle bakmamak için mücadele eden tek kişi o değildi, ama gözlerini ve aklını işine odaklamakta en çok zorlanan Bölge Savcı Yardımcısı Pamela Nelson'dı. Masanın karşıındaki adamlar gardiyanlara, erkeklerin kendilerini hiç terlemeden fiziksel olarak alt edebileceklerinden neredeyse emin oldukları başka bir adamı gördüklerinde attıkları bakışları attılar. ABD Savcısı Michael Shelby uzun boylu, atletik ve yakışıklıydı, beyaz dişleri parıldıyordu ve Los Angeles bölgesinin ABD savcısı olmanın ötesine geçmeyi planlayan birinin görünüşüne sahipti. O

Boyu 1.80'in üzerindeydi ve takım elbisesi ciddi bir şekilde spor yaptığı gerçeğini gizleyemiyordu. Muhtemelen kendisini fiziksel olarak zayıf hissettiren pek fazla erkekle karşılaşmamıştır. Asistanı Ernesto Bertram, işi için fazla genç, kısa siyah saçları ve gözlükleriyle fazla ciddi görünen ince bir adamdı. Onu fazla ciddi gösteren gözlükleri değildi; yüzündeki ifadeydi, sanki ekşi bir şey tatmış gibiydi. St. Louis bölgesinin ABD savcısı Albert Veducchi de buradaydı. Shelby'nin bronz tenine sahip değildi. Aslında biraz kiloluydu ve yorgun görünüyordu. Asistanı Grover'dı. Aslında kendisini sadece Grover olarak tanıtmıştı, bu yüzden ilk adı mı, soyadı mı yoksa tek adı mı olduğunu bilmiyordum. Diğerlerinden daha fazla gülümsüyordu ve dost canlısı, kampüste eve dönüş tarzında çekiciydi. Bana üniversitedeki ya göründükleri kadar iyi ya da sadece seks isteyen, sınıf geçmelerine yardımcı olmanız için ya da benim için gerçek bir peri prensesine yakın olmak için mutlak piçler olan erkekleri hatırlattı. Grover'ın hangi tür "iyi adam" olduğunu bir süre anlayamayacaktım. Eğer işler iyi giderse, bunu asla anlayamayacaktım, çünkü muhtemelen onu bir daha hiç görmeyecektim. İşler kötü giderse, Grover'ı daha çok görebiliriz.

Nelson, Los Angeles Bölge Savcısı'nın yardımcısıydı. Patronu Miguel Cortez kısa boylu, esmer ve yakışıklıydı. Kamerada harika . Onu burada haberlerde yeterince sık görmüştüm. Sorun şuydu ki o da Shelby gibi hırslıydı. Haberlerde olmayı seviyordu ve daha fazla haberlerde olmak istiyordu. Adamlarıma karşı yapılan bu tecavüz suçlaması, kariyerinizi yapabilecek ya da bozabilecek bir davanın tüm özelliklerini taşıyordu. Cortez ve Shelby hırslıydı; bu da ya çok temkinli ya da çok tedbirsiz olacakları anlamına geliyordu. Hangi ruh halinin bize daha çok yardımcı olacağından henüz emin değildim.

Nelson patronundan daha uzun boyluydu, çok yüksek olmayan topuklu ayakkabılarıyla 1.80'e yakındı. Saçları canlı bir kıızıldı ve omuzlarının etrafına dalgalar halinde dökülüyordu. Nadir bulunan bir tondu.

Derin, zengin ve insan saçının alabileceği kadar gerçek kızıla yakındı. Takım elbisesi iyi kesilmişti ama muhafazakâr ve siyahtı, düğmeli gömleği beyazdı, makyajı zevkliydi. Neredeyse erkeksi dış görünüşünü tek şey saçlarının aleviydi. Sanki aynı anda hem güzelliğini saklıyor hem de dikkatleri üzerine çekiyordu. Çünkü çok güzeldi. Soluk makyajının altındaki bir tutam çil, kusursuz cildini bozmuyor, aksine güzelleştiriyordu.

Gözleri, ışığın onları nasıl yakaladığına bağlı aynı anda hem yeşil hem de maviydi. O kararsız gözler Frost ve Doyle'a bakmaktan kendini alamıyordu. Not alması gereken deftere konsantre olmaya çalışıyordu ama bakışları sanki kendine engel olamıyormuş gibi yükselmeye ve onları bulmaya devam ediyordu.

Bu da bana yakışıklı bir adam ve dikkati dağılmış bir kadından daha fazlası olup olmadığını merak ettirdi.

Shelby boğazını sertçe temizledi.

Yerimden sıçradım ve ona baktım, "Çok özür dilerim, Mr. Shelby, benimle mi konuşuyordun?"

"Hayır, değildim ve olmalıydım da." Kendi tarafındaki masaya baktı. "Bu işe daha tarafsız bir ses olarak dahil edildim ama baro üyesi arkadaşlarıma, prenses için soru oluşturmakta zorlanıp zorlanmadıklarını sormama izin verin."

Avukatlardan birkaçı aynı anda konuştu. Veducci sadece kalemini havaya kaldırdı. Veducci başıyla onayladı. "Benim ofisim prenses ve halkıyla hepinizden daha yakından ilgilendi, bu yüzden büyüye karşı bazı ilaçlar taşıyorum."

"Ne tür ilaçlar?" Shelby sordu.

"Size ne taşıdığımı söylemeyeceğim ama soğuk çelik, demir, dört yapraklı yonca, sarı kantaron, üvez ve dişbudak - hem odunu hem de meyveleri- işe yaradığı biliniyor. Bazıları der ki

Çanlar büyüü bozacaktır ama yüksek saray sidhe'lerinin çanlardan pek rahatsız olmayacağını düşünüyorum."

"Prensesin bize karşı büyü kullandığını mı söylüyorsun?" Shelby sordu, yakışıklı yüzü artık hoş değildi.

Veducci, "Bazen Kral Taranis ya da Kraliçe Andais ile uğraşırken, varlıklarının insanları bunalttığını söylüyorum," diye karşılık verdi. "Prenses Meredith, yarı insan olmasına rağmen güzel-" Bana doğru başını salladı.

İltifat karşısında başımı salladım.

"-hiç kimseyi bu kadar güçlü etkilememişti ama son birkaç gündür Unseelie Court'ta çok şey oluyor. Büyükelçi Stevens ve diğer kaynaklar beni bilgilendirdi. Prenses Meredith ve muhafızlarından bazıları tabiri caizse güç şebekesini yukarı taşıdılar."

Veducci hâlâ yorgun , ama şimdi gözleri o kilolu, aşırı çalışan kamuflajın içindeki zihni gösteriyordu. Hırs dışında başka tehlikeler de olduğunu bir anda fark ettim. Veducci zekiydi ve Unseelie Sarayı'nda olanlar hakkında bir şeyler bildiğini ima ediyordu. Biliyor muydu, yoksa balık mı avlıyordu? Bir şeyleri ele vereceğimizi mi düşünüyordu?

Shelby kızgın bir ifadeyle, "Üzerimizde büyü kullanmak yasadışı," dedi. Şimdi bana bakıyordu ve bakışı artık hiç de dostça değildi. Ben de ona baktım. Ona üç renkli gözlerimin tüm gücünü gösterdim: dış kenarda erimiş altın, sonra yeşim yeşili bir daire ve gözbebeğimin etrafında kovalayan son zümrüt. Önce gözlerini kaçırdı, bakışlarını kendi not defterine çevirdi. Sesi kontrollü bir öfkeyle gergindi. "Bu davayı etkilemek için büyü kullanmaya çalıştığınız için sizi tutuklayabilir ya da peri dünyasına geri gönderebiliriz, Prenses."

"Size bir şey yapmıyorum Bay Shelby, bilerek yapmıyorum." Veducci'ye baktım. "Bay Veducci, diyorsunuz ki

Sadece teyzemi ve amcamı görmek bile zordu; şimdi ben zor muyum?"

"Meslektaşlarımın tepkilerine bakılırsa, öyle olduğunuza inanıyorum."

"Yani Kral Taranis ve Kraliçe Andais'in insanlara karşı tepkisi bu mu?"

"Benzer," dedi Veducci.

Gülümsemek zorunda kaldım.

"Bu hiç komik değil Prenses," dedi Cortez, sözleri öfke doluydu ama kahverengi gözleriyle karşılaştığımda benden uzaklaştılar.

Nelson'a baktım ama dikkatini dağıtan ben değildim; onun sorunu benim arkamdaydı.

"En çok hangisine bakıyorsun?" "Frost mu, Doyle mu; aydınlık mı, karanlık mı?" diye sordum.

Kızıl saçlı insanların sahip olduğu o güzel şekilde kızardı. "Ben..."

"Gelin Bayan Nelson, itiraf , hangisi?"

Duyabileceğim kadar sert yutkundtu. "İkisi de," diye fısıldadı.

Cortez, "Sizi ve bu iki muhafızı yasal bir davada usulsüz büyü yapmakla suçlayacağız, Prenses Meredith," dedi.

"Katılıyorum," dedi Shelby.

"Ne ben ne de Frost ve Doyle bunu bilerek yapmıyoruz."

"Biz aptal değiliz." Shelby söyledi. "Glamour aktif bir büyüdür, pasif değil."

"Çoğu cazibe, evet, ama hepsi değil," dedim. Masanın aşağısındaki Veducci'ye baktım. Onu masanın ortasından en koymuşlardı, sanki St. Louis'li olması daha az önemliymiş gibi. Ya da belki memleketim için aşırı duyarlıydım.

"İngiltere Kraliçesi'ni gördüğünüzde buna huzurda olmak dediklerini biliyor muydunuz?" dedi Veducci Kraliçe Elizabeth'le hiç tanışmadım, tanışmam da mümkün değil, o yüzden onun için nasıl olduğunu bilmiyorum. İnsan bir kraliçeyle hiç konuşmadım. Ancak " ifadesi, kraliçenin huzurunda olmak, Unseelie Sarayı'kraliçesi olduğunda daha fazla anlam ifade eder. Seelie Sarayı'nın kralının huzurunda olmak da bir zevktir."

"Bu ne anlama geliyor?" Cortez sordu. "İkram mı?"

"Bunun anlamı, beyler ve bayanlar, peri dünyasında kral ya da kraliçe olmak size bilinçdışı bir güç çekicilik havası veriyor. Los Angeles'ta yaşıyorsunuz ve bunun büyük yıldızlar ya da politikacılar için daha az işe yaradığını görüyorsunuz. Güç, gücü doğuruyor gibi görünüyor. Peri mahkemeleriyle uğraşmak beni biz fakir insanların bile bunu yaptığına inandırdı. Güçlü, zengin, güzel, yetenekli, her neyse, onların etrafında olmak sadece insan doğasında olan bir şey değil. Bence bu cazibe. Bence belli bir seviyedeki başarının bir cazibesi var ve insanları kendinize çekiyorsunuz. Etrafınızda olmak istiyorlar. Sizi daha çok dinliyorlar. Söylediklerinizi daha çok yapıyorlar. İnsanlar gerçek cazibenin gölgesine sahiptir; şimdi peri dünyasındaki en güçlü figür olan birini düşünün. Onları çevreleyen güç seviyesini düşünün."

"Büyükelçi Stevens," dedi Shelby, "bu etki konusunda bizi uyaran kişinin siz olması gerekmez miydi?"

Stevens kravatını düzeltti, Taranis'in kendisine hediye ettiği Rolex saatiyle oynadı. "Kral Taranis yüzyıllardır hüküm süren güçlü bir figür. Etkileyici bir asaleti var. Kraliçe Andais'i o kadar etkileyici bulmadım."

Veducci, "Çünkü onunla sadece uzaktan, aynaların üzerinden, Kral Taranis yanınızdayken konuşuyorsunuz," dedi.

Veducci'nin bunu bilmesinden etkilendim, çünkü bu kesinlikle doğrudu.

Shelby, "Siz peri elçisisiniz," dedi, "sadece Seelie Sarayı'nın değil."

"Ben Amerika Birleşik Devletleri'nin peri mahkemelerindeki Büyükelçisiyim, evet."

"Ama hiç Unseelie Sarayı'na adım atmadınız mı?" Shelby sordu.

"Ah," dedi Stevens, parmaklarını saatin kordonunda gezdirerek, "Kraliçe Andais'i pek de işbirlikçi bulmuyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Shelby söyledi.

Saatle oynamasını izledim ve birazcık konsantrasyon, üzerinde ya da içinde büyü olduğunu gösterdi. Onun yerine ben cevap verdim: "Demek ki Unseelie Sarayı'nın sapkınlık ve canavarlarla dolu olduğunu düşünüyor."

Şimdi hepsi ona bakıyordu. Eğer bu bizim tarafımızdan bir göz boyama olsaydı, bakmazlardı. "Bu doğru mu Büyükelçi?" Shelby sordu.

"Ben asla böyle bir şey söylemem." "Ama o buna inanıyor," dedim .

Shelby, "Hepimiz bunu not edeceğiz ve görevlerinizi büyük ölçüde ihmal ettiğinizi ilgili makamların bilmesini sağlayacağız," dedi.

"Ben Kral Taranis'e ve sarayına sadığım. Kraliçe Andais'in cinsel sadist ve oldukça deli olması benim suçum değil. O ve halkı tehlikeli. Yıllardır bunu söyledim ama kimse beni dinlemedi. Şimdi elimizde söylediklerimi kanıtlayan bu suçlamalar var."

"Yani üstlerinize kraliçenin muhafızlarının birine tecavüz edeceğinden korktuğunuzu mu söylediniz?" Veducci sordu.

"Şey, ben, hayır, tam olarak değil."

"Onlara ne söyledin?" Shelby sordu.

"Onlara gerçeği, Unseelie Sarayı'nda güvenliğimden endişe ettiğimi ve orada rahat edemeyeceğimi söyledim."

silahlı bir eskort olmadan." Stevens ayağa kalktı, çok uzun boylu ve kendinden çok emindi. Frost ve Doyle'u işaret etti. "Şunlara bakın, çok korkutucular. İçlerindeki katliam yapma potansiyeli, neden, sadece onlardan yayılıyor."

"Saatine dokunup duruyorsun," dedim.

"Ne?" Bana göz kırptı.

"Saatiniz. Onu sana Kral Taranis verdi, değil mi?" Ben sordum.

"Kraldan Rolex saat mi aldınız?" Cortez bunu bir soru haline getirdi. Sesi öfkeliydi ama bize değil.

Stevens yutkundu ve başını salladı. "Tabii ki hayır. Bu tamamen uygunsuz olurdu."

"Onu size verirken gördüm Büyükelçi," dedim.

Parmaklarını metalin üzerinde gezdirdi. "Bu kesinlikle doğru değil. Yalan söylüyor."

"Sidhe'ler yalan söylemez Büyükelçi, bunu biliyorsunuz. Bu bir insan alışkanlığıdır."

Stevens'in parmakları neredeyse saatin kordonunda bir delik açacaktı. "Unseelie'ler her türlü kötülüğü yapabilir. Yüzlerinden ne oldukları anlaşılıyor."

"Yüzleri çok güzel" diyen Nelson'dı.

"Onların büyüleriyle kandırılıyorsun," dedi Stevens. "Kral bana onların hilelerini görebilme gücü verdi." Sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu.

"Saat," dedim.

"Yani bu," dedi Shelby eliyle beni göstererek, "güzellik bir yanılsama mı?" "Evet," dedi Stevens.

"Hayır," dedim.

"Yalancı," diye bağırdı ve sandalyesini tekerlekleri üzerinde yuvarlanacak şekilde geriye itti. Biggs ve Farmer'ın yanından geçip bana doğru yürümeye başladı.

Doyle ve Frost bir bütünün iki yarısı gibi hareket ediyorlardı. Sadece önünde durup yolunu kesiyorlardı. Fiziksel güçleri dışında hiçbir sihir yoktu. Stevens sanki darbe almış gibi tökezleyerek onlardan uzaklaştı. Yüzü dehşet içinde buruştu ve "Hayır, hayır!" diye bağırdı.

Avukatlardan bazıları ayaktaydı. Cortez, "Ona ne yapıyorlar?" diye sordu.

Veducci, Stevens'ın çığlıklarının üzerine bağırmayı başardı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ona hiçbir şey yapmıyoruz," dedi Doyle, derin sesi yüksek perdeden gelen sesleri bir uçuşun altını oyan su gibi kesiyordu.

Shelby, Stevens'ın ve diğerlerinin çığlıklarının gürültüsüne katılarak, "Sen değilsin," diye bağırdı.

Gürültünün üzerine "Ceketlerinizi ters çevirin!" diye bağırmaya çalıştım. Kimse beni duymuyor gibiydi.

Veducci, gürültüyü bir boğanın çiti delip geçmesi gibi yaran bir sesle, "Kapa çeneni!" diye bağırdı. Oda sessizliğe gömüldü. Stevens bile çığlık atmayı bırakıp Veducci'ye baktı. Veducci daha sakın bir sesle devam etti: "Ceketlerinizi çevirin. Bu cazibeyi kırmanın bir yoludur." Başını bana doğru eğerek neredeyse selam verir gibi bir hareket yaptı. "Bunu unutmuşum."

Diğerleri bir an tereddüt etti. Veducci kendi ceketini çıkarıp ters çevirdi ve sonra tekrar giydi. Bu diğerlerini de harekete geçirmiş gibiydi. Çoğu ceketlerini çıkarmaya başladı.

Nelson ceketini dikişleri görünecek şekilde katlarken şöyle dedi: "Haç takıyorum. Bunun beni cazibeden koruduğunu sanıyordum."

Ona şöyle cevap verdim: "Haçlar ve İncil ayetleri sadece şeytandan olsaydık işe yarardı. Bizim Hristiyan diniyle iyi ya da kötü hiçbir bağlantımız yok."

Gözlerimle karşılaşmaktan utanmış gibi yere baktı. "Bir şey ima etmek istememiştim."

"Tabii ki hayır," dedim. Bunu söylerken sesim boş çıkıyordu. Bu hakareti çok sık duyduğum için ciddiye almamıştım. "İlk kilisenin yaptığı şeylerden biri de kontrol edemedikleri her şeyi kötü olarak resmetmektir. Peri kontrol edemedikleri bir şeydi. Seelie Sarayı gittikçe daha insan dostu hale geldikçe, perilerin insan gibi davranamayan ya da davranmak istemeyen kısımları Unseelie Sarayı'nın bir parçası haline geldi. İnsanların korkutucu olarak algıladıkları şeyler çoğunlukla Unseelie Sarayı'nda olduğu için, yüzyıllar boyunca kötü olarak resmedildik."

"Sen şeytansın!" Stevens çığlık attı. Gözleri şişmiş, nabızı hızla atıyor, yüzü solgunlaşmış ve terden boncuk boncuk olmuştu.

"Hasta mı?" Nelson sordu.

"Bir bakıma," dedim, odadaki diğer insanların beni duyduğundan emin olmadığım kadar alçak sesle. Saate büyüyü kim yaptıysa çok iyi ya da kötü bir iş çıkarmıştı. Büyü Stevens'ı bize baktığında kâbuslar görmeye zorluyordu. Zihni gördükleri ve hissettikleriyle iyi başa çıkamıyordu.

Veducci'ye döndüm. "Büyükelçi hasta görünüyor. Belki de bir doktora götürülmeli?"

"Hayır," diye bağırdı Stevens. "Hayır. Ben burada olmazsam zihinlerinizi ele geçirecekler!" Kendisine daha yakın olan Biggs'i yakaladı. "Kral'ın hediyesi olmadan hepiniz onların yalanlarına inanacaksınız."

"Sanırım prenses haklı, Büyükelçi Stevens," dedi Biggs. "Bence siz hastasınız."

Stevens'in elleri Biggs'in şu anda giymekte olduğu tasarım ceketin içine girdi. "Eminim artık ne olduklarını görüyorsunuzdur?"

"Bana tüm Sidhe'ler gibi göründüler. Kaptan Doyle'un ten rengi ve prensesin minyon olması dışında

Sidhe sarayının soyluları gibi görünüyorsunuz."

Stevens iri yarı adamı sarstı. "Karanlığın dişleri var. Öldüren Ayaz'ın boynundan kafatasları sarkıyor. Ve o, o solmuş, ölüyor. Ölümlü kanı onu kirletiyor."

"Büyükelçi..." Biggs başladı.

"Hayır, sen benim gibi görmelisin!"

Nelson, "Ceketlerimizi çevirdiğimizde hiç değişmediler," dedi. Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Size söyledim, hiçbirinizin üzerinde aktif glamour yapmıyoruz," dedim.

"Yalan! Sendeki dehşeti görüyorum." Stevens yüzünü Biggs'in geniş omuzlarına sakladı, sanki bizi görmeye dayanamıyormuş gibiydi, belki de dayanamıyordu.

Shelby, "Yine de onlara bakmamak daha kolay," dedi.

Cortez başını salladı. "Şimdi daha iyi odaklanabiliyorum ama aynı görünüyorlar."

"Çok güzel," dedi Cortez'in asistanı.

Cortez ona sert bir bakış attı ve asistan, sanki o tek kelime tamamen haddini aşmış gibi özür diledi.

Stevens, Biggs'in özel tasarım takım elbisesinin içinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı. "Onu bizden uzaklaştırmalısın," dedi Doyle.

"Neden?" diye sordu diğerlerinden biri.

"Saatin üzerindeki büyü bize baktığında canavarlar görmesini sağlıyor. Korkarım Kral Taranis'in etkilerini hafifletmek için yanında olmaması halinde zihni bunun yükü altında ezilecek."

"Büyüyü bozamaz mısın?" Veduci sordu. Doyle basitçe, "Bu bizim büyümüz değil," dedi.

"Ona yardım edemez misin?" Nelson sordu.

"Bence bizimle ne kadar az temas kurarsa büyükelçi için o kadar iyi olur."

Stevens yüzünü Biggs'in omzuna gömmeye çalışıyor gibiydi. Büyükelçinin elleri Biggs'in

dikişler ve ceketin astarı.

"Yakınımızda olmak ona zarar veriyor," dedi Frost, tanışma faslından beri ilk kez konuşarak. Sesinde Doyle'unki kadar derinlik ama göğsünün genişliği sesine ağırlık veriyordu.

Biggs, Farmer'a, "Buraya biraz güvenlik gönderin," dedi. Farmer kendi başına çok güçlü bir adam ve tam ortak olmasına rağmen kapıya doğru ilerledi. Sanırım babanız bir firmanın kurucularından biri ve siz de önde gelen aktif ortağı olduğunuzda, diğer ortaklar üzerinde bile hala nüfuzunuz var.

Sessizce durduk, insanların garip vücut dilleri ve yüz ifadeleri, çılgınca duyguların sergilenmesinden son derece rahatsız olduklarını gösteriyordu. Bu bir tür delilikti ama biz üç sidhe daha kötülerini de görmüştük. İçinde büyü olan bir delilik görmüştük. Öyle bir sihir ki, gülme krizine girdiğinizde nefesinizi kesebilirdi.

Üniformalı güvenlik geldi. Güvenlik görevlilerinden birini girişteki masadan tanıdım. Yanlarında bir doktor vardı. Asansörün yanındaki panoda birkaç doktorun adını okuduğumu hatırlıyorum. Görünüşe göre Farmer kendisine verilen emirleri aşmıştı ama Biggs hıçkıran adamı doktora teslim etmekten çok memnun görünüyordu. Farmer'ın ortak olmasına şaşmamalı. Emirlerle harfiyen uyuyor, ama onları geliştiriyor, daha iyi hale getiriyordu.

Büyükelçi odadan çıkana ve kapı arkasından sessizce kapanana kadar kimse başka bir şey söylemedi. Biggs kravatını düzeltti ve kırışmış takım elbise ceketini çekiştirdi. Ters ya da düz, takım elbise bir kuru temizlemecinin eline geçene kadar mahvolmuştu. Ceketini çıkarmaya başladı, sonra bize baktı ve durdu.

Onunla göz göze geldim ve utanarak gözlerini kaçırdı. "Ceketinizi çıkarmaktan korkuyorsanız sorun değil Bay Biggs."

"Büyükelçi Stevens'in akli dengesi oldukça bozuk görünüyor."

"Doktora, saati çıkarmadan önce lisanslı bir sanat uygulayıcısına tavsiye ederim."

"Neden?"

"O saati yıllarca taktı. Ruhunun, zihninin bir parçası haline gelmiş olabilir. Basitçe çıkarmak daha fazla zarar verebilir."

Biggs telefona uzandı.

"Onu götürmeden önce neden bir şey söylemedin?" Shelby sordu.

"Bunu şimdi düşündüm," dedim.

"Bunu onlar gitmeden önce düşünmüştüm," dedi Doyle. "Neden sesini çıkarmadın?"

Cortez sordu. "Büyükelçiyi korumak benim görevim değil."

"Böyle durumdaki başka bir insana yardım etmek herkesin görevidir," dedi Shelby, sonra sanki ne dediğini yeni duymuş gibi şaşırmış .

Doyle dudaklarını küçük bir kıvrımla büktü. "Ama ben insan değilim ve büyükelçinin zayıf ve onursuz olduğunu düşünüyorum. Kraliçe Andais hükümetinize büyükelçi hakkında birçok şikâyetle bulundu. Görmezden gelindi. Ama o bile böyle bir ihaneti öngöremezdi."

"Hükümetimizin sizinkine karşı ihaneti mi?" Veduci sordu.

"Hayır, Kral Taranis'in kendisine güvenen birine karşı ihaneti. Büyükelçi o saati yüksek bir lütuf işareti olarak gördü, oysa aslında bir tuzak ve yalandı."

"Onaylamıyorsunuz," dedi Nelson.

"Siz de onaylamıyor musunuz?" Doyle sordu.

Başını sallamaya başladı ve sonra kızarak başka tarafa baktı. Görünüşe göre, çevirmiş olsa bile

ona tepki gösteriyordu. Tepki göstermeye değer biriydi ama bu kadar sorun yaşaması hoşuma gitmiyordu. Savcılarının yüzünü kızartmadan da suçlamalar yeterince zor olacaktı.

"Kral, elçiyi sarayınıza karşı zehirlemekle ne kazanmış olabilir?" Cortez sordu.

"Seelie'ler, Unseelie'lerin adını karalamaktan her zaman ne kazandılar?" Ben sordum.

"Isırırım," dedi Shelby. "Ne kazandılar?" "Korku," dedim.

"Halklarının bizden korkmasını sağladılar." "Bu onlara ne kazandırdı?" Shelby sordu.

Frost konuştu. "Cezaların en büyüğü Seelie Sarayı'ndan, yani altın saraydan atılmaktır. Ama bu bir cezadır çünkü Taranis ve soyluları, Seelie Olmayan Saray'a katıldığınızda bir canavara dönüştüğünüze kendilerini ikna etmişlerdir. Sadece eylem olarak değil, beden olarak da. Halklarına, Unseelie'ye katıldeforme olacaklarını söylüyorlar."

"Biliyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Nelson.

Frost, "Uzun, çok uzun zaman önce bir zamanlar altın kalabalığın bir parçasıydım," dedi.

"Sürgünü hak etmek için ne yaptın?" Shelby sordu.

"Teğmen Frost'un buna cevap vermesine gerek yok," dedi Biggs.

dedi. Takım elbisesiyle uğraşmayı bırakmış ve Batı Yakası'nın en iyi avukatlarından biri olmak.

"Bu cevap diğer gardiyanlara yöneltilen suçlamalara getirir mi?" Shelby sordu.

"Hayır," dedi Biggs, "ancak Teğmen yapılan suçlamalar arasında yer almadığı için bu soru bu soruşturmanın kapsamı dışında kalıyor."

Biggs rahatça, zahmetsizce yalan söylemişti; gerçekmiş gibi yalan söylemişti. Aslında Frost'un cevabının önyargılı olup olmayacağını bilmiyordu, çünkü söz konusu üç muhafız dışında kimsenin neden sürgün edildiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Seelie Sarayı. (Gerçi Galen'in durumunda sürgün edilmemişti çünkü Unseelie Sarayında doğup büyümüştü; parçası olmadığınız bir şeyden sürgün edilemezsiniz). Biggs müvekkillerinin doğrusal savunmasını engelleyebilecek hiçbir soruya dikkatle izin vermemiştir.

Veducci gülümseyerek, "Bu çok gayri resmi bir işlem," dedi. Zararsız bir iyi çocuk cazibesi yayıyordu. Bu bir numaraydı, yalanın sınırındaydı. Bizi araştırmıştı. Mahkemelerle diğer avukatların hepsinden daha fazla uğraşmıştı. Ya en büyük müttefikimiz ya da en zorlu rakibimiz olacaktı.

Hâlâ gülümseyerek ve yorgun gözlerini görmemize izin vererek devam etti. "Bugün hepimiz Kral Taranis'in Leydi Caitrin adına yaptığı suçlamaların daha resmi işlemlerle takip edilip görmek için buradayız. İşbirliği prensesin muhafızlarının inkârlarına güç katacaktır."

"Tüm muhafızların diplomatik dokunulmazlığı olduğu için. Nezaketten buradayız," dedi Biggs.

Veducci, "Bunu takdir ediyoruz," dedi.

"Shelby, "Kral Taranis'in Kraliçe'nin ve şimdi de prensesin muhafızlarının etraflarındaki herkes, özellikle de kadınlar için tehlike oluşturduğunu söylediğini aklınızdan çıkarmayın," dedi. Bu tecavüzün kendisini şaşırtmadığını belirtti. Kraliçe'nin Kuzgun Muhafızları'na peri içinde bile sınırsız erişim izni verilmesinin kaçınılmaz bir sonucu olduğunu düşünüyor gibiydi. Seelie Sarayı'nın tüm tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir eylem olan bu suçlamaları insan yetkililere taşımasının nedenlerinden biri de bizim için korkmasıydı. Eğer Leydi Caitrin'in sihirli güçlerine sahip bir sidhe soylusu bu kadar kolay geçirilebiliyorsa, o zaman onların... şehvetlerine karşı insanların ne gibi bir umudu olabilirdi ki?"

"Doğal olmayan arzular," dedim.

Shelby gri gözlerini bana çevirdi. "Bunu ben söylemedim." "Hayır, sen söylemedin ama bahse girerim Taranis amcam söylemiştir."

Shelby biraz omuz silkti. "Adamlarınızdan pek hoşlanmıyor gibi görünüyor, bu doğru."

"Ya da ben," dedim.

Shelby'nin şaşkınlık ifadesi vardı ve keşke bunun gerçek mi yoksa yalan mı söylediğini anlayabilseydim. "Kral sizin hakkınızda sadece iyi şeyler söyledi, Prenses. Sizin" -son anda söyleyeceklerini değiştirmiş gibiydi- "halanız, kraliçe ve muhafızları tarafından yoldan çıkarıldığınızı düşünüyor."

"Yoldan çıkarmak mı?" Bunu bir soru haline getirdim. Başını salladı.

"Söylediği bu değildi, değil mi?"

"Bu kadar çok kelimeyle değil, hayır."

"Bu şekilde güzelleştirmek senin için gerçekten aşağılayıcı olmalı," dedim.

Shelby gerçekten de rahatsız görünüyordu. "Büyükelçi Stevens'ı, size verdiği tepkiyi ve saatindeki olası büyüğü görmeden önce, kralın söylediklerini basitçe ifade edebilirdim." Shelby bana çok açık bir şekilde baktı. "Diyelim ki Stevens, Kral Taranis'in tüm muhafızlarınızdan hoşlanmamasının şiddetini merak etmeme neden oldu."

"Tüm korumalarım mı?" Yine sesimin yukarıya doğru eğimiyle bunu bir soru haline getirdim.

"Evet."

Veducci'ye baktım. "Bütün adamlarımı suçluyor mu?"

"Hayır, sadece bahsedilen üç kişi, ama Bay Shelby haklı. Kral Taranis, Kuzgun Muhafızlarınızın tüm kadınlar için bir tehlike olduğunu belirtti. Bu kadar uzun süre bekâr bırakılmalarının onları delirttiğini düşünüyor." Veducci'nin yüzü, peri mahkemelerinin en büyük sırlarından birini açıklarken hiç değişmedi.

"Taranis sana bunu söylemezdi," demek için ağzımı açtım ama Doyle'un omzumdaki eli beni durdurdu. I

karanlık figürüne baktım. Siyah gözlüklerinin ardından bile bakışını tanıyordum. O bakış "Dikkatli ol." diyordu. Haklıydı. Veducci daha önce Unseelie Sarayı'nda kaynakları olduğunu söylemişti. Taranis bunu hiç söylememiş olabilirdi.

"Kralın Kuzgun Muhafızları'nı bekâr olmakla suçladığını ilk kez duyuyoruz," dedi Biggs. Doyle'a bir göz atmıştı ama şimdi dikkatini tekrar Shelby ve Veducci'ye vermişti.

"Kral, saldırının sebebinin uzun süredir uygulanan bekârlık olduğunu düşünüyordu."

Biggs bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu doğru mu? Bekar olmaya zorlandılar mı?"

Beyaz yakasına doğru fısıldadım, "Evet."

"Neden?" diye sordu.

"Kraliçem öyle istedi." Bu bir yere kadar doğrudu ama Kraliçe Andais'in paylaşılmasını istemeyeceği sırları paylaşmamı engelliyordu. Taranis onun gazabından kurtulabilirdi ama ben kurtulamazdım.

Biggs karşı tarafa döndü. "Bu iddia edilen bekârlığın gerçekleştiğini kabul etmiyoruz, ancak eğer gerçekleştiyse, söz konusu erkekler artık değil. Şu anda prensesle birlikteler, kraliçeyle değil. Prens için de sevgilisi olduğunu belirtmiştir. Bekârlığa bağlı olduğu iddia edilen" -Biggs doğru kelimeyi arıyor gibiydi- "delilik" diye bir şey söz konusu olamazdı. Sesi, yüzü ve bir el bunu hafifletti. Mahkemede nasıl biri olacağına dair bir bu. Teyzemin ödediği onca paraya değebilirdi.

Shelby, "Kralın ifadesi, suçlamalar, Birleşik Devletler hükümetinin prensesin tüm muhafızlarını peri topraklarına hapsedmesine izin vermek için yeterli dedi.

"Bahsettiğiniz yasayı biliyorum," dedi Briggs. "Jefferson'ın hükümetindeki pek çok kişi, Avrupa'dan sürüldükten sonra feylerin buraya yerleşmesine izin vermesini kabul etmedi.

İnsan vatandaşları arasında yer alamayacak kadar tehlikeli gördükleri herhangi bir peri vatandaşını kalıcı olarak peri dünyasına hapsedmelerine izin verecek bir yasada ısrar ettiler. Bu çok geniş kapsamlı bir yasa ve hiç uygulanmadı."

Cortez, "Buna daha önce hiç ihtiyaç duyulmamıştı," dedi.

Doyle arkamda durmuş, elini omzuma koymuştu. Ya teselliye ihtiyacım biliyordu ya da buna ihtiyacı vardı. Elimi onunkinin üzerine koydum, böylece çıplak tenimiz çıplak tenimize değebiliyordu. Çok sıcaktı, çok sağladı. Sadece dokunmak bile her şeyin yoluna gireceğinden daha emin hissetmemi sağladı. Her şey yoluna girecekti.

"Şu anda buna gerek yok ve hepiniz bunu biliyorsunuz," dedi Biggs. Onlara dudak büktü. "Tüm muhafızlarını perilere geri göndermekle tehdit ederek prensesi korkutmaya çalışıyorsunuz. Yazıklar olsun size."

"Prenses korkmuş görünmüyor," dedi Nelson.

Ona üç renkli gözlerimin tüm ağırlığını verdim ve o bakışlarımı tutamadı. "Sevdiğim adamları benden almakla tehdit ediyorsun," dedim. "Bunun beni korkutması gerekmez mi?"

"Öyle olmalı," dedi, "ama öyle görünmüyor."

Farmer koluma dokundu, açıkça konuşmama izin ver işareti yapıyordu. Arkamdaki Doyle'un ağırlığına yaslandım ve avukatların konuşmasına izin verdim. "Bu da bizi söz konusu yasaya getiriyor," dedi Farmer. "Herhangi bir mahkemenin kraliyet mensupları Bay Shelby'nin bahsettiği yasadan muaftır."

Shelby, "Prenses Meredith'i peri diyarına sürmeyi teklif etmiyoruz," dedi.

Farmer, "Tüm muhafızlarını bir tür yasal peri hapsine sokma tehdidinin çok çirkin olduğunu biliyorsunuz," dedi.

Shelby başıyla onayladı. "Peki, o zaman sadece tecavüzle suçlanan üç kişi. Bay Cortez ve ben Birleşik Devletler savcılık ofisinin usulüne uygun olarak atanmış memurlarıyız. Biz

Bu suçlamalar çözülene kadar üç muhafızı peri diyarına geri göndermek bizim görevimiz ve hakkımızdır."

Farmer, "Tekrar ediyorum, kanun yazıldığı şekliyle herhangi bir peri mahkemesinin kraliyet üyelerine uygulanamaz," dedi.

Shelby, "Tekrar ediyorum, Prenses Meredith'e bir şey yapmakla tehdit etmiyoruz," dedi.

Farmer, "Ama biz o kraliyet ailesinden bahsetmiyoruz," dedi.

Shelby kendi tarafındaki avukatlara baktı. "Argümanınızı anladığımızdan emin değilim."

"Prenses Meredith'in muhafızları şimdilik kraliyet ailesinden." "Şimdilik ne demek bu?" Cortez sordu.

"Bu, Seelie Sarayı'nın içindeyken kraliyet kürsüsünde bir tahtları olduğu ve sırayla prensesin yanında oturdukları anlamına geliyor," dedi Farmer. "Onlar prensesin kraliyet eşleri."

Cortez, "Onun sevgilisi olmak onları kraliyet mensubu yapmaz," dedi. "Prens Phillip teknik olarak hala Kraliçe Elizabeth'in kraliyet
"dedi Farmer.

Cortez, "Ama onlar evli," dedi.

Farmer, "Ama peri dünyasında, herhangi bir sarayda, çocuk sahibi olana kadar evlenmenize izin verilmez," dedi.

"Bay Farmer," dedim koluna dokunarak, "bu gayri resmi bir konu olduğu için, belki açıklarsam daha hızlı ilerler."

Farmer ve Biggs ileri geri fısıldaştılar ama sonunda onay aldım. Konuşmama izin verilecekti. Oh, ne güzel. Masanın diğer tarafına gülümsedim, biraz öne eğildim, ellerimi masanın üzerinde güzelce kavuşturdum. "Muhafızlarım benim sevgililerimdir. Bu da onları, içlerinden biri beni hamile bırakana kadar kraliyet eşleri yapıyor. Sonra o kişi kraliçemin kralı olacak. Seçim yapılana kadar hepsi Unseelie Sarayı'nda kraliyet mensubudur."

Shelby, "Kral tarafından görevlendirilen üç muhafız peri dünyasına geri gönderilmeli," dedi.

"Kral Taranis, Büyükelçi Stevens'ın Unseelie Sarayı'nın güzel olduğunu görmesinden o kadar korktu ki, adama bir büyü yaptı. Bizi canavar olarak görmesini sağlayan bir büyü. Böylesine umutsuz bir şey yapan bir adam başka pek çok umutsuz şey yapardı."

"Ne demek istiyorsunuz, Prenses?"

"Yalan söylemek peri dünyasından kovulmaktır, ama kral olmak bazen yasaların üstünde olmaktır."

"Bu suçlamaların sahte olduğunu mu söylüyorsunuz?" Cortez sordu.

"Tabii ki yanlışlar."

Shelby, "Sevgililerini kurtarmak için her şeyi söylersin," dedi.

"Ben Sidhe'yim ve kanunların üstünde değilim. Yalan söyleyemem." "Bu doğru mu?" Shelby eğildi ve Veducci'ye sordu.

Başını salladı. "Bunun doğru olması gerekiyor ama ya prenses yalan söylüyor ya da Leydi Caitrin yalan söylüyor."

Shelby bana baktı. "Yalan söyleyemezsin."

"Yeteneğim var ama bunu yapmak peri dünyasından kovulma riskini göze almak demek." Doyle'un elini sıkıca kavradım. "Daha yeni döndüm. Her şeyi tekrar kaybetmek istemiyorum."

"İlk seferinde peri dünyasını neden terk ettiniz Prenses?" Shelby sordu.

Biggs buna cevap verdi. "Bu soru sınırların dışında ve söz konusu suçlamaların dışında." Kraliçe muhtemelen ona cevaplayamayacağım soruların bir listesini vermişti.

Shelby gülümsedi. "Pekâlâ. Kuzgun muhafızlarının yüzyıllarca bekârlığa zorlandıkları doğru mu?"

"Buna cevap vermeden önce bir soru sorabilir miyim?"

"İstedığınız her şeyi sorabilirsiniz Prenses, ama cevap vermeyebilirim."

Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Doyle'un eli omzumda sıkılaştı. Haklıydı; nasıl algılanacağını tam olarak bilmeden flört etmemeliydik. Gülümsememi yumuşattım ve sorumu sordum. "Kuzgunların yüzyıllarca bekârlığa zorlandığını bizzat Kral Taranis mi söyledi?"

Shelby, "Ben de öyle ifade ettim," dedi.

"Hayır, gerçeği söylüyorum Bay Shelby. Lütfen bir prensesin bile kraliçesinin emirlerine karşı geldiği için işkence görebileceğini aklınızdan çıkarmayın."

Cortez, "Unseelie Court'ta insanlara işkence ettiklerini kabul ediyorsun," dedi.

"Her iki mahkemede de insanlara işkence ediyorlar Bay Cortez. Kraliçe Andais yaptıklarını saklamıyor, çünkü bundan utanmıyor."

"Kayıtlara geçmesi için mi söylüyorsunuz...?" Cortez söyledi.

"Biggs, Mahkemeye intikal sürece bu mühürlü bir kayıt olacak," dedi.

"Evet, evet," dedi Cortez, "ama kayıtlara geçmesi için Kral Taranis'in Seelie Mahkemesi'nde işkencenin bir ceza olarak kullanılmasına izin verdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Benim soruma dürüstçe cevap verin, ben de sizinkine vereyim."

Cortez Shelby'ye baktı. Normalden daha uzun bir bakış alışverişinde bulundular, sonra ikisi de bana döndü. Aynı anda "Evet," dediler. İki adam birbirlerine baktı ve sonunda Cortez Shelby'ye başıyla onay verdi: "Evet, Kral Taranis Kuzgun Muhafızlarının yüzyıllardır bekârlığa zorlanmalarının kadınlar için tehlike oluşturmalarının nedeni olduğunu söyledi. Ayrıca sadece bir küçük kız için zorunlu bekârlığın kaldırıldığını belirtti,

Size atıfta bulunmak, Prenses, canavarcaydı. Çünkü hiçbir kadın yüzyılların şehvetini tatmin edemez."

"Yani bekârlık tecavüz için bir sebepti," dedim. "Bu kralın gerekçesi gibi görünüyor," Shelby dedi. "Tecavüz için alışlagelmişin ötesinde bir neden aramadık."

Her zamanki gibi, diye düşündüm.

"Sorunuza cevap verdim Prenses. Şimdi, kayıtlara geçmesi için Seelie Sarayı'nın mahkûmlarına işkence yaptığını mı söylüyorsunuz?"

Frost, Doyle'un yanına geldi. "Meredith, cevap vermeden önce bunu bir düşün."

baktım, endişeli gözleriyle karşılaştım, kış gökyüzünün yumuşak grisi. Diğer elimi ona uzattım ve o da tuttu. "Taranis kedimizi çantadan çıkardı, Frost. Bizim de onunkilerden birini çıkarmamız adil olur."

Frost kaşlarını çattı. "Bu kedi anlamıyorum ama onun öfkesinden korkuyorum."

Ona hak verirken bile gülümsemek zorunda kaldım. "Bunu o başlattı, Frost. Ben sadece bitireceğim."

O benim elimi sıktı, Doyle da diğerini sıktı, böylece ellerim göğsümün üzerinde çapraz bir şekilde onları tutuyordu. Ellerini tutarken şöyle dedim: "Bay Shelby, Bay Cortez, bana sordunuz, Kral Taranis'in altın sarayının ceza olarak işkence yaptığını kayıtlara geçmesi için belirtiyor muyum? Aynen öyle söylüyorum."

Kayıtların mühürlü olması gerekiyordu ama bu sırlardan biri basına sızarsa... Bu küçük aile kavgası çok hızlı bir şekilde çirkinleşecekti.

BÖLÜM 2

AVUKATLARI DOYLE VE FROST'UN KARAR VERDİ

Rhys, Galen ve Abe'in yaşadığı atmosfere biraz arka plan sağlamak için kişisel korumamın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğuna dair bazı genel soruları yanıtlatabilirdim. Bunun yardımcı olacağından emin değildim ama avukat değildim ki tartışayım?

Doyle sağıma, Frost soluma oturdu. Avukatlarım Farmer ve Biggs onlara yer açmak için birkaç koltuk aşağı indiler.

İlk soru Shelby'den geldi: "Ve artık ihtiyaçlarınız için sadece Prenses Meredith'e erişiminiz olan on altı kişi var?"

Doyle, "Eğer seks için diyorsanız, evet," dedi.

Shelby öksürdü ve başını salladı. "Evet, seksi kastediyorum." "O zaman ne demek istediğini söyle," dedi Doyle.

"Bunu yapacağım." Shelby biraz daha dik oturdu. "Prensesi paylaşmanın zor olduğunu tahmin ediyorum."

"Soruyu anladığımdan emin değilim."

"Nezaketsizlik etmek istemem ama bunca yıl inkâr ettikten sonra sıranın size gelmesini beklemek zor olmalı."

"Hayır, beklemek zor değil."

Shelby, "Ama tabii ki öyle," dedi.

Biggs, "Kelimeleri tanıkların ağzına koyuyorsunuz," dedi.

"Özür dilerim. Demek istediğim, Yüzbaşı Doyle, bunca yıl karşılanmamış ihtiyaçlardan sonra, sadece iki haftada bir seks yapmak zor olmalı."

Frost güldü, sonra kendini tuttu ve bunu öksürüğe çevirmeye çalıştı. Doyle gülümsedi. Sorular başladığından beri ilk kez gerçekten genişçe gülümsüyordu. O karanlık yüzünde dişlerinin beyaz parıltısı, eğer alışık değilseniz ürkütücüydü. Bir heykelin aniden size gülümsemesi gibiydi.

"Seks için haftalarca beklemek zorunda kalmanın komikliğini anlayamıyorum, Yüzbaşı Doyle, Teğmen Frost."

"Ben de bunda bir espri görmezdim," dedi Doyle, "ama erkeklerin sayısı artınca Prenses Meredith hepimiz için bazı parametreleri değiştirdi."

"," dedi Nelson, "Parametreler?"

Doyle bana baktı. "Belki de açıklasanız iyi olur Prenses."

"Sadece beş sevgilim varken, onları sıralarını bekletmek adil görünüyordu, ama sizin de belirttiğiniz gibi, yüzyıllarca bekar kaldıktan sonra iki hafta veya daha fazla beklemek başka bir işkence biçimi gibi görünüyor. Bu yüzden erkek sayısı çift haneli rakamlara ulaştığında, bir gün içinde sevişme sayımı artırdım."

Güçlü, yüksek fiyatlı avukatların bu kadar mahcup göründüğünü pek sık göremezsiniz ama o zaman gördüm. Hepsi birbirine baktı, Nelson elini kaldırdı. "Başka kimse sormazsa ben soracağım."

Erkekler sormasına izin verdi. "Günde kaç kez sevişiyorsunuz?"

"Değişir, ama genellikle en az üç kez."

"Günde üç kez," diye tekrarladı.

"Evet," dedim ve ona boş, hoş bir yüz ifadesi verdim. Kızıl saçlarının diplerine kadar kızardı. Seksten tamamen etkilenen ve bundan tamamen rahatsız olan bu Amerikan özelliğini anlamayacak kadar sidhe'ydim.

Tahmin gibi Veducci önce toparlandı. "Prenses Meredith, günde üç kez bile olsa, erkekler için sevişme seansları arasında ortalama beş gün kalıyor. Yüzyıllardır inkar edildiğinizde beş gün uzun bir süre. Üç muhafızınız bekleme arasında vakit geçirecek bir şeyler bulamaz mıydı?"

"Beş gün beklemek, aynı anda yalnızca bir erkekle yattığım anlamına gelir Bay Veducci ve çoğu zaman yatmıyorum."

Veducci bana gülümsedi. Güzel bir gülümsemeydi. Gözlerine kadar uzanıyor ve torbaları gülümseme çizgilerine katlayarak, işte hayattan nasıl zevk alacağını bilen ya da bir zamanlar almış bir adam diyordu. Daha genç, daha az yorgun bir versiyonuna bir bakış gibiydi.

Ben de bu sevince karşılık vererek ona gülümsedim.

"Bu sorgulama konusunda tamamen rahatsınız, değil mi Prenses Meredith?" diye sordu.

"Yaptığım hiçbir şeyden utanmıyorum Bay Veducci. Feyler, Seelie Sarayı'ndan bazıları dışında, rızaya dayalı olduğu sürece sekste utanılacak bir şey görmezler."

"Pekala," dedi. "Bir sonrakini ben soracağım. Rutin olarak aynı anda kaç erkekle yatarsınız?" Bunu sorduğuna inanamıyormuş gibi sorarken başını salladı.

"Bunun uygun olduğunu sanmıyorum," dedi

Biggs. "Ben cevaplayacağım," dedim.

"Emin misin...?"

"Bu seks. Sekste yanlış bir şey yok." Gözlerini kaçırana kadar Biggs'in bakışlarını üzerimde tuttum. Tekrar Veducci'ye döndüm. "Ortalama olarak bir seferde iki tane. Sanırım tek seferde yaptığım en fazla şey dört." Doyle ve Frost'a baktım. "Dört mü?" Bunu bir soru haline getirdim.

"Sanırım öyle," dedi Doyle.

Frost başını salladı. "Evet."

Avukatlara geri döndüm. "Dört, ama iki ortalama."

Biggs biraz toparlandı. "Gördüğünüz gibi beyler, bayanlar, seks arasında iki gün ya da daha az beklemek gerekiyor. İhtiyaçlarının karşılanması için bundan daha uzun süre beklemek zorunda kalan evli erkekler var."

"Prenses Meredith," dedi Cortez.

"Evet, Bay Cortez." Koyu kahverengi gözlerinin içine baktım.

Boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Bize doğruyu mu söylüyorsunuz? Bir seferde ortalama iki erkekle günde üç kez, bazen de dörde kadar seks yapıyorsunuz. Kayıtlara böyle mi geçmesini istiyorsunuz?"

Farmer, "Mühürlendi," dedi.

"Ama bu iş mahkemeye giderse, o zaman olmayabilir. Prenses gerçekten de halkın kendisi hakkında bilmesini istediği şey bu mu?"

Ona kaşlarını çatıttım. "Gerçek bu Bay Cortez. Gerçek beni neden rahatsız etsin ki?"

"Bu bilginin medyadaki itibarınıza ne yapabileceğini gerçekten anlamıyor musunuz?"

"Soruyu anlamadım."

Biggs ve Farmer'a baktı. "Bunu sık sık söylemiyorum ama müvekkiliniz mühürlü bile olsa bu kaydın ne için kullanılabileceğinin farkında mı?"

"Bunu onunla tartıştım ama... Bay Cortez, Unseelie Mahkemesi sekse dünyanın büyük bir kısmıyla aynı şekilde bakmıyor. Kesinlikle ana akım Amerika'nın gördüğü gibi görmüyorlar. Meslektaşım ve ben bunu prensesi ve muhafızlarını bu görüşmelere hazırlarken öğrendik. Prensesin adamlarıyla yaptığını itiraf ettiği şeylerde daha dikkatli olabileceğini ima ediyorsanız, nefesinizi boşa harcamayın. Adamlarından herhangi biriyle yaptığı hiçbir şeyden kesinlikle rahatsız değil."

"Acı bir konuyu gündeme getirmek ama prenses, eski nişanlısı Griffin'le medyada pek mutlu görünmüyordu,

O Polaroidleri birkaç ay önce magazin dergilerine sattı," dedi Cortez.

Başımı salladım. "Bu beni incitti," dedim, "ama Griffin güvenimi kırdığı için, yaptıklarımızdan utandığım için değil. O fotoğraflar çekildiğinde birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordum. Aşkta utanılacak bir şey yoktur Bay Cortez."

"Ya çok cesursunuz Prenses ya da çok safsınız. Tabii düzenli olarak yirmiye yakın erkekle seks yapan bir kadın için saf kelimesini kullanabilirsiniz."

"Ben saf değilim Bay Cortez. Sadece bir insan kadın gibi düşünmüyorum."

Farmer, "Kral Taranis'in bu suçla itham ettiği üç muhafızın bunu karşılanmamış cinsel ihtiyaçları nedeniyle yaptığı iddiası yanlış bir varsayımdır. Bu iddia, kralın kendi kardeş sarayını anlamamasına dayanmaktadır."

"Konu seks olduğunda Unseelie Mahkemesi Seelie Mahkemesi'nden çok mu farklı?" Nelson sordu.

"Bunu alabilir miyim, Bay Farmer?" diye sordum. "Alabilirsin."

"Seelie'ler insan davranışlarını taklit etmeye çalışırlar. Bin beş yüz ile bin sekiz yüz yılları arasında bir yerde sıkışıp kalmışlar ama Unseelie'lerden daha fazla insan gibi davranmaya çalışıyorlar. Sarayımıza sürgün edilenlerin çoğu, sadece kendi doğalarına sadık kalmak istedikleri ve insani bir şekilde medenileşmelerine izin vermedikleri için sürgün edildiler."

Nelson, "Ders verir gibi konuşuyorsun," dedi.

Gülümsedim. "Üniversitede iki saray arasındaki farklar üzerine bir ödev yapmıştım. Öğretmenin ve diğer öğrencilerin Unseelie Mahkemesi'nin kötü adam olmadığını anlamalarına yardımcı olabileceğini düşündüm."

Cortez, "Bu ülkede insan giden ilk fey sizdiniz," dedi. Bazı kâğıtları karıştırdı.

onun önünde. "Ama sonuncusu değil. O zamandan beri sözde daha küçük feylerden bazıları gerçekten derece aldı."

"Babam Prens Essus, kraliyet ailesinden biri giderse halkımızın da onu takip edebileceğini düşündü. Öğrenmenin ve yaşadığımız ülkeyi anlamanın, feylerin buradaki modern hayata uyum sağlamasının gerekli bir parçası olduğunu düşünüyordu."

"Baban senin üniversiteye gittiğini hiç görmedi, değil mi?" Cortez sordu.

"Hayır." Dedim. Tek kelime kırpılmıştı.

Doyle ve Frost aynı anda bana doğru uzandılar. Elleri omuzlarımın arkasında birbirini buldu. Doyle'un kolu orada kaldı. Frost'un eli, masanın üzerinde sabit tuttuğum ellerimden birini örtmek için hareket etti. İçimdeki gerilime tepki veriyorlardı ama bu, odadaki herkesin bu konuyla ilgilenmemden ne kadar endişe duyduklarını bilmelerini sağlıyordu. Eski nişanlım Griffin'den bahsettiğimde tepki vermemişlerdi. Sanırım tüm erkeklerim onun anısını kendi bedenleriyle benden temizlediklerini düşünüyorlardı. Ben de aynı şeyi hissediyordum, yani beni doğru okumuşlardı. Doyle genellikle ruh halimi iyi değerlendirirdi. Kendi ruh hali olan Frost, benimkini öğreniyordu.

Biggs, "Sanırım bu konu kapanmıştır," dedi.

"Prensese özür dilerim," dedi Cortez ama sesi üzgün gelmiyordu. Babamın suikastını neden gündeme getirdiğini merak ettim. Cortez, Shelby ve Veducci gibi, bana sebepsiz yere bir şey yapmayan adamlar gibi gelmişti. Nelson ve diğerleri hakkında emin değildim. Biggs ve Farmer'ın hesapçı adamlar olduğuna güveniyordum. Ama Cortez babamın ölümünden bahsederek ne elde etmeyi umuyordu?

Cortez, "Sıkıntıya neden olduğum için üzgünüm, ancak konuyu gündeme getirmek için bir nedenim var," dedi.

Biggs, "Bunun bu davalarla ne gibi bir ilgisi olabileceğini anlamıyorum," dedi.

"Prens Essus'un katili hiçbir zaman yakalanamadı," dedi Cortez. "Aslında hiç kimseden ciddi olarak şüphelenilmedi bile, bu doğru mu?"

Doyle, "Prens ve prensesi her hayal kırıklığına uğrattık," dedi.

"Ama de muhafızı , değil mi?" "O zamanlar değildim."

"Teğmen Frost, Prens Essus öldüğünde siz de Kraliçe'nin Kuzgunları'nın bir parçasıydınız. Prensese şu anki korumalarından hiçbiri Prens Essus'un Turna Muhafızları'nın üyesi değildi, doğru mu?"

Frost, "Bu doğru değil," dedi. Cortez ona baktı. "Affedersiniz?"

Frost Doyle'a baktı, o da başıyla onayladı. Frost'un eli benimkinin üzerinde sıkılaştı. Toplum içinde konuşmayı sevmezdi; bu bir fobiydi. "Los Angeles'ta bir zamanlar Prens Essus'un Cranes'inin bir parçası olan yarım düzine muhafızımız var."

Cortez, "Kral, prensin muhafızlarından hiçbirinin prensesi korumadığından çok emin görünüyor," dedi.

"Bu yeni bir değişiklik," dedi Frost. Eli benimkini sıkıca , ben de boştaki elimi kullanarak parmaklarımı onun elinin sırtında gezdirdim. Bir, bu onu rahatlatacaktı; iki, ne kadar güçlü olduğunu unutmasını ve elimi incitmesini engelleyecekti, parmaklarımı elinin pürüzsüz beyaz derisinde oynattım ve bunun sadece onu rahatlatmadığını fark ettim.

Doyle bana daha da yaklaştı, böylece bana daha açık bir şekilde sarılmış oldu. Kolunun kıvrımına doğru eğildim, vücudumun onunkinin çizgisine yerleşmesine izin verirken, Frost'un elinin arkasını okşamaya devam ettim.

Biggs, "Bu sorgulama için hâlâ bir neden göremiyorum," dedi.

"Katılıyorum," dedi Farmer. "Eğer asıl suçlamalarla ilgili başka sorularınız varsa, onları da değerlendirebiliriz."

Cortez bana baktı. O koyu kahverengi gözlerinin her zerresini bana verdi. "Kral, babanın katilinin yakalanamamasının nedeninin, olayı soruşturan adamların katil olması olduğunu düşünüyor."

Doyle, Frost ve ben kıpırdamadan durduk. Artık dikkatimiz ondaydı, gerçekten de öyleydi. "Açık konuşun Bay Cortez," dedim.

"Kral Taranis, Kuzgun Muhafızları'nı Prens Essus'u öldürmekle suçluyor."

"Kralın büyükelçiye ne yaptığını gördünüz. Bence bu düzeyde bir korku ve manipölasyon amcamın şu anki ruh halini anlatıyor."

Shelby, "Büyükelçi Stevens'in... durumunu takip edeceğiz," dedi, "ancak hiçbir ipucu bulunamamasının nedeninin ipuçlarını arayan adamların onları saklıyor olması mantıklı değil mi?"

Doyle, "Kraliçeye ettiğimiz yemin onun ailesine zarar vermemizi yasaklıyor," dedi.

"Yeminin kraliçeyi korumak, doğru mu?" Cortez sordu.

"Artık prensese aitiz ama yeminimiz aynı, evet."

"Kral Taranis, Prens Essus'u Kraliçe Andais'i öldürmesini ve kendisini Unseelie Sarayı tahtına oturtmasını engellemek için öldürdüğünüzü iddia ediyor."

Üçümüz de Cortez ve Shelby'ye baktık. Bu o kadar kirli bir çamaşırdı ki, kraliçe böyle şeyleri sadece ima eden insanlara işkence etmişti. Taranis'in bunu gerçekten söyleyip söylemediğini sormadım, çünkü sarayında başka hiç kimsenin Kraliçe Andais'in öfkesine cesaret edemeyeceğini biliyordum. Taranis'ten daha az

Kralın kendisi de bu tür söylentiler için onları kişisel bir düelloya çağırabilirdi.

Andais'in pek çok hatası vardı, bunu biliyordum ama kardeşini sevmiştir. O onu sevmiştir. Bu yüzden daha iyi bir hükümdar olacağını düşünmesine rağmen onu öldürmemiş ve tahta geçmemiştir. Eğer yaşasaydı ve kuzenim Prens Cel tahta geçmeye çalışsaydı, babam Cel'i uzak tutmak için onu öldürebilirdi.

Cel deliydi, sanırım tam anlamıyla deliydi ve Andais'i hafif gösteren bir cinsel sadistti. Babam Unseelie Sarayı'nın Cel'in eline geçmesinden korkmuştu. Şimdi ben de korkuyordum. Hayatımı ve sevdiklerimin hayatını kurtarmak ve Cel'i tahttan uzak tutmak için hâlâ kraliçe olmaya çalışıyordum.

Ama hamile değildim ve beni hamile bırakan kişi kraliçemin kralı olacaktı. Frost ve Doyle'la birlikte olmak için kraliçe olmak da dahil her şeyden vazgeçebileceğimi daha bir gün önce fark etmiştim ama bir şey hariç: Bu iki adamı yanımda tutmak için doğuştan gelen hakkımdan vazgeçmem gerekebilirdi. Ve ben Cel'in halkımızı almasına izin vermeyecek kadar babamın kızıydım. Ama içimdeki pişmanlık büyüyordu.

"Bu suçlamaya bir cevabınız var mı, Prenses Meredith?"

"Teyzem mükemmel değildi ama kardeşini seviyordu. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Onu kimin öldürdüğünü öğrenseydi, öfkesi kabuslara konu olurdu. Muhafızlarından hiçbiri böyle bir şeye cesaret edemezdi."

"Bundan emin misiniz, Prenses?"

"Bence kendinize sormak isteyebilirsiniz Bay Cortez, Bay Shelby, Kral Taranis bu suçlamayla ne kazanmayı umuyor. Aslında, babamın ölümünden ne olabileceğini merak edebilirsiniz."

"Kralı babanın cinayetiyle mi suçluyorsun?" Shelby sordu.

"Hayır, sadece Seelie Sarayı'nın babamın ailesinin hiçbir zaman dostu olmadığını söylüyorum. Oysa kraliçenin muhafızlarından birinin babamı öldürmesi onlara işkenceyle ölüm kazandırırdı. Sanırım Kral Taranis bu eylemi makul bir şekilde inkâr edebilseydi, kendi muhafızlarını bunun için ödüllendirirdi."

"Prens Essus'u neden öldürsün ki?"

"Bilmiyorum."

"Suikastın arkasında onun olduğuna inanıyor musunuz?" Veducchi sordu. O ince zekâ gözlerinden okunuyordu.

"Şimdiye kadar bilmiyordum."

"Bununla ne demek istiyorsunuz Prens?" diye sordu.

"Yani kralın muhafızlarıma yönelik suçlamayla ne elde etmeyi umduğunu anlayamıyorum. Bu hiç mantıklı değil ve da onun gerçek amacının ne olduğunu merak etmeme neden oluyor."

Frost, "Sizi bizden ayırmaya çalışıyor," dedi.

Ona baktım, o yakışıklı, kibirli yüzünü inceledim. Artık biliyordum ki bu soğuk kibir, gergin zaman kullandığı bir maskeydi. "Beni senden nasıl ayıracaksın?"

"Aklınıza böyle çirkin bir şüphe yerleştirebilseydi, bize bir daha güvenir miydiniz?"

Masaya baktım, solgun eli benimkinin üzerindeydi, parmaklarım tenine değiyordu. "Hayır, yapmazdım."

"Düşünecek olursanız," diye devam etti Frost, "tecavüz suçlaması da bizden şüphe duymanızı sağlamak içindi."

Başımı salladım. "Belki, ama ne amaçla?"

"Bilmiyorum."

Doyle, "Sonunda aklını kaçırmadıysa," dedi, "bütün bunların bir amacı var. Ama itiraf etmeliyim ki bunun ona ne kazandıracağını anlamıyorum. Ne oynadığımızı bilmediğim bir oyunun içindeymişiz gibi görünmek hoşuma gitmiyor."

Doyle konuşmayı bıraktı ve masanın karşısındaki avukatlara baktı. "Bizi affedin lütfen. Bir an için nerede olduğumuzu unuttuk."

"Tüm bunların bir tür mahkemeler arası politika olduğuna inanıyor musunuz?" Veducci sordu.

"Evet," dedi Doyle.

Veducci Frost'a baktı. "Teğmen Frost?"

"Kaptanımla aynı fikirdeyim."

En son bana baktı. "Prenses Meredith?"

"Oh, evet, Bay Veducci, her ne yapıyorsak, bu kesinlikle mahkemeler arası politika."

Veducci, "Büyükelçi Stevens'a yaptığı muamele, burada kullanılıp kullanılmadığınızı merak başlamama neden oluyor" dedi.

"Bay Veducci," dedi Biggs, "müvekkillerime karşı yapılan suçlamaların geçerliliğinden şüphe etmeye başladığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Müvekkillerinizin suçlandıkları şeyi yaptıklarını öğrenirsem, onları yasaların izin verdiği ölçüde cezalandırmak için elimden geleni yapacağım, ancak bu suçlamaların yanlış olduğu ortaya çıkarsa ve kral yasaları masumlara zarar vermek için kullanmaya çalışırsa, krala bu ülkede kimsenin yasaların üstünde olmaması gerektiğini hatırlatmak için elimden geleni yapacağım." Veducci yine gülümsedi ama bu kez mutlu bir gülümseme değildi. Daha yırtıcı bir gülümsemeydi. Bu gülümseme yeterliydi; masanın diğer tarafında en çok kimden korktuğumu biliyordum. Veducci, Shelby ve Cortez kadar hırslı değildi ama daha iyiydi. Aslında hâlâ yasalara inanıyordu. Hâlâ masumların bağışlanması ve suçluların cezalandırılması gerektiğine inanıyordu. Baroda yirmi yıldan fazla zaman geçirmiş avukatlarda böylesine saf bir inancı pek sık göremezdiniz. Bir avukat olarak hayatta kalabilmek için hukuka olan inançlarından vazgeçmek zorunda kalırlardı. Ama Veducci bir şekilde dayanmıştı. İnanmıştı ve belki de, sadece belki, bize inanmaya başlamıştı.

BÖLÜM 3

BAŞKA BİR ODAYA ERTELEMİŞTİK. THE ODA konferans salonundan daha küçüktü ama bazı müstakil evler de öyleydi. Bir duvarda, camında küçük kusurlar, bir köşesinde kabarcıklar olan büyük bir ayna vardı. Aynanın birkaç yerinde neredeyse dumanlı bir hava vardı. Çerçevesinin kenarları yaldızlıydı ve yaşlandıkça yıpranmıştı. Orijinal Bay Biggs'in büyük büyükannesine aitti. Burada, Bay Biggs'in kutsal mekânında, bir tür telefon görüşmesi yapmak için bulunuyorduk ama telefon söz konusu değildi.

Galen, Rhys ve Abeloece konferans salonundaki sorgulamada sıralarını savmışlardı. Suçlamaları reddetmekten başka pek bir şey yapamamışlardı. Abe mükemmel çizgili saçlarıyla orada duruyordu: siyah, grinin tonları, beyaz, hepsi mükemmel bir şekilde eşit ve yapay bir modern Gotik gibi, ama iyi bir boya işi değildi, gerçektir. Soluk teni ve gri gözleri de görünüşüyle uyumluydu. Kömür grisi takım elbisesinin içinde tuhaf görünüyordu. Hiçbir terzilik onun kendi seçeceği kıyafetler gibi görünmesini sağlayamazdı. Yüzyıllardır bir parti adamıydı ve kıyafetleri de genellikle bunu yansıtıyordu. Abe'in mazereti yoktu çünkü suçlanan saldırı sırasında bir uyuşturucu avcısıyla birlikte bir şişenin içine girmeye çalışıyordu. Sadece iki gündür temiz ve ayıktı. Ancak Sidhe'ler hiçbir şeye gerçekten bağımlı olamazlar, tıpkı kendilerini unutturmak için gerçekten içemeyecekleri ya da uyuşturucu kullanamayacakları gibi. Bu bir dezavantajdı.

Feyler bağımlı olamazdı ama sorunlarından saklanmak için içki ya da uyuşturucu da kullanamazlardı. Bizi sarhoş edebilirdiniz, ama sadece bir noktaya kadar.

Galen kahverengi takım elbisesi içinde havalı ve çocuksu bir zarafete sahip görünüyordu. Beyaz tenindeki yeşil alt tonları ortaya çıkardığı için kendi imzası olan yeşili giymesine izin vermiyorlardı. Anlamadıkları şey ise kahverenginin yeşil alt tonu daha da koyulaştırdığı ve çok daha belirgin hale getirdiğiydi. Yeşil bukleleri kısa kesilmişti ve saçlarının bir zamanlar muhteşem bir örtü halinde ayak bileklerine kadar döküldüğünü hatırlatan tek bir ince örgü vardı. Üçü arasında en iyi mazerete sahip olan oydu, çünkü iddia edilen saldırı gerçekleştiğinde benimle seks yapıyordu.

Bir zamanlar Rhys'i çocuksu bir yakışıklılıkla tanımlardım ama bugün öyle değil. Bugün her santimiyle yetişkin gibi görünüyordu, boyu 1.80'di. Bugün yanımdaki muhafızlar arasında 1.80'den kısa olan tek kişi oydu. Rhys hâlâ yakışıklıydı ama çocuksu bir özelliğini kaybetmiş ya da başka bir şey kazanmıştı. Bin yıldan daha yaşlı olan ve bir zamanlar Tanrı Cromm Cruach olan bir adam büyüyemezdi, değil mi? Eğer insan olsaydı, son birkaç günde yaşanan olayların sonunda büyümesine yardımcı olduğunu söyledim. Ama benim küçük maceralarımın bir zamanlar tanrı olarak tapınılan bir varlığı etkileyebileceğini düşünmek küstahça görünüyordu.

Beyaz saçları omuzlarının üzerinden kıvrılıp sırtının geniş düzlüğüne iniyordu. Sidhe muhafızlarımın en kısasıydı ama takım elbisenin altındaki vücudun en kaslısı olduğunu biliyordum. Antrenmanlarını çok ciddiye alırdı. Yüzyıllar önce aldığı bir yaranın ana izlerini kapatmak için bir göz bandı takıyordu. Geriye kalan tek gözü çok güzeldi; yılın farklı günlerindeki gökyüzü çizgileri gibi üç mavi daire şeklindeydi. Ağzı yumuşak ve dolgundu ve dudakları öpülmek için yalvarıyormuş gibi, erkekler arasında en somurtanlardan biriydi. Ondaki bu yeni ciddiyeti neyin yarattığını bilmiyordum ama bu ona yeni bir derinlik katmıştı, sanki birkaç gün öncesine göre daha fazlası vardı onda.

Saldırı gerçekleştiği sırada peri höyüğünün, yani sithenimizin dışında olan üç kişiden sadece biriydi. Aslında Seelie savaşçıları tarafından saldırıya uğramış ve yüzüne karşı suçlanmıştı. Kışın karında, bir sidhe savaşcısını gerçekten yaralayabilecek tek şey olan elik ve soğuk demirle adamlarımı avlamaya çıkmışlardı. Çoğu zaman mahkemeler arasındaki düellolar bile bize gerçek yaralanma, gerçek ölüm getiremeyen silahlarla yapılır. Tıpkı aksiyon filmlerinde olduğu gibi, adamlar birbirlerinin canına okuyor ama daha fazlası için geri geliyorlar. elik ve soğuk demir öldürücü silahlardı. Tek başına bu bile iki mahkeme arasındaki barışın ihlali anlamına geliyordu.

Avukatlar tartışıyorlardı. Biggs, "Leydi Caitrin saldırının mvekkillerimin Los Angeles'ta olduğu bir günde gerçekleştiğini iddia ediyor," dedi. "Mvekkillerim bütün gün Kaliforniya'dayken Illinois'de bir şey yapmış olamazlar. Söz konusu gün sanıklardan biri Grey Dedektiflik Ajansı için çalışıyordu ve bütün gün tanıkların gözü önünde ydi."

Bu Rhys olabilirdi. Gerçekten dedektif olmayı seviyordu. Gizli çalışmayı seviyordu ve bu işte bir insan dedektiften bile daha iyi olmak için yeterli cazibeye sahipti. Galen'in de bunu yapabilecek kadar cazibesi vardı ama rolünü oynayamıyordu. Gizli görev ya da tuzak işi sadece kısmen doğru görünmekle ilgiliydi. Yakalamaya alıştığınız kişiye karşı doğru "" de zorundaydınız. Geçmiş yıllarda kendi payıma düşen yem işini yapmıştım. Artık kimse beni tehlikeli maddelerin yanına yaklaştırmıyordu.

Peki Leydi Caitrin'in saldırısı biz peri dünyasına gelmeden önce nasıl gerçekleşmişti? Peri'de zaman yine farklı akmaya başlamıştı. Unseelie sithen'de, benim etrafımda zaman çok farklı akmaya başlamıştı. Doyle şöyle demişti: "Zaman yüzyıllardır ilk kez tüm peri dünyasında garip bir şekilde akıyor ama senin etrafında daha da garip bir şekilde akıyordu Meredith.

Artık siz gittiðinize göre, peri zamanı tuhaf bir şekilde işliyor, ama bir saray için diğlerinden daha tuhaf değil."

Zamanın benim için tam olarak geriye doğru değil ama uzamış olması hem ilginç hem rahatsız ediciydi. Bizim ve mahkemeler için Ocak ayıydı ama tarih hâlâ aynı değildi. Taranis amcamın katılmam konusunda ısrarcı olduğu Noel sonrası balosu nihayet güvenli bir şekilde geçmişti. Hepimiz katılmamın çok tehlikeli olduğuna karar vermiştik. Muhafızlarıma yönelik suçlama Taranis'in bir şeylerin peşinde olduğunu doğruluyordu ama ne? Taranis'in bir planı vardı ve bu her neyse, kendisi dışında herkes için tehlikeli olacaktı.

Shelby, "Kral Taranis zamanın peri dünyasında gerçek dünyadakinden farklı işlediğini açıkladı," dedi.

Taranis' "gerçek dünya" demediğini biliyordum, çünkü onun için Seelie Sarayı gerçek dünyaydı.

"Müşterilerinize bir soru sorabilir miyim?" Veducci sordu. Kavganın dışında kalmıştı. Aslında bu, oda değiştirdiğimizden beri ilk kez konuştuğu anlardan biriydi. Bu beni tedirgin etti.

"Sorabilirsiniz," dedi Biggs, "ama cevap verip ben karar veririm."

Veducci başını salladı ve yaslandığı duvardan uzaklaştı. Hepimize gülümsedi. Sadece gözlerindeki sertlik gülümsemenin yalan olduğunu anlamamı sağladı. "Çavuş Rhys, Leydi Caitrin'in sizi kendisine saldırmakla suçladığı tarihte peri topraklarında mıydınız?"

Biggs, "Ona saldırdığı iddiasıyla," dedi.

Veducci başıyla onu onayladı. "Leydi Caitrin'in bu saldırının gerçekleştiğini iddia ettiği tarihte peri topraklarında mıydınız?"

Güzel ifade edilmişti. Öyle ki yalan söylemeden gerçeğin etrafında dans etmek zordu.

Rhys ona gülümsedi ve hayatım boyunca bana gösterdiği o daha az ciddi yanını bir anlığına gördüm. "Sözde saldırı gerçekleştiğinde ben Faerie topraklarındaydım."

Veducci aynı soruyu Galen'a da sordu. Galen, Rhys'ten daha rahatsız görünüyordu ama "Evet, ," diye cevap verdi.

Abeloec'in cevabı basitçe "Evet" oldu.

Farmer Biggs'e fısıldadı ve bir sonraki soruları sordu"Çavuş Rhys, iddia edilen saldırı tarihinde Los Angeles'ta mıydınız?"

Bu soru, avukatlarımızın peri dünyasındaki zaman ikilemini hâlâ tam olarak anlamadıklarını kanıtlıyordu.

"Hayır, ."

Biggs kaşlarını çatı. "Ama sen bütün gün oradaydın. Pek çok tanığımız var."

Rhys ona gülümsedi. "Ama Los Angeles'taki gün, Leydi Caitrin'in bizi bu sözde saldırıyla suçladığı günle aynı gün değildi."

Biggs, "Bu aynı tarih," diye ısrar etti.

"Evet," dedi Rhys sabırla, "ama aynı tarih olması aynı gün olduğu anlamına gelmez."

Gülümseyen tek kişi Veducci'ydi. Diğer herkes çok düşünüyormuş ya da Rhys'in deli olup olmadığını merak ediyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu açıklığa kavuşturabilir misiniz?" Veducci hâlâ memnun görünerek sordu.

Rhys, "Bu, aynı günü yeniden yaşamak için zamanda geriye gittiğimiz bir bilim-kurgu hikayesi gibi değil," dedi. "Aynı anda iki yerde birden bulunmuyoruz. Bizim için, Bay Veducci, bu gün gerçekten yeni bir gün. Doppelgänger'larımız peri dünyasında bu günü yeniden yaşamıyor. Perilerdeki o gün geçmişte kaldı. Bugün Los Angeles'ta yeni bir gün. Tarihi de aynı,

Bu yüzden peri dışında aynı gün tekrarlanıyor gibi görünüyor."

"Yani saldırıya uğradığı gün peri dünyasında olabilir miydiniz?" Veducci sordu.

Rhys ona gülümsedi, neredeyse kıkırdayarak. "Saldırıya uğradığı iddia edilen gün, evet."

Nelson, "Bu jüri için tam bir kabus olacak," dedi.

Farmer neredeyse mutlu bir şekilde gülümseyerek, "Akranlarından oluşan bir jüri talep etme işimiz bitene kadar bekleyin," dedi.

Nelson zevkli makyajının altında solgunlaştı. "Akranlarından oluşan bir jüri mi?" diye tekrarladı usulca.

"İnsan bir jüri üyesi aynı tarihte iki yerde bulunmayı gerçekten anlayabilir mi?" Farmer sordu.

Avukatlar birbirlerine baktılar. Sadece Veducci bu karışıklığı paylaşmadı. Sanırım tüm çoktan düşünmüştü. Teknik olarak iş tanımı onu Shelby ya da Cortez'den daha az güçlü kılıyordu ama bize zarar vermelerine yardım edebilirdi. Karşı taraftaki herkes arasında en çok kazanmak istediğim kişi Veducci'ydi.

Biggs, "Bugün buraya bu işin jüriye gitmesini engellemeye çalışmak için geldik," dedi.

"Eğer bu kadına saldırmışlarsa, en azından," dedi Shelby, "peri dünyasına hapsedilmiş olmalılar."

Farmer, "Bir yargıcın ceza vermesini sağlamadan önce onların suçlu olduğunu kanıtlamanız gerekir," dedi.

"Bu da bizi hiçbirimizin bu işin mahkemeye gitmesini istemediği gerçeğine götürüyor." Veducci'nin sessiz sesi, kuş sürüsüne atılan bir taş gibi odaya düştü. Diğer avukatların düşünceleri de o kuşlar gibi dağılmış, şaşkınlıkla havalanmış gibiydi.

"Daha başlamadan davamızı ele vermeyin," dedi Cortez, meslektaşından memnun görünmüyordu.

Veducci, "Bu bir dava değil Cortez, bu önlemeye çalıştığımız bir felaket," dedi.

"Kimin için bir felaket, onlar için mi?" Cortez bizi işaret ederek, "Onlar için mi?" dedi. "Potansiyel olarak tüm peri için," dedi Veducci. "Sen son büyük insan-faeri savaşı hakkındaki tarihini okuyun Avrupa mı?"

Cortez, "Yakın zamanda değil," dedi.

Veducci diğer avukatlara baktı. "Burada bu konuyu okuyan tek kişi ben miyim?"

Grover elini kaldırdı. "Ben yaptım."

Veducci ona sanki dünyada en sevdiği kişiymiş gibi gülümsedi. "Bu zeki insanlara son büyük savaşın nasıl başladığını anlat."

"Seelie ve Unseelie Mahkemeleri arasında bir anlaşmazlık olarak başladı."

"Kesinlikle," dedi Veducci. "Ve sonra tüm Britanya Adaları'na ve Avrupa kıtasının bir kısmına yayıldı."

"Bu suçlamalarda arabuluculuk mahkemelerin savaşa gideceğini mi söylüyorsunuz?" Nelson söyledi.

Veducci, "Thomas Jefferson ve kabinesinin Amerikan topraklarında fey için affedilemez suçlar haline getirdiği sadece iki şey var," dedi. "Bir daha asla kendilerine ilah olarak tapılmasına izin vermeyecekler ve asla iki mahkeme arasında bir savaş olmayacak. Eğer bunlardan herhangi biri gerçekleşirse, yeryüzünde onları kabul edecek son ülke olan bu ülkeden de kovulacaklar."

Shelby, "Bütün bunları biliyoruz," dedi.

"Peki Jefferson'ın bu iki kuralı, özellikle de savaşla ilgili olanı neden koyduğunu düşündünüz m?"

Shelby, "nk bu ülkemize zarar verecektir," dedi.

Veducci başını salladı. "Avrupa kıtasında hala neredeyse Avrupa'nın en geniş kısmı kadar geniş bir krater var.

Büyük Kanyon. Bu çukur, savaşın son muharebesinin yapıldığı yerden geriye kalanlardır. Bunun bu ülkenin merkezinde, en verimli tarım arazilerimizin ortasında gerçekleştiğini düşünün."

Birbirlerine baktılar. Bunu hiç düşünmemişlerdi. Shelby ve Cortez için bu yüksek profilli bir davaydı. Feylerle ilgili yeni yasalar çıkarmak için bir fırsat. Veducci ve belki Grover dışında herkes kısa vadeli düşünmüştü.

"Ne yapmamızı öneriyorsun?" Shelby sordu. "Yaptıkları yanlarına kâr mı kalsın?"

Veducci, "Hayır, suçlularsa değil, ama bu odadaki herkesin neyin tehlikede olabileceğini anlamasını istiyorum, hepsi bu," dedi.

Cortez, "Prensesin tarafındaymış gibi konuşuyorsun," dedi.

"Prenses, kendisini kayırsın diye bir ABD büyükelçisine ısmarlama bir saat vermedi."

"Prensesin bunu bizi kandırmak için yapmadığını nereden bileceğiz?" Shelby söyledi. Sesi buna inanmış gibi geliyordu.

Veducci bana döndü. "Prenses Meredith, Büyükelçi Stevens'a sizin ve sarayınız hakkındaki görüşlerini sizin lehinize değiştirecek büyüdü ya da dünyevi herhangi bir nesne verdiniz mi?"

Gülümsedim. "Hayır, ."

Veducci, "Eğer soruları doğru sorarsanız, gerçekten yalan söyleyemezler," dedi.

"O zaman Leydi Caitrin bu adamları isim ve eşkal vererek nasıl suçladı? Gerçekten travma geçirmiş gibi görünüyordu."

"Bu bir sorun," diye itiraf etti Veducci. "Söz konusu bayanın yalan söylüyor olması gerekirdi, düpedüz yalan, çünkü soruları doğru sordum ve o sarsılmazdı." Bize, bana baktı. "Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz Prenses?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Sanırım öyle. Bu da Leydi Caitrin'in burada kaybedecek çok şeyi olduğu anlamına geliyor. Eğer gerçekten bir yalanın içinde yakalanırsa, peri dünyasından kovulabilir. Seelie soyluları için sürgün ölümden beter sayılır."

"Sadece soylular değil," dedi Rhys.

Diğer muhafızlar başlarıyla onayladılar. "O haklı," dedi Doyle. "Küçük feyler bile sürgünden kaçınmak için çok şey yaparlar."

"Peki hanımefendi nasıl yalan söylüyor?" Veducci bize sordu.

Galen konuştu, sesi alçaktı, biraz da . "Bu bir illüzyon olabilir mi? Birisi onu kandıracak kadar güçlü bir büyü kullanmış olabilir mi?"

"Yani saldırıya uğramadığı saldırıya uğradığını düşünmesini mi sağladınız?" Nelson sordu.

Veducci, "Bunun bir sidhe üyesi için mümkün olabileceğinden emin değilim," dedi. Bize baktı.

"Ya bu tamamen bir illüzyon değilse?" dedi Rhys.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Toprağa bir çubuk dikerek bir ağaç yaparsınız. Bir kalenin yıkıntısından bir kale yaratırsınız" dedi.

Doyle, "Elinizde üzerine inşa edebileceğiniz fiziksel bir şey olsaydı böyle bir şey yapmak daha kolay olurdu," dedi.

"Saldırı için ne inşa edebilirsin?" Galen sordu.

Doyle ona baktı. Bakış anlamlıydı ama Galen anlamamıştı. İlk ben anladım. "İnsanlarımızın ölü savaşçılar olarak ortaya çıkıp dul kadınların yataklarına girdiği hikâyeleri kastediyorsun, o tür şeyler."

"Evet," dedi Doyle, "illüzyon kılık değiştirmek için kullanılır."

Frost, "Peri dünyasında artık çok az kişi böyle bir illüzyon gücüne sahip," dedi.

"Tüm peri dünyasında bunu başarabilecek tek kişi olabilir," dedi Galen. Yeşil gözleri birden çok ciddileşti.

"Şunu demek istiyor olamazsın..." Frost söylemeye başladı, sonra durdu.

Hepimiz öyle düşündük. Abe dedi ki, "çocuğu."

Veducci sanki aklımızı okuyormuş gibi konuştu. Peri büyüünden korunmasaydı onu bir medyum olarak mı yoksa daha fazlası olarak mı okuyacağımı merak ettim. "Işık ve İllüzyon Kralı, illüzyon güçleri ne kadar iyi?"

"Siktir," dedi Shelby. "Bunu az önce söylemedin. Onlara makul şüphe vermedin."

Veducci bize gülümsedi. "Prenses ve adamlarının odaya girdiklerinde makul şüpheleri vardı ama kralı bizim asla yüksek sesle suçlamazlardı. Sırlarını avukatlarından bile saklardı."

Aklıma korkunç bir fikir geldi. Veducci'ye doğru ilerledim, sadece Doyle'un kolumdaki eli adama dokunmamı engelledi. Haklıydı, bunu büyülü bir müdahale olarak görebilirlerdi. "Bay Veducci, bugünkü ayna görüşmesinde amcamı bu komployla suçlamayı mı planlıyorsunuz?"

"Bunu avukatlarınıza bırakabileceğimi düşündüm."

Tenim aniden soğudu. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Veducci kararsız görünüyordu ve neredeyse bana . "İyi hissediyor musunuz Prenses?"

"Senin için, hepiniz için ve bizim için korkuyorum," dedim. "Taranis'i anlamıyorsunuz. Bin yıldan fazla bir süredir Seelie Sarayı'nın mutlak hükümdarı. Bu, hayal bile edemeyeceğiniz bir kibre yol açtı. Siz insanlar için neşeli, yakışıklı bir kral gibi davranıyor, ancak Seelie Sarayı'ndaki bizler için oldukça farklı bir yüz sergiliyor. Eğer onu bu konuda açıkça suçlarsanız, ne yapacağını bilmiyorum."

"Bize zarar verir mi?" Nelson sordu.

"Hayır, ama senin üzerinde büyü kullanabilir," diye cevap verdim. "O Işığın ve İllüzyonun Kralı. Küçük bir çağrı üzerine onun huzurunda durdum ve beni neredeyse büyüleyecekti. Neredeyse onun gücüne yenik düşüyordum ve ben Unseelie'nin bir prensesiyim.

Mahkeme. Siz insansınız. Eğer sizi gerçekten büyülemek isteseydi, bunu yapabilirdi."

Shelby, "Bu yasadışı olur," dedi.

"O, elinde yaşam ve ölüm gücü olan bir kral," dedim. "Basın için ne kadar taklit etse de modern bir insan gibi düşünmüyor." Başımın döndüğünü hissettim ve biri bana bir sandalye getirdi.

Doyle yanımda diz çöktü. "İyi değil misin Meredith?" diye fısıldadı.

Nelson, "İyi misiniz, Prenses Meredith?" diye sordu.

"Yorgunum ve korkuyorum," dedim. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.

Son birkaç gün nasıl geçti, sana söylemeye cesaret edemiyorum."

"Bunun bu davayla bir ilgisi var mı?" Cortez sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Yorgun ve korkmuş olmamın nedenini mi soruyorsun?"

"Evet."

"Hayır, bunun bu yanlış suçlamalarla hiçbir ilgisi yok." Doyle'un eline uzandım. "Taranis konusunda dikkatli davranmaları gerektiğini anlamalarını sağla."

Doyle elimi tuttu ve "Elimden geleni yapacağım prensesim," dedi.

Ona gülümsedim. "Yapacağını biliyorum."

Frost diğer yanıma geldi ve yanağıma dokundu. "Solgunsun. Ay ışığı tenli birimiz için bile solgunsun."

Abeloec bana yaklaştı. "Prensesin soğuk algınlığına yakalanacak kadar insan olduğunu duymuştum. Bunun kötü bir söylenti olduğunu düşünmüştüm."

"Soğuk algınlığına yakalanmıyor musun?" Nelson sordu.

"Yapamazlar," dedim yanağımı Frost'un eline bastırarak ve hâlâ Doyle'a tutunarak. "Ama yapabilirim. "Ama ben yapabilirim.

ama onları bulabilirim." İçimden, "ilk ölümlü peri prensesi" diye ekledim. Unseelie Sarayı'ndaki tüm suikast girişimlerinin nedenlerinden biri de buydu. Tahta oturursam tüm ölümsüzlere ölümlülük hastalığını bulaştıracağıma inanan gruplar vardı. Hepsine ölüm getirecektim. Onlar nezle bile , bir söylentiye nasıl karşı çıkarsınız? Ve içlerinde en parlak ve ışıltılı olanıyla, Işığın ve İllüzyonun Efendisi Kral Taranis'le konuşmak üzereydim. Küçük bir insan hastalığına yakalandığımı fark ederse Tanrı yardımcım olsun. Bu onun için ne kadar zayıf olduğumu, ne kadar insan olduğumu teyit ederdi.

Veducci saatine bakarak, "Kralın bizimle temasa geçme vakti neredeyse geldi," dedi.

Cortez, "Eğer onun zamanı bizimkiyle aynı programda ilerliyorsa," dedi.

Veducci başını salladı. "Doğru, ama geri kalanınızın taşınması için biraz soğuk metal almamızı önerebilir miyim?"

"Soğuk metal mi?" Nelson bunu bir soru haline getirdi.

"Sanırım bu iyi hukuk firmasının bazı ofis malzemeleri, Kral Taranis ile uğraşırken geri kalanınızın net bir görüşe sahip olmasına yardımcı olabilir."

"Ofis malzemeleri," dedi Cortez. "Yani ataç gibi mi?"

"Belki," dedi Veducci. Bana döndü. "Ne dersiniz Prenses, bir ataş yardımcı olur mu?"

"Neyden yapıldığına bağlı, ama avuç dolusu yardımcı olabilir."

"Sizin için test edebiliriz," dedi Rhys.

"Nasıl?" Veducci söyledi.

"Ona dokunmak bizi rahatsız ediyorsa, bu size yardımcı olacaktır."

"I düşündüm o oldu sadece daha az fey o yapamadım Cortez, "metale dokunun" dedi.

Rhys hâlâ gülümseyerek, "Bazıları bazı metallere dokununca yanabiliyor ama sidhe'ler bile insan eliyle dövülmüş metallerden hoşlanmıyor," dedi.

Nelson, "Sadece metale dokunarak yandım," dedi.

Veducci, "Ofis malzemelerini alacaksak feylerin mucizelerini tartışacak vaktimiz yok," dedi.

Farmer dahili telefona bastı ve dışarıdaki ofislerde olduğu anlaşılan çok sayıdaki sekreter ve kişisel asistandan biriyle konuştu. Metal ataç ve zimba istedi. Ben de "bıçağı, çakı" önerdim.

Shelby, Grover ve diğer erkek asistanın hepsinde çakı vardı. Veducci, "Presesten oldukça etkilenmiştin," dedi. "Ben olsam her ihtimale karşı bir avuç dolusu başka bir şey eklerdim."

Veducci'nin ofis malzemelerini dağıtmasını izledim. Yetkiyi eline almıştı ve kimse bunu sorgulamamıştı. Düşmanımız olması gerekiyordu ama bize yardım ediyordu. Doğruyu mu söylemişti? Adalet için mi buradaydı, yoksa yalan mıydı? Taranis'in ne istediğini öğrenene kadar kimseye güvenemezdim.

Veducci gelip oturduğum yerin önünde durdu. Hâlâ iki yanımda duran Doyle ve Frost'a başıyla işaret etti. "Prese tutması için fazladan metal önerebilir miyim?"

"Hepimiz gibi o da metal taşıyor."

"Silahlar ve kılıçlar, onları görüyoruz." Sonra Veducci'nin gözleri bana kaydı. "Prese silahlı olduğunu mu söylüyorsun?"

Aslında öyleydim. Kalçamda daha önce taktığım bir kılıfın içinde bir bıçak vardı. Sırtımın küçük kısmında, oraya takılmak üzere tasarlanmış yeni yan kılıflardan birinde bir silahım vardı. Aslında silahı ateş etmek için kullanmamı beklemiyorduk ama üzerimde çelik ve kurşun gibi çok sayıda metal taşımanın ve bunu Taranis'e belli etmemenin bir yoluydu. Metal giymemi bir hakaret olarak görürdü. Muhafızlar

Çünkü onlar muhafızdı; silahlı olmaları gerekiyordu.

Doyle, "Prenses kendini korumak için ihtiyaç duyduğu şeyi taşıyor," dedi.

Veducci boynundan küçük bir selam verdi. "O zaman ben de ofis malzemelerini kutuya geri koyayım."

Trompet sesleri tatlı ve berraktı, sanki çok yükseklerden üzerimize müzik yağıdırıyorlardı. Kral Taranis'in aynaya seslenişiydi bu. Kibarlık yapıyor ve birinin bizim tarafımızdaki aynaya dokunmasını bekliyordu. Hepimiz boş aynaya bakarken trompetler tekrar çaldı.

Doyle ve Frost beni ayağa kaldırdı. Rhys sanki önceden konuşmuşlar gibi yanıma geldi. Doyle öne doğru ilerleyerek Rhys'in yanımdaki yerini almasına izin verdi. Rhys bana tek koluyla sarıldı ve fısıldayarak, "En sevdiğini yerinden oynattığım için üzgünüm," dedi.

Dönüp ona baktım, çünkü kıskançlığın insani bir duygu olması gerekiyordu. Rhys yüzünde, bedenim olsa bile kalbimin seçtiğini bildiğini görmeme izin verdi. Doyle hakkında ne hissettiğimi bildiğini ve bunun onu incittiğini anlamamı sağladı. Bir bakış, çok şeyle dolu.

Doyle aynaya dokundu ve Rhys, "Kral için gülümse," diye fısıldadı.

Yıllardır çalıştığım gülümsemenin yüzümden kaymasına izin verdim. Hoş ama çok da mutlu olmayan bir gülümseme. Bu bir mahkeme , arkasına saklanılacak ve gülümsemeyle hiç ilgisi olmayan düşünceler düşünülecek bir gülümsemeydi.

BÖLÜM 4

AYNA IŞIKLA DOLDU. PARLAYAN, ALTIN

Hepimiz gözlerimizi çevirmek zorunda kalana ya da Işık ve İllüzyon Kralı Taranis'in parlaklığı, ısıltısı tarafından kör edilene kadar GÜNEŞ IŞIĞI. Bir erkek sesi, sanırım Shelby'nindi, kapalı göz kapaklarımın loşluğundan konuştu, "Bu da ne böyle?"

"Kral, böbürleniyor," dedim. Bunu söylememeliydim ama kendimi iyi hissetmiyordum ve öfkeliydim. Burada olmak zorunda olduğum için kızgındım. Kızgın ve korkmuştum, çünkü Taranis'i diğer ayakkabının daha düşmeye başlamadığından emin olacak kadar iyi tanıyordum.

"Övünmek," dedi neşeli bir erkek sesi. "Bu övünmek değil Meredith, ben buyum işte." Sadece adımı kullanmış, unvanlarımdan hiçbirini kullanmamıştı. Bu bir hakaretti ve bunu yanına bırakmayacaktık. Ama daha da şaşırtıcı olanı, kendisini resmi olarak tanıtmamış olmasıydı. Sanki özel olarak konuşuyormuşuz gibi gayri resmi davranıyordu. Sanki onun için insan avukatlar gerçekten önemli değilmiş gibiydi.

Veducci'nin sesi odayı kör edici ışığın içinden geliyordu. "Kral Taranis, sizinle defalarca konuştum ve ışığınızdan hiç bu kadar kör olmamıştım. Biz sıradan insanlara merhamet edip ihtişamınızı birazcık azaltabilir misiniz?"

"Zaferim hakkında ne düşünüyorsun, Meredith?" diye sordu neşeli ses ve gözlerimi korumak için gözlerimi kısarken bile sadece bu ses bile beni gülümsetti.

Frost elimi sıktı ve tenin tene dokunuşu düşünmeme yardımcı oldu. Taranis etten ve seksten oluşan bir güç değildi.

Onun çok iyi olduğu şeylerle mücadele etmek için, Taranis'in varlığında düşünebilmek adına iyi olduğunuz büyüyü kullanmak zorundaydınız. Rhys'e uzandım, ta ki elim boynunun ve yanağının çıplak tenini bulana kadar. İkisinin de dokunuşu düşünmeme yardımcı oldu. "Bence ihtişamın harikulade, Taranis Amca." Önce tanıdık gelmişti, sadece ilk adımı kullanmıştı, bu yüzden ona yeğeni olduğumu hatırlatmaya çalışacağımı düşündüm. Etkilemek için sadece bir Unseelie soylusu olmadığımı.

İlk ismimi kullanması dışında çok da aşağılanmamıştım; aynı saçmalığı Kraliçe Andais'e de yapmıştı. İkisi de yüzyıllardır birbirlerini alt etmeye çalışıyordu. Ben sadece kazanma umudumun olmadığı bir oyunun ortasına düşmüştüm. Eğer Andais'in kendisi Taranis'in büyüünü bir ayna çağrısıyla durduramıyorsa, o zaman benim çok daha mütevazı olan yeteneklerim daha üstündü. Adamlarım ve ben bu görüşmeye gelirken bunu biliyorduk. Avukatların da hazır bulunmasıyla Taranis'in biraz yumuşayacağını ummuştum. Görünüşe göre öyle olmamış.

"Amca beni yaşlı gösteriyor, Meredith. Taranis, bana Taranis demelisin." Sesi sanki eski arkadaşmışız ve beni gördüğü için çok mutluymuş gibi geliyordu. Sadece bu ses bile her şeye evet dememi sağlıyordu. Başka herhangi bir sidhe, sesini ve büyüünü başka bir sidhe üzerinde bu şekilde kullanırken yakalanırsa ya bir düelloya ya da kraliçeleri veya kralları tarafından cezalandırılmaya yol açardı. Ama o kraldı ve bu da insanların onu bu konuda aramadıkları anlamına geliyordu. Ama onunla son kez bu şekilde konuştuğumda benzer bir şey için onu aramak zorunda kalmıştım; son kez bitirdiğim gibi kaba bir şekilde başlamayı göze alabilir miydim?

"Taranis, o zaman, amca. Hepimizin size bakabilmesi için lütfen şaşkınlığınızı azaltabilir misiniz?"

"Işık gözlerini acıtıyor mu?"

"Evet," dedim ve arkamdan başka onay sesleri de geldi. Tam kanlı insanlar gerçek bir

Şimdiye kadar rahatsızlık.

"O zaman senin için ışığımı kısacağım, Meredith." İsmimi dilinin ucundaki bir şeker parçası gibi söylüyordu. Tatlı, kalın ve emilebilir bir şey.

Frost elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. Taranis'in benden almak için çok uğraştığı etkiyi üzerimden atmama yardımcı . Bunu geçen sefer de yapmıştı, büyülu bir baştan çıkarma o kadar güçlüydü ki neredeyse canımı yakıyordu.

Rhys yanıma sokuldu ve boynuma sokuldu. "Sadece bizi etkilemeye çalışmıyor Merry, doğrudan seni hedef alıyor." diye fısıldadı.

Gözlerim ışığa karşı hâlâ kapalı olsa da yüzüne baktım. "Bunu geçen sefer de yapmıştı."

Rhys'in eli saçımın arkasını buldu ve yüzümü ona doğru çevirdi. "Tam olarak bu değil, Merry. Seni kazanmak için daha çok çabalıyor."

Rhys beni öptü. Nazik bir öpücüktü, sanırım herhangi bir edep duygusundan çok sürdüğüm kırmızı rujun bilincindeydim. Frost başparmağını elimin üzerinde gezdirdi. Onların dokunuşları Taranis'in sesine ve ışığın çekimine kapılmamı engelledi.

Daha gözlerimi açmadan Doyle'un karşımda durduğunu hissettim Beni alnımdan öptü, sanki Taranis'in ne yaptığını zaten biliyormuş gibi dokunuşunu diğerlerine ekledi. Soluma doğru hareket etti ve önce ne yaptığını anlamadım, sonra Taranis'in sesi geldi, daha önceki kadar mutlu değildi. "Meredith, hanıma saldıran canavarlar sanki hiçbir yanlış yapmamışlar gibi orada dururken ne cüretle karşıma çıkarsın? Neden prangaya vurulmadılar?" Sesi hâlâ güzel, zengin bir sestir ama sadece bir sestir. Taranis bile bu sözleri, bu öfkeyi sıcak ve baştan çıkarıcı bir tonda söyleyememişti.

Işık biraz azalmıştı. Doyle görüş alanımın bir kısmını kapatıyor ve Rhys'i kralın alanından kısmen engelliyordu,

Ama bu gösteriyi daha önce de görmüştüm. Taranis ışığı öyle bir karartıyordu ki sanki ışığın parlaklığından oluşuyormuş gibi görünüyordu. Işığın kendisinden bir yüz, bir vücut, giysiler oluşturunuyordu.

Biggs, "Müvekkillerim suçları kanıtlanana kadar masumdur, Kral Taranis" dedi.

"Seelie Sarayı'nın soylularının sözlerinden şüphe mi duyuyorsun?" Bu seferki öfkenin sahte olduğunu düşünmemiştim.

"Ben bir avukatım, majesteleri. Her şeyden şüphe ederim."

Biggs'in bunu mizah olarak düşünüyorum, ama eğer öyleyse, izleyicilerini tanımıyordu. Taranis'in bildiğim kadarıyla hiç mizah anlayışı yoktu. Komik olduğunu düşünürdü ama kimsenin kraldan daha komik olmasına izin verilmezdi. Seelie Sarayı'ndan gelen son söylentiye göre Taranis'in saray soytarısı bile terbiyesizlikten hapse atılmıştı.

Andais son saray soytarısını dört ya da beş yüz yıl önce öldürmemiş olsaydı daha fazla şikayet ederdim.

"Bunun mizah olması mı gerekiyordu?" Kralın sesi sessiz bir gök gürültüsü gibi odanın içinde yankılandı. Bu onun isimlerinden biriydi, Taranis Thunderer. Bir zamanlar gökyüzü ve fırtına tanrısıydı. Romalılar onu kendi Jüpiter'leriyle bir tutmuşlardı ama güçleri hiçbir zaman Jüpiter kadar geniş kapsamlı olmamıştı.

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Biggs, durumu hoş göstermeye çalışarak.

Taranis sonunda aynada ortaya çıktı. Sanki etrafındaki her şeyin rengi dalgalanıyormuş gibi parıldıyordu. Saçları ve sakalı en azından gerçek rengindeydi, muhteşem bir gün batımının kırmızıları ve turuncuları. Kıvrık saçlarının bukleleri, güneş batıya doğru batarken gökyüzünün ihtişamıyla boyanmıştı. Gözleri gerçekten de yeşilin çok yapraklıydı: yeşim taşı, çimen, yaprak tonları. Sanki gözlerindeki irisin yerine yeşil bir çiçek konulmuş gibiydi. Küçük bir çocukken, ben

beni küçümsediğini biliyordum, onu gerçekten yakışıklı buluyordum.

Nelson nefes nefese bir sesle, "Aman Tanrım," dedi.

Arkamdan ona baktım, geniş gözleri, neredeyse gevşemiş yüzü. "Onun sadece insan gibi davrandığı fotoğrafları gördün, değil mi?"

"Kızıl saçları ve yeşil gözleri vardı, bu değil, bu değil," dedi. Patronu Cortez dirseğinden tutarak onu bir sandalyeye oturttu. Cortez kızgındı ve bunu saklamakta zorlanıyordu. Onun açısından ilginç bir tepki.

Taranis o yeşil yapraklı gözlerini kadına çevirdi. "Yıllardır çok az insan kadını beni tüm ihtişamımla gördü. Gerçek halim hakkında ne düşünüyorsun güzel kız?"

Los Angeles'ta başsavcı yardımcısı olmak için erkeklerin size güzel kız demesine izin vermediğinizden emindim. Ama Nelson'ın bununla bir sorunu varsa bile, bunu söylemedi. Ona vurulmuş, ilgisinden sarhoş olmuş gibi görünüyordu.

Abe gelip bize katıldı. Galen onun arkasından geliyordu, şaşkın görünüyordu. Abe eğildi ve fısıldadı: "Burada sadece ışık ve illüzyondan ibaret olmayan bir sihir var. Neredeyse başka biri olsaydı, onun numaralarına aşk büyüsünü de eklediğini söylerdim."

Doyle Abe'i hepimize yaklaştırdı ve fısıldadı, "Bayan Nelson'ı etkileyecek kadar güçlü bir büyü."

Hepsi aynı fikirdeydi.

Taranis'i görmezden gelmek istememiştik ama Nelson'la flört etmekle o kadar meşguldü ki, bir kralın sizi görmezden gelmesinin kralı görmezden gelmenize izin verildiği anlamına unutmak kolay oldu.

"Buraya hakarete uğramak için gelmedim," dedi o gürleyen sesiyle. Bir zamanlar beni etkileyebilirdi ama

Mistral ile yakınlaşmıştı. O da bir fırtına tanrısıydı ama peri höyüğünün içindeki bir koridora yıldırımlar yağdırabilen biriydi. Taranis'in gürültülü sesi Mistral ile kıyaslanamazdı. Aslında, amcamı daha net görebilmek için adamlar ayrıldığında, bir randevu için fazla giyinmiş bir adam gibi biraz abartılı görünüyordu.

Etrafımda kümelenen adamlara baktım ve hepsinin bana dokunduğunu fark ettim: Rhys belime ve yanıma sarılmıştı; Frost diğer tarafta, kolu biraz daha yukarıda; Doyle güçlü siyah elleriyle yüzümde; Abe eğilip düşmemek için elini omzuma koymuştu (ayıkken bile bazen dengesi sarsılıyordu). Galen bana dokunmuştu çünkü yapabildiğinde bana hep dokunurdu. Sanki kritik bir dokunma kütlesine ulaşmıştım. Düşünebiliyordum. Artık Bayan Nelson gibi büyülenmiş değildim. Bir zamanlar Andais'in ayna aramalarında erkeklere bürünmüş bir şekilde görünmesinin Taranis ve sarayıyla alay etmenin ve onları şok etmenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm. Sadece iki ayna çağrısında, onun çılgınlığının bir yöntemi olduğunu öğrenmiştim. Benim için ya sihirli sayı beşti ya da bu beş adamın güçlerinin karışımı işe yarıyordu. Her iki durumda da, Taranis'in büyüğü üzerimde işe yarasaydı olacağından daha farklı bir telefon görüşmesi olacaktı. İlginç.

"Meredith," diye seslendi Taranis. "Meredith, bana bak."

O seste bir güç olduğunu biliyordum. Okyanusu hisseder gibi hissettim. Fısıldıyordu ve yakındı. Ama artık suyun içinde durmuyordum. Artık o sesin içinde boğulma tehlikesiyle karşı karşıya değildim.

"Seni görüyorum Taranis Amca. Seni çok iyi görüyorum," dedimsesim güçlü ve kararlıydı ve gün batımı rengine mükemmel bir kaşın kalkmasına neden oldu.

"Adamlarının kalabalığından seni zar zor görebiliyorum," dedi. Sesinde ayırt edemediğim bir ton vardı. Endişe, öfke; hoş olmayan bir şey.

Doyle, Galen ve Abe benden uzaklaşmaya başladı. Frost bile uzaklaşmaya başladı. Sadece Rhys yanımdan ayrılmadı. Elleri çekildiği anda Taranis ışıkla kaplandı.

"Olduğunuz yerde kalın, adamlarım," dedim. "Ben sizin prensesinizim. O sizin kralınız değil."

Adamlar tereddüt etti. Önce Doyle bana doğru döndü ve diğerleri de onu takip etti. Elini yüzüme götürdüm ve ona gözlerimle neler olduğunu anlatmaya çalıştım. Büyü o kadar kesin bir şekilde beni hedef almıştı ki, sanki sadece benim zihnime yönelik bir ok gibiydi. Kelimeler olmadan onlara neler olduğunu nasıl açıklayabilirdim?

Rhys belime daha sıkı sarılarak beni kendine yaklaştırdı ve Frost'un kolunun omuzlarımdan geriye kayması için yeterli alan bıraktı. Abe arkamda durup bir elini Rhys'e en yakın omzuma koydu. Galen de ona katıldı ve şaşkın olduğu her halinden belli olan elini Frost'a daha yakın olan diğer omzuma koydu. Rhys'in beline dolanmamış olan elimi Doyle'a uzattım. Hepsi bana dokunduğu anda, giysilerimin içinden bile olsa, kralın etrafındaki ışık kayboldu. Taranis yakışıklıydı ama hepsi bu kadardı.

"Meredith," dedi Taranis, "beni nasıl böyle aşağılayabilirsin? Bu adamlar sarayımın bir hanımına saldırdı, onu vahşice katletti. Ama sen orada onlarla birlikte duruyorsun... sanki onlar senin sarayının gözdeleleriymiş gibi sana dokunuyorlar."

"Ama amca, onlar en sevdiklerimden bazıları."

"Meredith," dedi ve sesi ilk kez "siktir" dediğinizi duyan yaşlı bir akrabanız gibi şok olmuş gibiydi.

Biggs ve Shelby araya işleri yumuşatmaya çalıştılar. Sanırım avukatların daha önce daha fazla müdahale etmemesinin nedeni, Taranis'in bu toplantıya getirdiği büyüden erkeklerin bile nasibini almasıydı.

Ya bu büyüyü özel bir amaç için getirmişti ya da Kraliçe Andais'le ve şimdi de benimle uğraşırken hep bu büyüye sahipti. Taranis'le son konuştuğumuzda bunu hissedememiştim. Ama Doyle ya da diğer adamlar da hissetmemişti. Peri dünyasında geçirdiğimiz birkaç gün içinde gücü artan sadece ben değildim. Tanrıça çok meşgul bir tanrıydı. Hepimiz onun ve eşi Tanrı'nın dokunuşlarıyla değişmiştik.

"Sarayımdan bir kadını katleden canavarların önünde bu meseleyi konuşmayacağım." Taranis'in sesi odada bir fırtınanın fısıltısı gibi yuvarlandı. İnsanların hepsi sanki bu bir fısıltıdan daha fazlasıymış gibi tepki gösterdi. Taranis her ne yapmaya çalışıyorsa, adamlarımın ellerinin arkasında güvendedim.

Shelby bize döndü. "Biz kralla konuşurken üç zanlının dışarıda beklemesinin makul bir talep olduğunu düşünüyorum."

"Hayır," dedim.

"Prenses Meredith," dedi Shelby, "mantıksız davranıyorsunuz."

"Bay Shelby, sihirli bir şekilde manipüle ediliyorsunuz," dedim ona gülümseyerek.

Bana kaşlarını çattı. "Bununla ne demek istediğini anlamıyorum."

"biliyorum," dedim. Taranis'e döndüm. "Onlara yaptığınız şey insan hukukuna göre yasadışı. Yardım için başvurduğunuz yasanın ta kendisi."

"Ben insani yardım istemedim," dedi.

"İnsan hukukuna göre adamlarımı suçladınız."

"Kraliçe Andais'e adalet için ricada bulundum ama Unseelie sidhe'sini yargılama hakkımı kabul etmeyi reddetti."

"Seelie Sarayı'nı siz yönetiyorsunuz," dedim,

"Unseelie'yi değil." "Kraliçeniz bana bunu açıkça söyledi."

"Kraliçe Andais sarayında isteğinizi reddedince, insanlara döndünüz."

"Sana başvurdum Meredith, ama telefonlarıma bile cevap vermedin."

"Kraliçe Andais bana buna karşı tavsiyede bulundu ve o benim kraliçem ve babamın kız kardeşi. Ben de onun tavsiyesine uydum." Aslında bu daha çok bir emirdi. Taranis her ne kötölük planladıysa ondan uzak durmam gerektiğini söylemişti. Andais kadar güçlü biri, yapacaklarından korktuğum için birinden uzak durmamı söylediğinde onu dinlerdim. Taranis'in tüm amacının benimle bir ayna görüşmesi yapmak olduğuna inanacak kadar kibirli değildim. Andais de onun amacının bu olduğuna inanmamıştı ama şimdi, bugün, merak etmeye başlamıştım. Ona sunabileceğim hiçbir şeyin bu kadar çabaya değeceğini düşünemiyordum.

"Ama şimdi, insan hukuku nedeniyle benimle konuşmak zorundasınız," dedi.

Biggs, "Prenses bu görüşmeyi nezaketen kabul etti. Burada olmaya zorlanmadı."

Taranis'in gözleri avukata bakmak için yerinden bile kıpırdamadı. "Ama şimdi buradasın ve hatırladığımdan çok daha güzelsin. Sana olan ilgimde çok gevşek davrandım Meredith."

Güldüm ve bu sert bir sestti. "Oh, hayır Taranis Amca, sanırım bana olan ilginde oldukça titizdin. Neredeyse ölümlü bedenimin dayanabileceğinden daha fazla."

Doyle, Rhys ve Frost bana karşı gerildiler. Ne demek istediklerini biliyordum: Dikkatli olun, insanların önünde saray sırlarını vermeyin. Ama bunu Taranis başlatmış, bizi insanların önüne sürüklemişti. Ben sadece onun yolundan gidiyordum.

"Çocukluğunuzdaki o bir anı asla unutmayacak mısınız?"

"Beni neredeyse öldüresiye dövüyordun amca. Bunu unutmam mümkün değil."

"Vücudunun ne kadar kırılgan olduğunu anlamamışım Meredith, yoksa sana asla böyle dokunmazdım."

Veducci önce toparlandı ve "Kral Taranis sizi çocukken dövdüğünü itiraf mı ediyor Prenses?" dedi.

Amcama baktım, o kadar büyük, o kadar heybetli, altın ve beyaz saray kıyafetleri içinde o kadar muhteşemdi ki. "İnkâr etmiyor, değil mi Taranis Amca?"

"Lütfen, Meredith, amca çok resmi görünüyor." Sesi hırıltılıydı. Nelson'ın aynaya doğru yürümeye başlamasından, ses tonunun baştan çıkarıcı olduğunu anladım.

Doyle, "Bunu inkar etmiyor," dedi.

"Seninle konuşmuyorum Karanlık," dedi Taranis ve sesi yeniden gürlemeye çalıştı. Ama baştan çıkarma işe yaramadığı gibi, tehdit de işe yaramadı.

"Kral Taranis," dedi Biggs, "müvekkilimi çocukken dövdüğünüzü kabul ediyor musunuz?"

Taranis sonunda kaşlarını çatarak ona döndü. Biggs sanki güneşin kendisi ona gülümsemiş gibi tepki verdi. Aslında konuşurken ve kararsız görünüyordu.

Taranis, "Yıllar önce yaptığım şeyin bu canavarların işlediği suçla hiçbir ilgisi yok" dedi.

Veducci bana döndü. "Sizi ne kadar kötü dövdü, Prenses Meredith?"

"Kanımın beyaz mermer üzerinde ne kadar kırmızı olduğunu hatırlıyorum," dedim. Konuşurken Veducci'ye baktım, ancak Taranis'in büyüünün beni zorladığını ve ona bakmam için beni çağırdığını hissedebiliyordum. Veducci'ye baktım çünkü yapabiliyordum ve bunun kralı sinirlendireceğini biliyordum. "Eğer büyükannem araya girmeseydi beni öldüresiye döveceğine inanıyorum."

"Kin tutuyorsun, Meredith. O gün yaptıklarım için özür diledim."

"Evet," dedim aynaya dönerek. "O dayak için yakın zamanda özür dilediniz."

"Seni neden dövdü?" Veducci sordu.

Taranis kükredi, "Bu insanların işi değil."

Bir zamanlar tanrıça Conchenn olan Maeve Reed'in neden sarayından sürgün edildiğini sorduğumda beni dövmüştü. O artık Hollywood'un altın tanrıçasıydı ve elli yıldır da öyleydi. Hepimiz hâlâ onun Holmby Hills'teki malikânesinde yaşıyorduk, ancak son zamanlarda eklenen çok sayıda erkek onun alanını bile zorlamaya başlamıştı. Maeve Avrupa'ya giderek bize yeni bir yer açmıştı. Taranis'in yoluna çıkmayacak kadar uzaktaydı ya da umudumuz buydu.

Maeve bize Taranis'in derin ve karanlık sırrını anlatmıştı. Üçüncü karısını kısır olduğu için evden uzaklaştırdıktan sonra onunla evlenmek istemişti. Maeve bunu reddetmiş ve Taranis'in uzaklaştırdığı son karısının başka birinden çocuk sahibi olduğunu söylemişti. Krala kısır olanın kadınlar değil, kendisi olduğunu söylemeye cesaret etmişti. Yüz yıl önce Maeve bunu ona söylemişti ama kral onu sürgüne göndermiş ve kimsenin onunla konuşmasını yasaklamıştı. Çünkü sarayı, yüzyıl önce kısır olabileceğini bildiğini ve hiçbir şey söylemediğini, hiçbir şey yapmadığını öğrenirse... Kral kısırda, halk ve toprak da kısırdır. Onları bir halk olarak yavaş bir ölüme mahkum etmişti. Neredeyse sonsuza dek yaşadılar ama çocuklarının olmaması, öldüklerinde başka Seelie sidhe anlamına geliyordu. Eğer sarayı onun ne yaptığını öğrenirse, Taranis'in başrolde olduğu canlı bir kurban talep etme hakları vardı.

İki kez Maeve'i büyüyle, hiçbir Seelie'nin yaptığını kabul etmeyeceği korkunç büyülerle öldürmeye çalışmıştı. Sırrını bilip bilmediğimizi merak etmesi gerekse de bizi değil onu öldürmeye çalışmıştı. Kraliçemizden korkuyordu ya da belki de korkmuyordu.

sarayının Unseelie Sarayı'nın bir parçası olan birine inanacağını sanmıyorum. Belki de bu yüzden tehdit biz değil Maevedi.

Veducci, "Eğer prensesi çocukken istismar ettiyseniz, bu davayı etkileyebilir" dedi.

Taranis, "O anda bu kadına karşı gösterdiğim öfkeden şimdi pişmanlık duyuyorum," dedi. "Ama benim onlarca yıl önceki düşüncesiz anım, benden önceki üç Unseelie sidhe'nin Leydi Caitrin'e daha kötüsünü yaptığı gerçeğini değiştirmiyor."

Biggs, "Prenses ve kral arasında bir istismar örüntüsü varsa," dedi, "o zaman sevgililerine suçlamalarının arkasında bir neden olabilir."

"Kral için romantik bir neden mi ima ediyorsunuz?" Cortez sesine sanki gülünecek bir şeymiş gibi büyük bir küçümseme kattı.

Biggs, "Çocukken bir kızı döven ve büyüdükçe cinsel istismara yönelen ilk erkek o değildir," dedi.

"Beni neyle suçladı?" Taranis sordu.

"Bay Biggs prensese karşı romantik niyetleriniz olduğunu kanıtlamaya çalışıyor," dedi Cortez, "ben de ona bunun böyle olmadığını söylüyorum."

Taranis yavaşça, "Romantik niyetler," diye tekrarladı. "Bununla ne demek istiyor?"

"Prenses Meredith'e karşı cinsel ya da evlilik niyetiniz var mı?" Biggs sordu.

"Böyle bir sorunun o Unseelie canavarlarının güzel Leydi Caitrin'e yaptıkları vahşi saldırıyla ne ilgisi anlamıyorum."

Bana dokunan tüm adamlar yeniden gerildi ya da kıpırdamadan durdu, Galen bile. Hepsi kralın soruya cevap vermediğini fark etmişti. Sidhe sadece iki nedenden ötürü bir soruya cevap vermekten kaçınırdı. Birincisi, düpedüz sapıklık ve kelime oyunlarına duyulan sevgi. Taranis kelime oyunlarını hiç sevmezdi ve

Sidhe'ler arasında en az sapkın olanlardan biriydi. İki, cevap kabul etmek istemedikleri bir şeydi. Ama Taranis'in kaçınmak isteyebileceği tek cevap "evet "ti. "Evet" olamazdı. Benimle ilgili romantik planları olamazdı. Olamazdı.

Doyle ve Frost'a baktım. Ne yapacağıma dair bir ipucu aradım. Görmezden mi gelmeliydim, yoksa peşinden mi gitmeliydim? Hangisi daha iyiydi? Hangisi daha kötüydü?

Cortez, "Prensesin çocukluk trajedilerine sempati duysak da, yeni bir trajediyi, bu üç adamın Leydi Caitrin'e yaptığı saldırıyı araştırmak için buradayız" dedi.

Cortez'e baktım, sanki söyledikleri kendi kulağına bile sert geliyormuş gibi bakışlarımı kaçırdı.

"Hepinizin onun tarafından sihirli bir şekilde etkilendiğinizi anlıyor musunuz?" diye sordum.

Cortez, "Etki altında olsaydım bunu anlardım sanırım, Prenses Meredith," dedi.

"Büyü manipölasyonunun doğası gereği," dedi Veducci öne çıkarak, "bunun gerçekleştiğini bilmiyorsunuz. Bu yüzden çok yasa dışıdır."

Biggs aynayla yüzleşti. "Bu odadaki insanları manipüle etmek için büyü mü kullanıyorsunuz Kral Taranis?"

"Tüm odayı manipüle etmeye çalışmıyorum, Mr. Biggs," dedi Taranis.

"Bir soru sorabilir miyiz?" Doyle sordu.

Taranis, "Unseelie Sarayı'nın canavarlarıyla konuşmayacağım," dedi.

"Yüzbaşı Doyle herhangi bir suçla itham edilmiyor," dedi Biggs. Bizim taraftaki avukatların Taranis'in büyülü varlığıyla diğer taraftakilere göre daha az sorun yaşadığını fark ettim, Veducci hariç, o sadece

İyi. Avukatlar Taranis'le sadece sözlü bir anlaşma yapmıştı ama bu, onun gücüne sahip birinin hepsinin üzerinde daha fazla söz sahibi olması için yeterli olacaktı. Bu krallığın ince büyüsyüdü. Eğer gerçek bir kralın adamı olmayı kabul ettiyseniz, bu anlaşmanın bir gücü vardı. Taranis bir zamanlar peri tarafından kral olarak seçilmişti ve şimdi bile bu eski pazarlığın gücü vardı.

"Hepsi canavar," dedi Taranis. Bana baktı, o yeşil yapraklı gözlerinin tutabileceği tüm özlemi bana verdi. "Meredith, Meredith, Unseelie'nin gücü seni korkunç bir şeye dönüştürmeden önce bize gel."

Üzerimdeki büyüsunü daha önce bozmamış olsaydım, bu cazibe beni ona çekebilirdi. Ama adamlarımın ve gücümüzün arasında güvendeydim.

"Her iki mahkemeyi de gördüm amca. Her ikisini de kendi açılardan eşit derecede güzel ve korkunç buldum."

"Altın Saray'ın ışığı ve neşesi ile Karanlık Taht'ın karanlığı ve dehşetini nasıl karşılaştırabilirsiniz?"

"Muhtemelen yakın tarihte onları karşılaştırabilecek tek sidhe soylusu benim, Amca."

"Taranis, Meredith. Lütfen, Taranis."

Ona unvanıyla değil de ismiyle hitap etmem konusundaki ısrarından hoşlanmıyordum. Unseelie'nin önünde, unvanının her zaman çok farkındaydı. Aslında, tüm unvanlarının okunmasını istememişti. Başkalarının gözünde onu yücelten hiçbir şeyden vazgeçmek ona göre değildi.

"Pekâlâ Taranis Amca." Bunu söylediğim anda havada daha fazla ağırlık vardı. Nefes almak zorlaştı. Adını cazibe büyüsunü eklemişti, böylece adını her söylediğimde beni daha sıkı bağlayacaktı. Bu kurallara aykırıydı. Her sarayda sidhe'ler arasında daha azı için düello yapıldı. Ama krala düello için meydan okuyamazdınız. Birincisi, o bir kraldı ve ikincisi, bir zamanlar Sidhe'nin övünebileceği en büyük savaşçılardan biri idi. Belki de

Ama ben ölümlüydüm ve bize savurduğu her hakareti yutabiliyordum. Belki de bunu hesaba katmıştı?

Doyle, "Prensesimiz için bir sandalyeye ihtiyacımız var." dedi.

Avukatlar bir sandalye getirdiler ve bunu daha önce düşünemedikleri için özür dilediler. Sihir bunu yapabilir, size neyle ilgili olduğunuzu unutturabilir. Sandalyeler gibi sıradan şeyleri ve bacaklarınızın yorulduğunu unutturur, ta ki vücudunuzun acıdığını ve bunu görmezden fark edene kadar. Minnetle oturdum. Bu kadar ayakta kalacağımı bilseydim daha alçak topuklu ayakkabılar giyerdim.

Otururken biraz karışıklık oldu, öyle ki bir an için tüm adamlarım bana dokunmadı. Taranis'in kenarları altın ışıkla kaplanmıştı. Sonra adamlar yerlerine yerleşti ve o yine sıradanlaştı. , Taranis olabileceği kadar sıradandı.

Frost elini omzuma koyarak arkamda durmaya devam etti. Doyle'un da arkamdaki yerini almasını bekliyordum ama diğer omzumda Rhys duruyordu. Doyle yanımda yere diz çöktü, bir eli kolumdaydı. Galen önüme geçerek terzi usulü ayaklarımın dibine oturdu ve sırtını hortumla kaplı bacaklarıma yasladı. Ellerinden biri baldırlarımda aşağı yukarı hareket ediyordu; bir insanda sahiplenici olabilecek ama bir feyde sadece sinirsel olabilecek boş bir hareketti bu. Abe diğer yanımda diz çökmüş, Doyle'u taklit ediyordu. Tam olarak aynalama sayılmazdı. Doyle'un bir eli kısa kılıcının kabzasındaydı, diğer eli ise sessizce benimkinin üzerindeydi. Abe'in eli diğer elimi kavradı ve sıktı. Eğer insan olsaydı korktuğunu söyledim. Sonra Taranis onu kovduğundan beri eski kralını ilk kez görmüş olabileceğini fark ettim. Abe hiçbir zaman Kraliçe Andais'in gözdelelerinden biri olmamıştı, bu yüzden saraylar arasındaki ayna görüşmelerinde yer almazdı.

Yanağımı saçlarına yaslayabilmek için yeterince eğildim. Abe sanki jestlerine karşılık vermemi bekleliyormuş gibi irkilerek başını kaldırdı. Kraliçe acı dışında her konuda vermekten çok almaktan yanaydı. şaşkınlığına gülümseyerek karşılık verdim ve bugün kralı görmenin onun için ne anlama gelebileceğini düşünmediğim için zgn olduğumu gözlerimle anlatmaya çalıştım.

"Onların arasında bu kadar mutlu oturduğun için suçun bir kısmını stlenmeliyim, Meredith," dedi Taranis. "Eğer bir Seelie sidhe'nin verdiği zevki bilseydin, bir daha sana dokunmalarına asla izin vermezdin."

"şu anda etrafımdaki sidhe'lerin çoğu bir zamanlar Seelie Sarayı'nın bir parçasıydı," dedim ve adını söylemedim. "Amca" demekten vazgeçersem, başka bir uydurma nedenle adını dudaklarımdan geçirmeye çalışıp çalışmayacağını bilmek istiyordum. Adını söylediğimde büyünün çekimini hissetmiştim.

"Onlar yüzyıllardır Unseelie Sarayı'nın soyluları Meredith," dedi Taranis. "arpık şeyler haline geldiler ama senin onları kıyaslayabileceğin hiçbir şey yok ve bu Seelie açısından büyük bir gafletti. Seni bu kadar ihmal ettiğimiz için çok zgnm. Bunu telafi etmek isterim."

"Ne demek onlar çarpık şeyler?" diye sordum. Bildiğimi sanıyordum ama her iki mahkemeye de muhatap olduğumda hemen sonuca varmamayı öğrenmiştim.

"Leydi Caitrin vücutlarındaki dehşeti anlattı. Üçü de yakınlaşma sırasında gerçek benliklerini saklayacak kadar güçlü bir cazibeye sahip değiller."

Biggs sanki ben sormuşum gibi yanıma geldi. "ifadesi oldukça açıklayıcı ve her şeyden çok bir korku filmini andırıyor."

Doyle'a baktım. "Okudun mu?"

"Ben yaptım," dedi. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri hâlâ koyu renk gözlüklerinin ardında kaybolmuştu.

"Söz konusu bayan onları deforme olmakla mı suçladı?"
Ben sordum.

"Evet," dedi.

Aklıma bir fikir geldi. "Büyükelçinin hepinizi gördüğü gibi."

Doyle, aynadan gizlenen ağzının köşesinde en küçük bir hareket yaptı. Bu neredeyse gülümsemenin ne anlama geldiğini biliyordum. Ben haklıydım ve o da benim doğru yolda olduğumu düşünüyordu. Pekâlâ, eğer doğru yoldaysam, bu küçük tren nereye gidiyordu?

"Bayan ifadesinde ne kadar deforme olduklarını söyledi?"
Ben sordum.

Biggs, "O kadar ki hiçbir insan kadın bir saldırıdan sağ çıkamaz," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum."

"Eski bir kocakarı hikâyesidir," dedi Doyle, "Unseelie'lerin alt kısımlarında kemik ve sivri uçlar vardır."

"Ah," dedim ama garip bir şekilde bu söylentinin bir dayanağı vardı. Sholto'nun bizim sarayımızdaki krallığı olan Sluagh'da gece sinekleri vardı. Sarkan dokunaçlarıyla manta ışınlarına benziyorlardı ama yarasalar gibi uçabiliyorlardı. Sluagh'ın vahşi avının uçan av köpekleriydiler. Bir kraliyet gece sineği, penisinin içinde dişi gece sineklerinin yumurtlamasını sağlayan kemikli bir omurga taşırdı. Bu aynı zamanda sizin kraliyet gece sineği soyundan geldiğinizi de kanıtlardı, çünkü sadece onlar dişilerin yumurtalarını bırakmasını sağlayarak döllenmelerini sağlayabilirdi. Bir kraliyet gece sineği tarafından tecavüze uğramak eski bir peri korku hikâyesine yol açmış olabilir. Sholto'nun babası kraliyet mensubu olmayanlardan biriydi, çünkü sidhe annesinin yumurtlaması için omurgaya ihtiyacı yoktu. Birçok açıdan sürpriz bir bebek olmuştu. Burada ve orada bazı ekstra parçalar dışında muhteşem, harika bir sidhe idi. Çoğunlukla orası.

"Kral Taranis," dedim ve adı yine dikkatimi çekmek isteyen bir el gibi beni kendine çekti. Derin bir nefes aldım ve

Rhys ve Frost'un sırtımdaki ağırlığıyla rahatlardım, ellerim Doyle ve Abe'in üzerindeydi. Galen neyin gerekli olduğunu hissetmiş gibiydi çünkü kolunu baldırlarımın arasından geçirerek bacaklarımdan birine doladı ve daha sıkı sarılabilmek için iki bacağımı da biraz daha açmaya zorladı. Taranis'in önünde bu kadar itaatkâr görünmeye razı olacak çok az muhafızım vardı. Bana yakın olmaya istekli olan az sayıdaki kişiye, görünüşü korumaktan daha fazla değer veriyordum.

Tekrar denedim. "Işık ve İllüzyon Kralı, üç muhafızımın onlarla acı verici ve korkunç olacağı kadar canavar olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Leydi Caitrin öyle olduğunu söylüyor," dedi. Tekrar tahtına yerleşmişti. Devasa ve altın rengindeydi ve illüzyonları ortadan kaldırıldığında değişmeyen tek şeydi. Bugün bile bir kralın fidyesine mal olabilecek bir şeyin üzerinde oturuyordu.

"Erkeklerimin yakınlaşmalar sırasında güzellik koruyamadıklarını söylediniz, bu doğru mu?"

"Unseelie, Seelie'nin sahip olduğu illüzyon gücüne sahip değildir." Tahtına daha rahat oturdu, bazı erkeklerin yaptığı gibi bacaklarını açtı, sanki erkekliklerine dikkat çekmek istercesine.

"Yani onlarla seviştiğimde, onları gerçekte oldukları gibi mi görüyorum?"

"Sen yarı insansın Meredith. Gerçek bir sidhe'nin gücüne sahip değilsin. Bunu söylediğim için üzgünüm ama senin büyüünün zayıf olduğu çok iyi biliniyor. Seni kandırdılar, Meredith."

Adımı her söylediğinde hava biraz daha yoğunlaşıyordu. Galen'in eli bacağımdan yukarı doğru kaydı ve sonunda çıplak tenime dokunabildi. Bu dokunuş bir an için gözlerimi kapatmama neden oldu ama kafamı boşalttı. Bir zamanlar Taranis'in söyledikleri

Doğru, ama büyüm büyümüştü. Artık eskisi gibi değildim. Kimse Taranis'e söylememiş miydi? Bir krala hoşlanmayacağı bir şeyi söylemek her zaman akıllıca olmazdı, Taranis hayatım boyunca bana aşağı ya da daha kötü davranmıştı. Rakip sarayının varisi olabileceğimi keşfetmek, bana karşı davranışının politik olarak yanıltan daha kötü olduğu anlamına gelirdi. Beni düşmanı yapmıştı ya da öyle sanıyordu. Her iki sarayda da ömür boyu gördüğü kötü muameleyi telafi etmek için çırpınan tek soylu o değildi.

"Elimde ve bedenimde ne tuttuğumu biliyorum amca." "Sen zevklerini Seelie Sarayını bilmiyorsun, Meredith. Sizi çok şey bekliyor, keşke bunu bilebilseydiniz." Onun sesi çan sesi gibiydi. Neredeyse havadaki müzik gibiydi.

Nelson tekrar aynaya doğru yürümeye başladı. Yüzü şaşkınlıkla doluydu. Gördüğü şey gerçek değildi. Bunu artık biliyordum.

"Avukatlara onları zorladığınızı iki kez söyledim amca, ama onlara her ne yapıyorsanız bunu unutturuyorsunuz. Onlara gerçeği unutturuyorsun amca."

Odadaki erkekler toplu olarak derin bir nefes almış gibiydiler. "Bir şeyi gözden kaçırdım," dedi Biggs.

"Hepimizin var," dedi Veducci. Aynanın önünde durmuş, sanki evrenin harikaları o camın içindeymiş gibi yukarı bakan Nelson'ın yanına gitti. Omzuna dokundu ama Nelson tepki vermedi. Sadece krala bakmaya devam etti.

Veducci geri aradı, "Cortez, bana yardım et."

Cortez uyuyakalmış ve başka bir yerde gibi görünüyordu. "Oluyor?" diye sordu.

"Kral Taranis hepimize karşı büyü kullanıyor."

Shelby, "Metalin bizi koruyacağını düşünmüştüm," dedi.

"O Seelie Sarayı'nın kralı," dedi Veducci. "Taşıdığım şeyler bile yeterli koruma sağlamıyor. Birkaç ofis malzemesinin bugün yeterli olacağını sanmıyorum." Kadının omuzlarına birer el koydu ve onu aynadan geriye doğru çekmeye başladı. Omzunun üzerinden, "Cortez, konsantre ol, asistanınla bana yardım et," diye seslendi. Bağırdı ve bu bağırış Cortez'i ürkütmüş gibiydi. Hâlâ ürkmüş görünerek ilerlemeye başladı ama hareket etti. Veducci'nin dediğini yaptı.

İkisi Nelson'ı aynadan geri çektiler. Onlara karşı koymadı ama yüzü hepimizin üzerinde oturan Taranis'in formuna dönük kaldı. Bu ilginçti. Aynanın perspektifiyle ilgili bir şeyin onu bizden biraz daha yükseğe koyduğunu daha önce fark etmemiştim. Elbette, gerçek taht odasında tahtının üzerindeydi. Bir kürsünün üzerindeydi. Kelimenin tam anlamıyla bize tepeden bakıyordu. Bunu ancak şimdi fark etmiş olmam, bana yaptığı büyüünün bir etkisi olduğunu açıkça gösteriyordu. En azından bariz olanı fark etmiyordum.

"Doyle, "Onlara karşı büyü kullanarak insan hukukunu çiğniyorsunuz," dedi.

"Kraliçe muhafızlarının canavarlarıyla konuşmayacağım."

"O zaman konuş benimle amca," dedim. "Sen kraliçenin büyüünün kanunları. Bunu durdurmalısın, yoksa bu görüşme bitmiştir."

"Hangi yemini seçerseniz seçin," dedi Taranis, "bu odadaki hiçbir insan üzerinde kasten büyü kullanmayacağıma yemin ederim."

Güzel bir yalandı, gerçeğe o kadar yakındı yalan bile sayılmazdı. Güldüm. Frost ve Abe sanki ses bekledikleri gibi çıkmamış gibi irkildiler. "Amca, *beni* büyülemeye çalışmadığınıza dair benim seçtiğim herhangi bir yemini de eder misiniz?"

Bana o yakışıklı, erkeksi yüzün her zerresini verdi, ama sakal benim için onu mahvetti. Yüz kıllarını pek ama bunun nedeni Andais'in sarayında büyümüş olmam olabilir. Her ne sebeple olursa olsun, kraliçenin erkeklerinin sakallı olmamasını istemesi gerçeğe dönüşmüştü. İstese bile iyi bir sakal bırakamazdı. Bazen peri dünyasında kraliçenin dileği gerçeğe dönüşür, peri dünyasında bu eski sözün doğruluğunu bizzat görmüştüm. Sözlerime yüksek sesle polislik yapabilirdim ama düşüncelerimin gerçeğe dönüşmesi korkunç bir şeydi. Peri dünyasından çıkıp daha sağlam bir gerçekliğe döndüğüm için mutluydum; burada istediğimi düşünebilir ve bunun gerçeğe dönüşmesi konusunda endişelenmek zorunda kalmazdım.

Taranis yüzüyle, gözleriyle, saçlarının fantastik rengiyle beni iterken ben kendi düşüncelerimi düşündüm. Yaptığı büyüü bana doğru itti. Sanki havanın üzerinde bir ağırlık, dilimin üzerinde bir kalınlık vardı, sanki hava onun istediği şeye dönüşmeye çalışıyordu. Peri'deydi ve belki de orada, sarayında, tam olarak böyle çalışacaktı. Benden ne isterse, ona vermek zorunda kalabilirdim. Ama Los Angeles'taydım, peride değil ve burada olmaktan çok memnundum. İnsan yapımı çelik, beton ve camla çevrili olduğum için mutluydum. Sadece böyle bir binaya adım atarak bile hastalanabilecek feyler vardı. Benim insan kanım etkilenmememi sağladı. Adamlarım Sidhe'ydi ve bu da daha sert bir şeydi.

"Meredith, Meredith, bana gel." Sanki aynanın içinden uzanıp beni getirecekmiş gibi elini bana doğru uzattı. Bazı Sidhe'ler bunu yapabiliyordu. Taranis'in onlardan biri olduğunu sanmıyordum.

Doyle ayağa kalktı, bir elini benimkine doladı ama ayaklarını birbirinden ayırdı, serbest eli yanında duruyordu. Bu duruşu biliyordum. Silahını çekmek için kendine alan açıyordu. Neredeyse bir silah olmak zorundaydı çünkü yanında kılıç için ihtiyaç duyacağı el bendeydi.

Frost sandalyemin arkasından biraz daha uzaklaştı, eli hâlâ gevşek bir şekilde omzumdaydı. Doyle'un hazırlıklarının kendi versiyonunu yaptığını anlamak için ona gerek yoktu.

Galen ayağa kalktı ve benimle olan temasını kesti. Taranis aniden altın rengi bir ışıkla kaplandı. Gözleri yeşil büyüyen şeylerin tüm sıcaklığıyla parlıyordu. Sandalyemden kalkmaya başladım. Rhys'in eli beni yere bastırdı, böylece hareket edemedim.

Doyle, "Galen" dedi.

Galen bacağıma dokunabilmek için tek dizinin üzerine çöktü. Dokunmak yeterliydi. Parıltı azaldı ve ayakta durma dürtüsü kayboldu. "Bu bir sorun," dedim.

Abe diğer koluma yaslandı ve uzun çizgili saçlarının sandalyenin etrafında toplanmasına neden oldu. Güldü, o sıcak erkeksi sesiyle. "Merry, Merry, daha fazla erkeğe ihtiyacın var. Bu seninle ilgili bir tema gibi görünüyor."

Gülümsedim, çünkü çok haklıydı.

Frost, "Asla zamanında varamazlar," dedi.

"Biggs, Veducci, Shelby, Cortez, " diye seslendim.

Cortez aynaya gitmesin diye Nelson'ın yanında kalıp onu sandalyesinde tutmak zorunda kaldı ama geri kalanı bana geldi.

"Meredith," dedi Taranis, "ne yapıyorsun?" "Yardım alıyorum," dedim.

Doyle adamlara ayna ile aramızda durmalarını işaret etti. Takım elbise ve vücutlardan bir duvar oluşturdular. Yardımı oldu. Danu adına bu büyü de neydi? Tanrıça'nın adını anmamam gerektiğini biliyordum, gerçekten biliyordum. Ama hayatım boyunca "Tanrı aşkına" diyen bir insan gibi bunu söylemişim. Tanrı'nın cevap vermesini beklemiyorsun, değil mi?

Oda yaban gülleri kokuyordu. Sanki biri pencereyi açmış gibi odanın içinde bir rüzgar esiyordu.

kimsenin sahip olmadığını biliyordu.

"Merry, sakın ," dedi Rhys yumuşak bir sesle.

Ne demek istediğini biliyordum. Tanrıça'nın benim için ne kadar aktif olduğu konusunda Taranis'ten bazı sırlar saklamayı başarmıştık. Peri dünyasında bu tam tezahürün başlangıcıydı. Eğer Tanrıça -hatta onun bir gölgesi- bu odada belirirse, Taranis bunu bilecekti. Benden korkması gerektiğini bilirdi. Buna hazır değildik, henüz değil.

Sessizce dua ettim, "Tanrıça, lütfen gücünü sonraya sakla. Sırrımızı bu adama verme."

Çiçeklerin kokusu bir an için daha da güçlendi, ama rüzgâr azalmaya başladı. Sonra koku, kullanan kişi odadan çıktığında pahalı bir parfüm gibi solmaya başladı. Etrafımdaki adamlarda bir gerginlik hissettim. İnsanlar sadece şaşkın görünüyordu. "Parfümünüz inanılmaz Prenses," dedi Biggs. "Nedir bu?"

"Kozmetik konusunu sonra konuşuruz Bay Biggs," dedim.

Utanmış görünüyordu. "Elbette. Özür dilerim. Sizlerde zavallı bir avukata kendini unutturan bir şeyler var." Sözleri son derece doğru olabilirdi. Bu odadaki hiç kimsenin ne kadar doğru olabileceğini keşfetmemesini umuyordum.

"Seelie Sarayı'nın Kralı, bana, sarayıma ve benim aracılığımla kraliçeme hakaret ediyorsunuz," dedim.

"Meredith." Sesi odanın içinde nefes alıp veriyor ve sanki parmakları varmış gibi tenimi okşuyordu.

Nelson inledi.

"Kesin şunu!" Bağırdım ve sesimde bir güç yankısı vardı. "Eğer beni büyülemeye çalışmaktan vazgeçmezsen, bu aynayı karartacağım ve bir daha konuşma olmayacak."

"Sarayımdan bir kadına saldırdılar. Cezalandırılmaları için bize teslim edilmeliler."

"Bize suçların kanıtını ver, Amca."

"Bir Seelie soylusunun sözü yeterli kanıttır," dedi ve şimdi sesi baştan çıkarıcı gelmiyordu. Öfkeli geliyordu.

"Ama bir Unseelie soylusunun sözünün hiçbir değeri yok, öyle mi?" Ben sordum.

"Geçmişimiz kendi adına konuşuyor," dedi.

Taranis'i görebilmek için avukatların hareket etmesini göze alabilmeyi isterdim ama buna cesaret edemedim. Onu görmem engellendiğinde düşünebilirdim. Kızabilirdim.

"O zaman bana yalancı diyorsun. Öyle mi amca?" "Sen değil, Meredith, asla sen değil."

"Suçladığınız adamlardan biri, Leydi Caitrin'in tecavüz ettiğini iddia ettiği sırada benimle birlikteydi. Aynı anda hem onunla hem de benimle birlikte olamaz. Yalan söylüyor ya da başkasının yalanına inanıyor."

Doyle'un eli benimkinde gerildi. O haklıydı. Çok fazla şey söylemiştim. Kahretsin, ama bu kelime oyunları çok zordu. Takip edilmesi gereken çok fazla sır vardı ve kimin neyi bildiğine ve kime ne zaman bir şey söyleyeceğine karar vermek çok zordu.

"Meredith," dedi, sesi neredeyse bir dokunuş gibi yine beni iterek, "Meredith, bana gel, bize gel."

Nelson yumuşak bir ııııııı benzer bir ses çıkardı. Cortez, "Onu tutamıyorum!" dedi.

Shelby ona yardım etmeye gitti ve birden aynayı görebildim.

Uzun boylu, heybetli figürü görebiliyordum. Bu görüntü sözlerine ağırlık katmaya yetmişti, bu yüzden bir itme gibiydi. "Meredith, bana gel."

Bana elini uzattı ve elini tutmam gerektiğini biliyordum, bunu biliyordum.

Adamlarımın elleri ve bedenleri omuzlarıma, kollarıma ve bacaklarıma baskı yaparak beni sandalyemde tutuyordu. İstememiştım ama yükselmeye çalışmış olmalıyımBunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Taranis'e gitmiş olabilirdim ama... ama... Beni tutacak ellerimin olması iyi oldu.

Nelson ılık atıyordu, "O çok güzel, çok güzel! Ona gitmeliyim! Ona gitmeliyim!"

Kadının ırpınışları Cortez ve Shelby'nin de onunla birlikte yere düşmesine neden oldu.

"Güvenlik." Doyle'un derin sesi histeriyi kesmiş gibiydi.

"Ne?" Biggs gözlerini hızla kırpıştırarak,

"Ne?" dedi. "Güvenliği ara," dedi Doyle.

"Yardım ağırın."

Biggs yine çok hızlı bir şekilde başını salladı ama masasının üzerindeki telefona doğru yürüdü.

Taranis'in sesi parlak ve sert bir şey gibi geliyordu, sanki kelimeler teninize atılan taşlar gibiydi. "Bay Biggs, bana bakın."

Biggs duraksadı, eli telefonun üzerinde geziniyordu.

Doyle, "Onu koltuğunda tut," dedi ve sonra Biggs'e doğru yürümem için beni bıraktı.

"O bir canavar Biggs," dedi Taranis. "Sana dokunmasına izin verme."

Biggs gözlerini kocaman açıp Doyle'a baktı. Geri çekildi, ellerini bir darbeyi savuşturmak istercesine kaldırdı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. Yakışıklı kaptanıma baktığında gördüğü şey, orada olan şey değildi.

Veducci hala önümde durduğu yerden arkasını döndü. Pantolonunun cebinden bir şey çıkardı ve aynaya fırlattı. Toz ve bitki parçaları yüzeye çarptı ama cama su gibi yapıştılar. Kuru parçalar orada yüzüyor, katı olması gereken yüzeyde küçük dalgalanmalar yaratıyordu. O anda iki şeyi anladım. Birincisi, Taranis'in aynayı bir yerden başka bir yere seyahat etmenin bir yolu haline getirebilmesiydi ki bu çoğu kişinin kaybettiği bir yetenektir. İki, Taranis'in

gerçekten "bana gel" demek istemişti. Eğer aynaya gitseydim beni kurtarabilirdi. Tanrıça yardımcımız olsun.

Biggs büyüünün etkisinden kurtulmuş gibiydi ve bir amacı varmış gibi telefonu eline aldı.

"Onlar canavar Meredith," dedi Taranis. "Güneş ışığının dokunuşuna dayanamazlar. Karanlıkta saklanan bir şey nasıl kötülükten başka bir şey olabilir ki?"

Başımı salladım. "Sesin artık sadece kelimelerden ibaret amca.

Adamlarım gün ışığında dimdik ve gururla duruyorlar."

Söz konusu adamlar krala baktı, Galen hariç, o da bana baktı. Bu sorgulayan bir bakıştı; şimdi daha iyi miydim? Onun için başımı salladım, on dört yaşımdan beri ona verdiğim gülümsemeyi onunla paylaştım.

Taranis kükredi, "Hayır, yeşil adamı yatırmayacak ve karanlığa hayat getirmeyeceksiniz. Tanrıça sana dokundu ve biz Tanrıça'nın halkıyız."

Yüzümü boş tutmak için mücadele ettim, çünkü bu son yorum pek çok anlama gelebilirdi. Tanrıça'nın kadehinin bana geldiğini zaten biliyor muydu? Yoksa söylentiler kafasına başka bir şey mi yerleştirmişti?

Güllerin kokusu geri gelmişti. Galen fısıldadı, "Elma çiçeği kokusu alıyorum." Adamların her biri Tanrıça onlar için tezahür ettiğinde aldıkları kokuyu aldılar. O sadece bir tanrıça değil, birçok tanrıçaydı. O dışı olan her şeyin yüzüydü. Sadece bir gül değil, yeryüzünde yetişen her şey onun kokusundaydı.

Doyle bize doğru geri geldi. "Bu akıllıca mı, Meredith?"

"Bilmiyorum." Ama ayağa kalktım ve ellerini üzerimden çektiler. Etrafımda sıralanan adamlarla birlikte amcamın önünde tek başıma durdum. Avukatlar geri çekilmişti, kaşları çatıktı, şaşkındılar, gerekenden çok daha fazlasını anlamış gibi görünen Veducci hariç.

"Hepimiz Tanrıça'nın insanlarıyız amca," dedim.

"Unseelie'ler karanlık tanrının çocuklarıdır."

"Aramızda karanlık bir tanrı yok," dedim. "Bizler yeraltı dünyamızı dehşetle dolduran Hıristiyanlar değiliz. Bizler yeryüzünün ve gökyüzünün çocuklarıyız. Biz doğanın ta kendisiyiz. İçimizde kötülük yok, sadece farklılıklar var."

"Kafanı yalanlarla doldurmuşlar," dedi.

"Gerçek , ister gün ışığında ister en karanlık gecede. Gerçeklerden sonsuza dek saklanamazsın, Amca."

"Büyükelçi nerede? Cesetleri arayacak ve hanımefendinin orada olduğunu söylediği dehşeti bulacak."

Odada şimdi bir rüzgâr vardı, baharın ilk sıcaklığını taşıyan hafif bir esinti. Bitkilerin kokuları birbirine karışıyordu, öyle ki Galen'in elma çiçeklerinin, Doyle'un sonbahar meşe yaprakları ve derin orman kokusunun ve Rhys'in tatlı, iğrenç vadi zambağının kokusunu alabiliyordum. Frost'un ki aromalı buz gibi bir tattı ve Abe'inki ballı bal likörüydü. Bu kokular ve tatlar yaban güllerinin kokusuyla birleşti.

"Çiçek kokusu alıyorum," dedi Nelson, sesi kararsızdı. "Sen ne kokusu alıyorsun amca?" Ben sordum.

"duran yolsuzluktan başka bir şey koklamıyorum. Büyükelçi Stevens nerede?"

"Şu anda bir insan büyücü tarafından bakılıyor. Ona yaptığınız büyüü temizleyecekler."

"Daha fazla yalan," dedi ama yüzünde itirazlarının gücünü yalanlayan bir şey vardı.

"Bu adamlarla yattım. Bedenlerinde hiçbir dehşet olmadığını biliyorum."

"Sen yarı insansın, Meredith. Seni büyülediler."

Rüzgâr büyüdü ve aynanın yüzeyini, yüzen bitki parçalarıyla birlikte, suyun üzerindeki rüzgâr gibi itti. Camın dalgalanmasını izledim. "Ne kokuyorsun amca?"

"Unseelie büyüünün pis kokusundan başka bir koku almıyorum." Sesi öfke ve başka bir şeyle çirkinleşmişti. O anda Taranis'in deli olduğunu anladım. Tüm suçunun kibir olduğunu düşünmüştüm ama yüzüne baktığımda, Tanrıça'nın dokunuşuyla bile tenim buz kesti. Seelie Sarayı'nın Kralı Taranis delirmişti. Gözlerindeydi, sanki bir akıl perdesi kalkmıştı ve bunu fark etmemek mümkün değildi. Zihninde bozuk bir şeyler vardı. Yoldaş bize yardım et.

Doyle derin sesiyle usulca, "Kendinizde değilsiniz Majesteleri," dedi.

"Sen Karanlıksın, ben ise Aydınlık." Taranis sağ elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı. Muhafızlarımın bana doğru ilerlediğini hissettim. Üstüme yığıldılar, beni yere bastırdılar, vücutlarıyla korudular. Beni koruyan etin içinden bile sıcaklık hissettim. Bir ses duydum, sonra Nelson çığlık atıyordu ve avukatlar bağıırıyordu. Galen bana sıkıca bastırmışken yığının dibinden konuştum. "Ne oldu? Ne oldu?"

Uzak kapıdan daha fazla erkek sesi geldi. Güvenlik gelmişti ama biri ışığın kendisini bir silaha dönüştürebiliyorsa silahlar ne işe yarardı? Aynanın içinden ateş edip diğer taraftaki herhangi bir şeyi vurabilir ? Aynadan ateş edebilirdiniz ama mermi camda dururdu. Taranis bize zarar verebilir. Biz ona zarar verebilir miyiz?

Diğer sesler önümüzden, aynadan geliyor gibiydi. Galen'in koluna ve Abe'in uzun saçlarının dökülüşüne bakmaya çalıştım ama vücutlarının loşluğuna hapsolmuştum, üzerimde daha fazla ağırlık hissediyordum, böylece dövüş bitene kadar kapana kısılmış ve işe yaramaz hale gelmiştim. Beni bırakmalarını emretmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Eğer güvenli olduğunu düşünürlerse, hareket edecekler ve beni odadan çıkaracaklardı. O ana kadar benim hayatımı korumak için kendi hayatlarını sunuyorlardı. Bir zamanlar bunu bildiğim için rahatlamıştım. Şimdi bazıları benim için kendi hayatım kadar değerliydi. Neler olduğunu bilmek zorundaydım.

"Galen, neler oluyor?"

"Önümde iki kat saç var. Ben de en az senin kadar körüm" dedi.

Abe bana cevap verdi. "Taranis'in muhafızı onu sakınleştirmeye çalışıyor."

"Neden yaptı Nelson Çığlık mı?" I
sordu. Benim ses üzerimdeki
herkesin ağırlığından biraz sıkılmıştı.

Frost'un "onu!" diye bağırın sesini duydum.

Galen kolumdan tutup beni ayağa kaldırmadan önce hareketi hissettim. Diğer kolum Abe'deydi ve uzaktaki kapıya doğru koşuyorlardı. O kadar hızlı koşuyorlardı ki beni aralarında taşıdılar.

Taranis arkamdan, "Meredith, Meredith, hayır, seni benden çalamayacaklar!" diye bağırdı.

Işık, altın parlaklığında yakıcı ışık, arkamızda halelendi. Sıcaklık önce sırtımıza vurdu. Rhys'in bağırın sesini tanıdım. Arkamızdan gelen koşuşturma seslerini duydum ama çok geç kalacaklarını biliyordum. Filmlerin aksine, ışıktan kaçamazsınız. Sidhe'ler bile o kadar hızlı değil.

BÖLÜM 5

ABE TIKANIK
JERKED

YAN YANA
BEN

BEN,

NEREDEYSE

AŞAĞI, AMA Galen beni kollarında salladı ve kapıya doğru koştu. Odayı renk cümbüşü içinde bırakan bir hız bulanıklığı içinde hareket etti. Sanki kapıyı açıp içinden geçmemişti de o kadar hızlı hareket ediyordu ki kapı bizi durduracak kadar sağlam değildi. Kapının açılıp açılmadığından emin ama kapının diğer tarafındaydık. Beni kollarında çevirdi, böylece beni bir çocuk ya da düğün gecesindeki bir gelin gibi taşıyordu. Koridorda hızlı adımlarla ilerledi, kapıdan ve içerideki savaş sesinden uzaklaştı.

Galen'e muhafızların çoğundan daha fazla emir verebiliyordum. Ona durmasını emretmeyi düşündüm ama neler olduğundan emin değildim. Ya durmak yanlış bir şeyse? Ya sevdiğim adamlar beni kurtarmak için hayatlarını vermişlerse ve benim burada durmam bu fedakârlığı değersiz kılacaksa? Prenses olmamak için neredeyse her şeyimi verebileceğim anlardan biriydi. Bunun gibi, kaybetsem de kazansam da yine de kaybedeceğim çok fazla karar, çok fazla an vardı.

Beni yere bıraktı ama sanki geri dönebileceğimi biliyormuş gibi elimi tuttu. Asansörü çağırmak için düğmeye basmıştı. Kapıların arkasındaki makinelerin vızıltısını duydum. Gidemezdim. O anda kapılar açıldığında binemeyeceğimi biliyordum. Onları bırakamazdım. Kimin ve ne kadar kötü yaralandığını bilmeden onları bırakamazdım.

Galen'in elini çekerek geri adım attım. Bana , yeşil gözleri biraz irileşmişti, nabzı hâlâ atıyordu.

Avukatların ona taktırdığı kravat ve yakanın üzerindeki soluk boğazının yan tarafına doğru. Başımı salladım.

"Merry, gitmeliyiz. Benim işim seni güvende tutmak."

Sadece başımı salladım ve elini çektim. Onu kapanan ya da geçmemiz için açılmayan kapılara doğru geri çekmeye çalıştım. Kapının açıldığını hâlâ hatırlayamıyordum. Ne kadar çok düşünürsem, o ana dair o kadar az şey hatırlıyor gibiydim. Bu muhtemelen Galen'in bizi gerçekten de kapıdan geçirdiği anlamına geliyordu. İmkânsız, özellikle de peri dışında. İmkânsız ama olmuştu, değil mi?

Asansörün kapıları açıldı. Galen içeri adım attı ama ben öne çıkmadığım için kolunu uzattı. "Merry, lütfen," dedi. "Lütfen, geri dönemezsin."

"Ben de ileri gidemem. Eğer kraliçe olacaksam, kaçmayı bırakmalıyım. Bir peri sarayının hükümdarı olmak, aynı zamanda bir savaşçı olmam gerektiği anlamına gelir. Savaşabilmeliyim."

Beni içeri çekmeye çalıştı. Elimi duvara dayadım, kaldıraç olarak kullanmak için. "Sen ölümlüsün," dedi. "Ölebilirsin."

"Hepimiz ölebiliriz," dedim. "Sidhe'ler artık ölümsüz değil. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum."

Bir elini üzerine kapanmaya çalışan kapıya koydu. "Ama bizi öldürmek bir insanı öldürmekten daha zor. İnsanmıydın gibi yaralıyorsun Merry. O odaya geri dönmene izin veremem."

Bir an için bunun bir karar anı olduğunu anladım. Nasıl bir kraliçe olacaktım? "İzin veremez misin? Galen, hükmetmeliyim ya da hükmetmemeliyim. İkisine birden sahip olamam." Elimi onunkinden çektim ve bana karşı koymadı.

Bana baktı, sanki beni tanıımıyormuş gibi yüzümü inceledi. "Gerçekten geri dönüyorsun ve seni omzumun üzerinden atmam dışında seni durduramam, değil mi?"

"Hayır, yapamazsın." Az önce koşarak geçtiğimiz uzun koridorda geri yürümeye başladım.

Galen yanıma geldi. Ceketinin düğmelerini çözdü ve silahı çıkardı. Emniyeti kapattı ve bir mermi sürdü.

Arkamdaki küçük, yan kılıfa uzandım ve kendi silahımı çıkardım. Doyle'un benim olmadan önce peri dünyasında benden aldığı Lady Smith'in yerini almıştım. Bu benim alışık olduğum silahtı ve birçok polis memuru için popüler bir yedek silahtı. Tuhaf bir şekilde çoğu erkekti. Silah için yapılan ilk baskı pek çok kadını kaçırmıştı. Kabzanın geldiği renklerden biri pembeydi. Ama siyah ya da çelikli mavi renkte de iyi bir silahtı ve benim en alışkın olduğum silahtı. Silahımı Galen kadar düzgün çekemiyordum ama bu yeni bir kılıf ve yeni bir . Sorunsuz olması için pratik yapmam gerekecekti. Taranis kızgınsa, ihtiyacım olan tüm pratiği yapabilirdim.

BÖLÜM 6

UZAK ASANSÖR KAPILARI AÇILDI VE BİR Güvenlik görevlisi dışarı çıktı. Acil tıp teknisyenleri tekerlekli bir sedye ve tıbbi çantalarla arkasından koştu. İki acil tıp teknisyeni daha başka bir sedye ve daha fazla ekipmanla onları takip etti. İkinci bir güvenlik görevlisi arkadan geldi.

Ön taraftaki güvenlik görevlisi doğru kapıyı işaret edince acil yardım ekibi bir an tereddüt etti. Çıktığımız kapıyı tabii ki. Nabzım boğazımda atıyordu. Kim yaralanmıştı ve ne kadar kötüydü?

Acil yardım görevlilerinden bir kadın silahlarımızı gördü. Hiç düşünmeden, elime küçük bir el çantası tutuyormuşum gibi görünecek şekilde glamour çektim. Kadın kaşlarını çattı, başını salladı ve ortağını takip etti.

Galen fısıldadı, "Güzel çanta."

Eline baktım ve küçük buket çiçek gördüm. Bana bile gerçek gibi göründü.

Güvenlik görevlisi bizi tanıdı, ya da en azından beni. "Prenses, bölgenin güvenliğini sağlayana kadar içeri girmenize izin veremem. Polis yolda."

"İşini yap," dedim. Onunla tartışmamıştım. Yalan söylememiştim ama kapıdan girdikleri anda hemen arkalarında olacaktım.

Acil yardım ekiplerini ve polisi aramışlar. Danu adına orada ne olmuştu?

Kapılar sedyenin arkasından kapandı. Galen ve ben kapıya doğru yürümeye başladık. Tartışmaya gerek yoktu. Ben kararımı vermiştim, o da beni takip edecekti.

Kurşun. Adamlarımdan tam olarak istediğim şeyin bu olduğu anlar oldu.

Galen kapıyı açtı ve her ihtimale karşı vücudunu bana kalkan olarak kullandı. Eğer kavga hala devam ediyorsa, beni geri iterdi. Ama sanırım ikimiz de kavga devam etseydi acil yardım ekiplerinin polisi beklemesi gerektiğine inanıyorduk, onları içeri almak yerine.

Galen bir an tereddüt etti. Sesler duydum. Bazıları paniklemiş, bazıları sakin, hepsi biraz fazla gürültülüydü. Abe'in sesi, "Tanrıça, keşke hala içiyor olsaydım." diyordu.

Bir kadın sesi. "Acınız için size bir şey vereceğiz."

Görmek istediğimi belli etmek için Galen'in sırtını ittim. Vücudunu titretecek kadar derin bir nefes aldı. Sonra odanın içine doğru ilerledi ve ötesinde ne olduğunu görmeme izin verdi.

Bir grup acil yardım görevlisi Abe'in etrafında, kapıya en yakın yerde yüzüstü yattığı yerde kümelenmişti. Uzun saçlarını bir tarafa doğru taramışlar ve sırtındaki yanık izlerini ortaya çıkarmışlardı. Taranis'in elindeki güç, takım elbise ceketini ve gömleğini yakarak altındaki deriye kadar işlemişti.

Mavi takım elbiseli güvenlik görevlilerinden biri bize doğru geldi. "Polis gelene kadar dışarıda beklemeniz gerekiyor, Prenses Meredith."

Pahalı takım elbisesinin bir kolu yanmış olan Biggs, "Lütfen Prenses, güvenliğinizi garanti edemeyiz," dedi.

Büyük aynaya baktım. Uzaktan Taranis'in çığlıklarını duyuyordum ama o görünmüyordu. Çığlık atıyordu, "beni! Ben senin kralınım! Bırakın beni!"

Aynada önde ve ortada duran Seelie soylusu Hugh Belenus'tu. Aslında Sör Hugh'du ama Seelie sarayının çoğu gibi bunu her zaman ısrarla söylemezdi. Aynı zamanda Taranis'in kişisel muhafızlarından biriydi. Unseelie Sarayı'nın aksine, Taranis'in sarayındaki tüm muhafızlar

erkekti. Kraliçe olsanız bile kadın muhafızınız olmazdı. Hugh'un bir yönüyle krala benzediğini daha önce hiç fark etmemiştim. Uzun düz saçları alev rengindeydi. Taranis'inki gibi gün batımı değil, hareketli alev rengindeydi: kırmızı, sarı ve turuncu.

Frost ve Rhys aynanın önünde durmuş, Hugh ile konuşuyorlardı. Doyle neredeydi? Onların yanında olmalıydı. Avukatların ve güvenlik görevlilerinin arasından geçebilmek için odanın içinde daha fazla yürümem gerekti, ta ki sedyede ikinci bir yaralı figürü taşıyan ikinci acil yardım ekibini bulana kadar. Doyle sedyede hareketsiz yatıyordu. Kıyafetlerinde bir sorun vardı. Sanki büyük pençeler parçalamış gibi yırtılmıştı. Dünya daraldı, sanki odanın kenarları çöküyordu, aşağı, aşağı, tek net görebildiğim o olana kadar. O anda ayna, Hugh ya da Taranis'in sonunda sidhe'nin geri kalanından saklayamayacağı bir şey yapmış olması umurumda değildi. Sedyenin üzerindeki o karanlık formdan başka bir şey yoktu.

Galen benimle kaldı, boştaki eli kolumdaydı. Bana rehberlik mi ediyordu yoksa beni geri mi çekiyordu emin değildim. Sedyenin yanında durmuş, Karanlığımın uzun kaslı formuna bakıyordum. Ben doğmadan önce binlerce savaşa katılmış olan Doyle'a. Doyle, adaşı gibi yok edilemez görünüyordu. Karanlığı öldüremezsiniz, o her zaman bizimledir.

Giysileri yırtılmamıştı; Abe'inki gibi yanmıştı. Siyah teni uzaktan bakıldığında Abe'in soluk teni gibi izleri göstermiyordu ama göğsünün üst kısmında ve bir omzunda yüzeysel yanıklar vardı. Ve yüzü -yüzünün yarısı alnından neredeyse çenesine kadar sargılıydı. Önce yüzüyle ilgilenmiş olmalarının göğsünden daha kötü olduğu anlamına geldiğini biliyordum. Vücudunun üstünde şeffaf bir sıvı torbası vardı. Torbadan koluna doğru esnek bir tüp uzanıyordu; tüpün içinde bant ve bir şırınga vardı.

İki teknisyene baktım. "O... ?"

İçlerinden biri, "Şoka girmediği sürece hayati tehlikesi yok," dedi. Sonra onu kapıya doğru itmeye başladılar. "Ama onu yanık ünitesine götürmeliyiz."

"Yanık ünitesi," diye tekrarladım. Kendimi yavaş ve aptal hissediyordum.

"Gitmeliyiz," dedi diğer teknisyen ve sesi sanki şokta olduğumu biliyormuş gibi nazikti.

Rhys . "Merry, sana aynada ihtiyacımız var. Galen onlarla gidebilir."

Başımı salladım.

Rhys beni omuzlarımdan tutup Doyle'dan uzaklaştırdı, böylece yüzüne bakmak zorunda kaldım. "Şu anda kraliçemiz olmana ihtiyacımız , Doyle'un sevgilisi değil. Bunu yapabilir misin, yoksa burada tek başımıza mıyız?"

Öfke anıydı, kanımı kaynatan bir öfke. "Bu ne cüret" demeye başladım ama tam o sırada Taranis "Kralına dokunmaya nasıl cüret edersin!" diye bağırdı. Kelimeleri yuttum ama öfkemi yüzümden uzak tutamadım.

"Merry, üzgünüm. Söyleyemeyeceğim kadar üzgünüm ama sana şimdi ihtiyacımız var."

Sesim gergin, sıcak ama kontrollü, çok kontrollü çıktı, "Evi arayın. Şifacılarından birini ya da belki ikisini birden hastaneye gönderin." Başımı salladım, Doyle'un ya da Abe'in ne kadar kötü yaralandığını bilmediğim düşüncesiyle öfkem azalmaya başlamıştı. "İkisi de," dedim.

"Onları arayacağım, söz veriyorum ama Frost'un sana aynada ihtiyacı var."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Rhys beni alnımdan öptü. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Galen'a "Onlarla hastaneye git." dedim.

"Benim görevim sensin."

"Senin görevin prensesin sana nereye söylüyorsa oraya gitmektir.

Şimdi . Lütfen, Galen, zaman yok."

Bir nefes tereddüt etti, sonra neredeyse başıyla selam verdi ve hızla ilerleyen sedyenin arkasından koşar adımlarla gitti. Doyle'a veda öpücüğü verememiştim. Hayır, veda değildi. O Sidhe'lerden biriydi. Perilerin geçmiş en büyük büyücüleri ve savaşçılarıydı. Yanıklardan ölmezdi, büyüleri yanıklardan bile. Kafamın önünde kendi sözlerime inanıyordum, ama zihnimin arkası, mantıkla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin korkuyla ilgili olduğu karmaşık, karanlık bir yerdir.

Kendimi Frostun uzun boyuna doğru yürümeye zorladım. Her seferinde bir adım. Silahın hâlâ çıplak bir şekilde elimde olduğunu fark ettim. Büyü onu saklıyordu ama konsantrasyonum kötüydü. Seelie'nin silahı görmesini istiyor muydum? Umurumda mıydı? Hayır. Umursamalı mıydım? Muhtemelen.

Silahı kılıfına geri koymak için ceketimi kenara çektim. Bunu yapmak için yürümeyi bırakmam gerekti ama silahı yerine koydum. Bunu yapmamın ana nedenlerinden biri, Taranis adamlarından kurtulup aynaya geri dönmeyi başarırca, silahı kullanmayacağıma dair kendime güvenmememdi. Bunun kötü biliyordum. Anlık olarak ne kadar tatmin edici olursa olsun, ben kraliçe olmaya çalışan bir prensesim ve bu da öfke nöbetlerine kapılamayacağım anlamına geliyordu. Bugünkü küçük felaketin de kanıtladığı gibi çok pahalıya mal oluyorlardı. Taranis'e lanet olsun, yıllar önce istifa etmediği için ona lanet olsun.

Kenarları titreyen derin bir nefes aldım. Midem şu anda kaldıramayacağım duygularla dolup taşıyordu. Frost'a, aynaya ve Sör Hugh'a doğru yürüdüm. Seelie'nin önünde dağılmamak için Tanrıça'ya dua ettim. Andais'in öfke nöbetleri meşhurdu. Şimdi Taranis daha da dengesiz olduğunu göstermişti. Aynaya doğru yürüdüm ve şu anda ihtiyacımız olan hükümdar olabilmek için dua ettim. Düşmemek için dua ettim.

ya da kusmak. Sinirler, sadece sinirler. Lütfen, Tanrıça, Doyle'un iyi olmasına izin ver.

Gerçekten içimden gelen duayı ettiğimde kendimi daha sakin hissettim. Evet, iyi bir kraliçe olmak istiyordum. Evet, Seelie'lere teyzem ve eniştem kadar deli olmadığımı göstermek istiyordum ama gerçekten de bunların hiçbiri benim için az önce sedyeyle götürdükleri adam kadar önemli değildi.

Bu bir kraliçenin düşünme şekli değildi. Bu bir kadının düşünme şekliydi ve kraliçe olmak demek, önce kraliçe olup diğer her şeyi ikinci plana atmak demekti. Babam bana bunu öğretmişti. Bir suikastçı onu öldürmeden önce öğretmişti. Düşüncelerimi bir kenara ittim ve Öldüren Ayaz'ımın yanına gittim.

Babamın beni yetiştirdiği gibi bir kraliçe olacaktım. Bana olabileceğimi söylediğinden daha azı olarak Doyle'u utandırmayacaktım.

Dimdik durdum, sahip olduğum her santim boyla kendimi yukarı çektim. Üç inçlik topuklu ayakkabılar yardımcı oldu, ancak Frost'un uzun boyunun yanında dururken narin görünmekten kendimi alamıyordum.

Ama orada durdum ve görevimi yaptım ve tadı ağzımda kül gibi kaldı.

BÖLÜM 7

SIR HUGH BELENUS GAVE A DÜŞÜK BOW
BU

Ateş rengi saçları güne karmaşık bir örgüyle başlamıştı ama saçlarının kalıntılarından yanık kurdeleler sarkıyordu. Ayağa kalktığında, tuniğinin ön kısmının, iki kat atlete kadar, altındaki soluk altın rengi teni ortaya çıkaracak şekilde parçalandığını görebiliyordum. Kıyafetleri , kavrulmuştu ama vücuduna dokunulmamış gibiydi.

Frost, "Sör Hugh savaşın sonunda Taranis'in önünde durdu," dedi. "Abeloec'e yönelik darbenin en ağır kısmını o aldı." Frost dedi ki.

"Buna ne diyebilirim ki?" diye sordum ve sesim tamamen normal çıktı. Bu normalliğin kendisi neredeyse şok ediciydi. Kafamın içindeki küçük bir ses sesimin nasıl bu kadar sakin çıkabildiğini düşündü. Antrenman mı? Şok mu?

"Sör Hugh yaşlı sidhe'lerden biri olmasaydı, savaşçılarımızı kurtarmak için kendini riske attığı için ona teşekkür edebilirdiniz," dedi Frost.

Yanımdaki uzun boylu adama baktım. O gri gözlere sonuna kadar baktım ve gözlerinin kış manzarasındaki çıplak bir ağacı yansıttığını gördüm, tıpkı gözlerine takılmış küçük bir kar küresi gibi. Sadece kendi büyüğü ya da endişesi gözlerini bu görüntüyle doldurabilirdi. Daha önce Frost'un gözleri başka bir yerle dolduğunda onlara bakmak başımı döndürürdü. Bugün ise serin ve sakinleştirici görünüyordu. Bugün gözlerinde kışın buz gibi gücü vardı. Sizi koruyan, duygularınızın sizi canlı canlı yemesini engelleyen bir soğukluk. O anda, Frost'un hayatta kalmasını sağlayan şeyin bir kısmını anladım.

Kraliçe'nin küçük işkenceleri. İçindeki soğukluğu kucaklamıştı.

Koluna dokundum ve dünya biraz daha duruldu. Gözlerinin manzarasında hareket eden bir şey vardı; beyaz ve boynuzlu bir şey. Frost beni öpmek için eğilmeden önce bir an beyaz bir geyik gördüm. İffetli bir öpücüktü ama o nazik dokunuş, sakinliğin bana neye mal olduğunu anladığını bilmemi sağladı. O öpücük, Doyle'un benim için ne anlama geldiğini, benim için ne ifade ettiğini ve ne ifade etmediğini anladığını bilmemi sağladı.

Frost'un eli aynaya döndüm.

Sir Hugh, "Gün ışığında bir görüntü gördüm, beyaz bir geyik. İkinizin hemen arkasında hayalet gibi yürüyordu."

"Böyle bir imgelem görmeyeli ne kadar oldu?" Frost sordu.

Hugh bana siyah gözlerini kırptırdı ama o siyahlığın içinde turuncu kıvılcımlar ve girdaplar vardı, uzun süredir yanan bir ateşin külleri gibi. "Uzun bir süre."

"Gördükleriniz karşısında şaşırmış , Sör Hugh," dedim.

"Seelie höyüğünün yakınındaki gölde kuğular var. Boyunlarında altın zincirler olan kuğular. Vahşi avla savaştığınız gece, bu ülkede ilk kez üzerimizden uçtular."

Rhys'in sesi kayıtsızca geldi. "Ne söylediğine dikkat et, Hugh. var." Rhys diğer yanıma geldi ama diğer elimi tutmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Evet, kralımız bu yönünü göstermek için çok üzücü bir anı seçti."

"Üzücü bir an," dedim ve sesimdeki iğnelemeyi saklamaya çalışmadım. "Az önce olanlar için ne kadar da hafif kelimeler."

"Yumuşak sözlerden başka bir şeye gücüm yetmez Prenses," dedi Hugh.

"Bize yapılan bu hakaret cevapsız kalamaz," dedim, sesim hâlâ sakindi.

"Havanın ve Karanlığın Kraliçesi ile konuşuyor olsaydım, bir savaştan ya da belki de hükümdarlar arasındaki kişisel bir mücadeleden endişe ederdim. Ancak Prenses Meredith NicEssus'un teyzesinden, hatta amcasından bile daha ılımlı bir yaratık olduğunu duydum."

"İlman bir yaratık mı?" Dedim.

" halde ılımlı bir kadın," dedi Hugh ve bir kez daha eğilerek selam verdi. "Seçtiğim kelimelerle hakaret etmek istemedim Prenses. Alınmamanız için size yalvarıyorum."

"Alınganlık göstermemek için elimden geleni yapacağım, ancak alınganlık gösterilmesi durumlar hariç," dedim.

Hugh ayağa kalktı ve küçük, düzgün sakalı ve bıyığıyla yakışıklı yüzü endişeli görünmemek için mücadele etti. Hugh bir zamanlar ateş tanrısıydı ve bu pek de ılımlı bir yaratık sayılmazdı. Elemental tanrıların çoğu kendi elementlerinin görünümüne bürünüyor gibiydi. Bir zamanlar fırtına tanrısı olan Mistral'de bunu yakından görmüştüm.

"Ve ben," dedi Hugh, " çalışacağım."

Nelson'ın sesi arkamızdan geldi. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun? Az önce ne olduğunu görmedin mi? Sevgililerinizi sedyeye dışarı çıkardılar." Sesinde daha da kötüleşeceğe benzeyen bir histeri vardı.

Yatıştırıcı erkek sesleri duydum ama kelimeleri yakalamaya çalışmadım. Onu sessiz tuttukları ve benden uzak tuttukları sürece artık umurumda değildi. Leydi Caitrin'e yapılan sözde saldırıdan dolayı adamlarım hakkında hiçbir suçlamada bulunulmayacaktı. Çünkü Seelie sert oynarsa, Taranis'in az önce yaptığı şeyle onları gömebilirdik. Ve tanık olarak ülkenin en iyi avukatlarından bazılarına sahiptik. Doyle ve Abe yaralanmasaydı, her şey çok güzel olacaktı.

Uzak kapılar açıldı ve daha fazla acil yardım görevlisi içeri girdi. Polis buradaydı. Gelmelerinin neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belki de zaman algım etkilenmişti. Şok bunu yapabilir. Saate bakmamın bile bir faydası olmazdı, çünkü daha önce hiç bakmamıştım. Bildiğim kadarıyla sadece dakikalar geçmişti. Sadece daha uzun görünmüş olabilir.

"Bu olayla ilgili ne yapacağız, Sör Hugh?" Ben sordum.

"Bunu gizli tutmanın bir yolu yok," dedi. "Çok fazla insan biliyor. Adamlarınız hastaneye ulaştığında daha fazlası öğrenecek. Seelie Sarayı'nın bu ülkede yaşadığı en büyük skandal olacak."

"Kralınız bunu yaptığını inkâr edecektir" dedim, "Bir şekilde bizi suçlamaya çalışacaktır."

"Vahşi büyüünün serbest bırakılmasına yardım ettiğinizden beri gerçeğin insan versiyonunu denemedi, Prenses Meredith."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor, Sör Hugh?" Ben sordum.

"Kralım hakkındaki düşüncelerim hakkında cesaret edebildiğim kadar çok şey ifade ediyor. Demek ki vahşi büyüü serbest bıraktığınızda bazı..." bir kelime arıyor gibiydi. "Bazı şeyleri. Yemin bozanlara iyi gelmeyen şeyler ya da başka şeyler." Sanki söylediklerinden kendisi bile memnun değilmiş gibi kaşlarını çattı.

"Yemin bozanlar ve yalancılar vahşi avdan korkarlar," dedi Frost. "Ben öyle bir şey demedim," dedi Hugh.

Rhys, "Uzun zamandır bir Seelie asilzadesinden bu kadar sözlü step dansı duymamıştım," dedi.

Hugh ona gülümsedi. "Uzun zamandır saraya gitmedin."

"Taranis'in ne yaptığını biliyor muydun?" Ben sordum. "Kralın kendinde olmadığına dair şüphelerimiz vardı."

"Çok kibar," dedim. "Çok yumuşak." "Ama doğru," dedi Hugh.

"Ne başka var oldu için sen için olmak Yani "Dikkatli misiniz, Ateş Lordu?" Rhys sordu.

"I düşünmek o o a konuşma için a daha fazla özel görüşme, soluk lordum."

"Buna itiraz edemem," dedi Rhys.

Rhys ve Hugh'un birbirlerini sandığımdan daha iyi tanıdıklarını hissetmeye başlamıştım.

"Bu gün ve bu an için ne yapacağız?" diye sordum.

"Ben sadece sidhe'nin mütevazı bir lorduyum," dedi Hugh. "Bedenimde kraliyet soyunun kanını taşıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"Demek ki yasaları sadece insanlar değilmiş." Hugh siyah-turuncu gözleriyle bana baktı. Yüksek sesle söylemeden bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Seelie'ler bunu asla kabul etmez," dedi Rhys.

"Ne için gideceksin?" Birinden diğerine bakarak sordum. "kralı öfkesini kaybetti ile bir hizmet eden "dedi Hugh. "Arada kocaman yeşil bir köpek belirdi. ve öfkesinin hedefi." "Bir Cu Sith," dedim.

"Evet, bir Cu Sith, bunca uzun yıldan sonra, yeşil bir peri köpeği yeniden aramızda ve korunması gerekenleri koruyor. Kralın hizmetçi kıza vurmasına izin vermedi. Kız, kralın köpek yüzünden onu suçlayacağından daha çok korkmuş görünüyordu ama kral büyük köpek karşısında öfkesini kaybetti."

Köpeği vahşi av gecesinden hatırladım. Vahşi büyüünün her yerde olduğu gece. Kocaman

Siyah köpekler ortaya çıkmış ve bazıları onlara dokunduğunda başka köpeklere dönüşmüşlerdi. Efsaneden çıkmış köpekler ve bir Cu Sith gecenin içinde Seelie Sarayı'na doğru koşmaya başlamıştı.

"Cu Sith'in kimin eline efendi ya da metres diyeceğini görmek isterdim," dedim.

Rhys, "Eğer bu yasaya başvurursak," dedi, "kendi mahkemende iç savaş çıkar, Hugh."

Hugh, "Belki de küçük bir sivil itaatsizliğin zamanı gelmiştir," dedi.

"Ne kanunu?" Ben sordum.

Rhys bana döndü. "Eğer hükümdar yönetmeye uygun değilse, sarayın soyluları onu ya da onu yetersiz bulabilir. Onu istifa etmeye zorlayabilirler. Andais kendi sarayında bu kuralı kaldırdı ama Taranis hiç zahmet etmedi. Sarayının kendisini sevdiğinden çok emindi."

"Yani, ne diyorsun?" diye sordum. "Hugh soyluları oylamaya zorlayacak ve onlar da yeni bir kral mı seçecek?" Kimi seçtiklerine bağlı olarak olasılıklar vardı.

"Tam olarak değil, Merry," dedi Rhys.

"Her zaman böyle alçakgönüllü müdür?"

Hugh sordu. "Sık sık," dedi Rhys.

"Ne?" Ben sordum.

Frost, "Seelie soyluları onu asla kabul etmeyecektir," dedi.

"O zamandan beri burada neler olduğunu bilmiyorsun. sihrin kilidini açtı. Bence oylar ona gidebilir. iyilik."

"Oylama benim lehime sonuçlandı." Sonunda anladım. "Oh, hayır, ciddi olamazsın."

"Evet, Prenses Meredith, eğer kabul , sizi kraliçemiz yapmaya çalışacağım."

Ona öylece baktım. Aklımı ve saraydaki eğitimimi toplamaya çalıştım ve tek söyleyebildiğim, "Ne kadar eminsin?"

bunun işe yarayacağına inanıyor musun?"

"Bundan bahsedecek kadar eminim." Rhys, "Bu çok emin olduğum anlamına geliyor," dedi.

"Seelie'nin beni kraliçeleri olarak kabul edeceğini sanmıyorum, Hugh. Ama böyle bir şey olmadan önce kraliçemizle konuşmamız gerektiğini biliyorum."

"Gerekirse Andais'le konuşun ama Unseelie için ne olursanız olun, tepenin dışına eski büyüü geri getirdiniz. İçeride hâlâ ölü ve ölmek üzereyiz ama casuslarımız bize peri höyüğünüzün büyüdüğünü, yaşadığını söylüyor. Sluagh höyüğü bile yeniden canlandı. Kral Sholto sizin büyüünüzle övünüyor Prenses."

"Sluagh Kralı Sholto iyi bir adamdır."

Hugh aniden, şaşkın bir sesle güldü. "Nazik. Sluagh'ın kralı mı? Tüm perilerin kâbusu ve sen ona nazik diyorsun."

"Onu öyle buluyorum," dedim.

Hugh başını salladı. "Nezaket. Bu mahkemede yıllardır sahip olduğumuz bir duygu değil. Ben kendi adıma bundan daha fazlasını istiyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi Rhys.

Hugh aynanın bizim göremeyeceğimiz bir tarafına baktı. "Gitmeliyim. Kraliçenizle konuşun ama diğer soylular Taranis'in Leydi Caitrin'e ne yaptığını ve diğer soyluların ona yardım ettiğini öğrendiklerinde oylama onun aleyhine sonuçlanacaktır."

"Bayana yalan mı söyledi, yoksa onu da mı büyüledi?" Rhys sordu.

"İllüzyonlarını kullanarak soylularımızdan üçünün siz üçünüz gibi görünmesini sağladı. Ama onları canavarlaştırdı, çıkıntıları, dikenleri ve..." Hugh titredi. "Vücudu oldukça kırılmıştı. Şu anda bile iyileştiricilerimize rağmen hâlâ yatağa mahkûm durumda." Bana baktı. "Adamlarınız için şifacıya ihtiyacınız varsa, isteyin, sizin olsun."

"İhtiyacımız olursa sorarız," dedim ve teşekkür etme dürtüsüne karşı koydum çünkü Hugh bundan rahatsız kadar yaşlıydı.

"Kral böyle bir kötülükle ne kazanmayı umuyordu?" Frost sordu.

"Emin değiliz," dedi Hugh, "ama bunu onun yaptığı ve bu konuda yalan söylediğini ve olaya karışan soyluların da yalan söylediğini kanıtlayabiliriz. Bu, aramızda neredeyse emsali olmayan bir büyü suiistimali."

"Ve bunu kanıtlayabilir misin?" Rhys sordu.

"Yapabiliriz." Tekrar yan tarafa baktı. Bize döndü ama yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Gitmeliyim. Kraliçenizle konuşun. Hazır olun." Eliyle işaret etti ve biz de kendi yansılarımıza bakıyorduk.

Frost, "Bu bir mahkeme entrikası kokuyor," dedi.

Rhys ve benim aynada ciddiyetle baş sallamamızı izledim. İkimiz de çok mutlu görünmüyorduk.

Veducci arkamızdan geldi. "Size harika haberler verildi, Prenses Meredith. Neden daha mutlu görünmüyorsunuz?"

Arkamı dönmek yerine yansımasına cevap verdim. "Saray entrikalarının genellikle kötü sonuçlandığını tecrübe ettim. Seelie Sarayı bana hayatım boyunca Unseelie Sarayı'ndan daha kötü davrandı. Birkaç yeni büyüün beni hor gören bir halkın kraliçesi yapacağına inanmıyorum. Eğer bir mucize olur da Sör Hugh'un söylediği gibi gerçekleşirse, o zaman bir yerine iki suikastçiyle uğraşmak zorunda kalacağım." Bunu söyler söylemez, yapmamam gerektiğini anladım. Tek mazeretim az önce olanlardan dolayı yaşadığım şoktu.

Rhys hızlıca konuştu. "Bana ve arkadaşlarıma yönelik suçlamaların düştüğünü varsayıyorum."

Veducci ona döndü. "Eğer Sör Hugh'un az önce söyledikleri doğruysa, evet, ama hanımefendi suçlamaları geri çekene kadar,

."

"Hugh'un az önce söylediklerine rağmen mi?" Frost sordu.

"Sizin de belirttiğiniz gibi, mahkeme entrikaları çirkinleşebilir. İnsanlar yalan söyler."

"Sidhe yalan söylemez," dedim.

Veducci bana sertçe baktı. "Havaalanında vurulduğunuz olay dışında hayatınıza yönelik suikast girişimleri oldu mu?"

Rhys, "Kraliçe Andais'le konuşmadan buna cevap veremez," dedi. Kolunu omuzlarıma koydu. Frost elimi bırakmadı, ben de ikisine de bastırarak durdum. Rhys'in bu hareketinin beni mi yoksa kendisini mi rahatlatmak için olduğunu anlayamadım. Hepimizin sarılmaya ihtiyaç duyduğu o günlerden biriydi.

Veducci, "Bunun bir cevap *olduğunun* farkındasınız *değil* mi?" diye sordu.

"Nasıl bir avukat böyle bir büyüü bozmak için cebinde doğru bitkileri taşımayı bilir?" Dedim.

"Ne demek istediğini anlamıyorum." dedi gülümseyerek.

"Yalancı." Fısıldadım, çünkü arkamızda adım sesleri duydum.

Biggs ve Shelby oradaydı. Biggs'in takım elbise ceketi yoktu. Gömleğinin kolu arkaya kıvrılmıştı ve kolunda bir bandaj vardı. "Sanırım Kral Taranis'in bugünkü davranışları müvekkillerime yönelik suçlamalarını ciddi bir şüpheyeye düşürdü."

"Bazılarıyla konuşmadan buna evet diyemeyiz..." Shelby durdu, boğazını temizledi ve tekrar denedi, "Size geri döneceğiz." Asistanını topladı ve kapıya doğru gitti.

Biggs, "Kolumu tedavi eden genç ve nazik kadın onlarla birlikte hastaneye gitmem gerektiğini söyledi," dedi. "Asistanım sizi dinlenebileceğiniz ve ayrılmadan önce kendinizi toparlayabileceğiniz bir odaya götürecekt."

"Teşekkür ederim Bay Biggs," dedim. "Peri misafirperverliği her zamanki standartlarına uygun olmadığı için üzgünüm."

Güldü. "Birinin böyle bir karmaşa için özür dilediğini duyduğum en kibar yol bu." Yaralı kolunu biraz kaldırdı. "Benim için de adamların için de zordu ama amcan kralın sinir krizi geçirmek için bir an seçmesi gerekiyorsa, bu kötü bir zaman değildi. Bu kesinlikle onun davasına zarar verdi ve bizimkine yardımcı oldu."

"Sanırım da bir bakış açısı," dedim.

Rhys bana sarıldı, yanağını saçlarıma çarptı. "Neşelen tatlım, biz kazandık."

"Hayır, Seelie kurtarmaya geldi ve kışımızı kurtardı," dedim.

Kadın acil yardım görevlisi gelip Biggs'in omzuna dokundu. "Gitmeye hazırız."

Nelson bir sedyeye bağlanmıştı ve baygın görünüyordu. Cortez onun yanındaydı ve endişeli olmaktan çok sinirli görünüyordu.

"Bayan Nelson da yandı mı?" Ben sordum.

Biggs cevap vermek için ağzını açtı ama sağlık teknisyenleri onu onlarla gitmeye zorladı. Veducci cevap verdi. "Kralın sana yaptığı büyüye ters bir tepki veriyor gibi görünüyor."

Bana attığı bakış çok bilgiliydi. Büyüden anlıyordu. Kayıtlı bir uygulayıcı değildi ama bu bir şey ifade etmiyordu. Psişik yeteneği olan pek çok insan bunu bir iş olarak kullanmamayı tercih ediyordu.

Rhys, "Böyle bir bakış bir soruyu beraberinde getirirdi," dedi. "Ne sorusu bu?" Veducci sordu. "Beni hangi gözünle görebiliyorsun?" dedi Rhys.

I gergin yanında Onu, Çünkü I biliyordu nasıl Bu hikaye her zaman sona erdi.

Veducci sırtıttı. "Vermeniz gereken cevap ikisi de değil."

Frost, "Gerçek her iki gözde de ," dedi ve sesi rahatlatamayacak kadar ciddiydi.

Veducci'nin sırtışının kenarları soldu. "Hiçbiriniz ne olduğunuzu saklamaya çalışmıyorsunuz. Herkes sizi görebiliyor."

"Neşelen Veducci," dedi Rhys. "Küçük insanları gördüğün için gözünü çıkardığımız günler çoktan geride kaldı. Sidhe buna hiç dayanamadı. Eğer bizi görebiliyorsanız, sidhe'den gelebilecek en büyük tehlike kaçırılmaktı. Peri görebilen insanlar her zaman ilgimizi çekmiştir." Rhys'in sesi hafif ve alaycıydı ama Veducci'yi temkinli görünmeye iten bir ciddiyet de vardı.

Bu konuşmanın bir kısmını kaçırıyor muyum? Belki de. Umursuyor muydum? Birazcık. Ama hastaneye gidip Doyle ve Abe'i kontrol ettikten sonra daha çok umursayacaktım.

"Hepiniz daha sonra gizemli olabilirsiniz," dedim. "Şimdi gidip Doyle ve Abe'i kontrol etmek istiyorum."

Veducci ceketinin cebine uzandı ve bana bir şey uzattı. "Bunları isteyebileceğini düşündüm."

Doyle'un güneş gözlükleriydi. Gözlüklerin bir tarafı erimişti, sanki sıcak dev bir el onları erimiş balmumu haline getirmişti. Midem ayakkabılarımın içine, oradan da boğazıma düştü. Bir an için kusacağımı sandım, sonra da bayılabileceğimi düşündüm. Bandajların altında Doyle'un yüzünü görmemiştim. Durumu ne kadar kötüydü?

"Oturmak ister misiniz, Prenses?" Veducci sordu ve çok istekliydi. Sanki zaten iki güçlü kolun arasında durmuyormuşum gibi koluma girmek için hareket etti.

Frost avukatın bana dokunamaması için hareket etti. "O elimizde."

Veducci bir adım geri çekildi. "Anlıyorum." Küçük bir selam verdi ve polisle konuşmakta olan güvenlik görevlilerinin yanına döndü. Üniformalı bir memur bizi bekliyordu.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor," dedi.

"Hastaneye giderken onlara sorabilir misin? Adamlarımı kontrol gerekiyor."

Tereddüt etti. "Sizi hastaneye bırakmamı ister misiniz, Prenses Meredith?"

Masanın arkasındaki saate baktım. Buraya Maeve Reed'in şoförü tarafından limuziniyle getirilmiştik. Bayan Reed'in bazı işlerini hallettikten sonra yaklaşık üç saat içinde bizi almak ya da en azından kontrol etmek için geri dönmeyi planlamıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, henüz üç saat olmamıştı. "Bir gezinti çok olurdu. Teşekkür ederim memur bey," dedim.

BÖLÜM 8

DOYLE VE ABE'NİN KENDİLERİNE AIT BİR ODALARI VARDI.

HASTANE, üniformalı memurlardan oluşan güzel eskortumuzla kapıdan girdiğimizde odaya kimin ait olup olmadığını söylemek zordu. Diğer gardiyanlarım ve sağlık personelinin oluşan bir kalabalık vardı, burada olması gerekenden çok daha fazla sağlık personeli vardı ve çoğunluğu kadındı. Peki bizi getiren üniformalılar neden içeri girdi? Görünüşe göre polis, korumalarımıza yapılan saldırının hayatıma yönelik başka bir girişim olup olmadığı konusunda biraz kararsızdı. Tedbirli olmak üzmekten iyidir, diye düşünüyor gibiydiler. Rhys'bizi hastanede karşılamalarını emrettiği adamların sayısını görünce, anlaşılan o da aynı şeyi düşünmüştü.

Abe yüzüstü yatmış, güzel hemşirelerle konuşmaya çalışıyordu. Acı çekiyordu ama hâlâ her zaman olduğu kişi ve şeydi. Bir zamanlar tanrı Accasbel'di, sarhoşluk kadehinin fiziksel olarak vücut bulmuş haliydi. Sizi bir kraliçe yapabilirdi. Şiire, cesarete ya da deliliğe ilham verebilirdi. Efsaneler öyle diyordu. İrlanda'daki ilk barı o açmıştı ve orijinal parti çocuğuydu. Eğer sık sık yüzünü buruşturmasaydı, iyi vakit geçirdiğini söyleyebilirdim. Onun yerine, cesur bir yüz ifadesi takınıyor olabilirdi. Ya da ilgiden hoşlanıyor olabilirdi. Hâlâ Abe'i tahmin edecek kadar iyi anlamıyordum.

Kendi sevimli muhafızlarımın oluşturduğu kalabalığın arasından yolumu bulmam gerekiyordu. Çoğu gün onları fark edebilirdim ama bugün görmek istediğim tek muhafızı görmemi engelliyorlardı.

Bazıları benimle konuşmaya çalıştı ama ben kimseye cevap vermeyince sonunda anlamış gibi göründüler. Ayrıldılar.

etten bir perde ve sonunda diğerk yatağı görebiliyordum.

Doyle son derece hareketsiz yatıyordu. Bir koluna serum bağlanmıştı ve ona berrak bir sıvı veriyordu. Düğmeleri olan küçük bir serum vardı, bu da muhtemelen berrak sıvının bir kısmının ağrı kesici olduğu anlamına geliyordu. Yanıklar acıtır.

Halfwen yatağının yanında uzun boylu, sarışın ve güzel bir kadın olarak duruyordu. Üzerinde 1300'lü yıllarda ya da daha öncesinde moda olan bir elbise vardı; her yeri saran ama ayak bileklerinden itibaren hareket alanı bırakacak kadar kısa olan sade bir kılıf. Onunla tanıştığımda zırhlıydı, kuzenim Cel'in hizmetinde bir muhafızdı. Onu kendisi için bir şeyler öldürmeye zorlamış ve yatağını reddettiğı için inanılmaz iyileştirme yeteneklerini kullanmasını yasaklamıştı. Artık sidhe' arasında gerçek şifacılar nadirdi ve kraliçe bile Halfwen'in yeteneklerinin boşa harcanmasına şaşırmişti. Sürgünde bana katılmak için Cel'in hizmetinden ayrılan kadın muhafızlardan biriydi. Sanırım Kraliçe Andais de Cel'e hizmet etmek için kalmak yerine sürgünü seçen kadın muhafızların sayısı karşısında şok olmuştu. Ben şok olmadım. Cel aylarca hapis yattığı hapishaneden içeri girdiğinden daha çılgın ve daha sadist bir şekilde çıkmıştı. Diğer şeylerin yanı sıra beni öldürmeye çalıştığı için de hapse atılmıştı. Onun özgürlüğü benim sürgüne geri dönmemde belirleyici olmuştu. Kraliçe, oğlunun yanında güvenliğimi garanti edemeyeceğini özel olarak itiraf etti.

Halfwen ve diğerleri Cel'in yatağına aldığı ilk kadın muhafıza neler yaptığına dair hikâyelerle batıya gelmişlerdi. Seri katillere özgü bir şeydi. Ama o bir Sidhe'ydi ve iyileşecek, hayatta kalacaktı. Tekrar, tekrar ve tekrar onun kurbanı olmak için hayatta kalacaktı.

Son sayımda bir düzine kadın "gönüllüm" vardı. Bir ay içinde bir düzine. Daha da fazla olacaktı çünkü Cel delirmişti ve kadınların artık bir seçeneğı vardı. Andais bu kadar çok kişinin Cel'in ilgisine karşılık sürgünü nasıl tercih edebildiğini anlayamamıştı ama kraliçe onun cazibesini her zaman abartmış ve iticiliğini hafife almıştı. İzin verme

Sizi yanıltmayayım. Prens Cel, Unseelie sidhe'lerin çoğu kadar yakışıklıydı, ama güzel güzeldir ve yaptığı şey çirkindi.

Doyle'un yanında durdum ama orada olduğumu bilmiyordu. Peri dünyasının vahşi büyüğü hâlâ emrimde olsaydı, onu anında iyileştirebilirdim. Ama büyü sonbahar gecesine yayılmış, harikalar ve mucizeler yaratmıştı ve hâlâ peri içinde çalışıyordu. Ancak biz peri dünyasında değildik. Los Angeles'ta metal ve insan yapımı şeylerden yapılmış bir binadaydık. Bazı büyüler böyle bir yerde işe yaramazdı bile.

"Halfwen," dedim, "neden onu iyileştirmeye çalışmadın?"

Halfwen'e bakması gereken ama bana bakabilecek kadar kısa boylu bir doktor, "Hastam üzerinde büyü kullanılmasına izin veremem," dedi.

Ona baktım, üçlü irislerle dolu bakışlarımı ona yönelttim. Bazı insanlar, eğer gözlerimizle hiç karşılaşmamışlarsa, bundan rahatsız olurlar. Pazarlıklarda ya da ikna etmede yardımcı olabilir. "Neden yapamıyorsunuz?" İsim levhasını okudum, "Dr. Sang?"

"Çünkü bu benim anlamadığım bir sihir ve eğer bir tedaviyi anlamazsam ona izin veremem."

"Yani anladıysan müdahale etmeyi bırakırsın," dedim.

"Ben karışmıyorum, Prenses Meredith, siz . bir hastane, kraliyet yatak odası değil. Adamlarınız varlıklarıyla bu hastanenin işleyişini bozuyorlar."

Ona gülümsedim ve gözlerimin serin ve dokunulmamış kaldığını hissettim. "Adamlarım hiçbir şey yapmadı. Başarısız olan sizin personeliniz. Bölgedeki tüm hastanelerin bizden biri ne yapılacağı konusunda bilgilendirildiğini sanıyordum. Personelin çalışmasına yardımcı olmak için ne giymeniz ya da ne taşımanız gerektiğini söylemediler mi?"

Dr. Sang, "Erkeklerinizin hemşirelerimizi ve kadın doktorlarımızı kötülemek için aktif cazibe kullanması bir hakarettir" dedi.

Galen odanın diğeri tarafından konuştu. İki sandalyeden birine çökmüştü. "Ona defalarca bir şey yapmadığımızı söyledim. Bu aktif bir büyü değıl ama bana inanmıyor."

Yorgun görünüyordu, gözlerinin ve ağzının etrafında daha önce fark etmediğim bir gerginlik vardı. Sidhe'ler yaşlanmaz aslında ama aşınma belirtileri vardır. Bir elmasın doğru bıçakla kesilmesi gibi.

"Size açıklama yapacak vaktim yok ama halkımla şifacılarımın arasına girmenize izin vermeyeceğim" dedim.

"Halfwen'i göstererek," dedi, "güçlerinin peri dışında tam olarak güçlü olmadığını kabul ediyor. Onu iyileştirebileceğinden emin değıl. Bandajları ne kadar sık açılırsa, özellikle de burada bu kadar çok insan varken, ikincil bir enfeksiyon kapma ihtimali o kadar artar," dedi Dr. Sang.

"Sidhe'ler enfeksiyon kapmaz, Doktor," dedim.

"Bu konuda biraz şüpheli olduğum için beni bağışlayın Prenses, ama bu adam benim hastam," dedi Dr. Sang. "Ondan ben sorumluyum."

"Hayır Doktor, o benim. O benim Karanlığım, benim sağ kolum. O kendini benden sorumlu görüyor ama ben onun kraliçesi olmaya çalışıyorum, bu da beni tüm halkımdan sorumlu kılıyor." Saçlarına dokunmak için uzandım ama geri çekildim. Sunabileceğimiz tek şey acı olacaksa onu uyandırmak istemedim. İyileşmesi için onu rahatsız edebilirdik ama ona bu kadar yakın olup dokunmamaya dayanamamam, onu ilaçların ve şokun verdiği uykudan uyandırmak için yeterli bir neden değıldi.

Elim ona dokunmak için acıyordu ama elimi yumruk yanıma koydum. Rhys'in eli yumruğuma dolandı. Tek trib mavi gözüne baktım, yakışıklı yüzü

Diğer gözünü de alan yara izleri, bugün taktığı beyaz bantla kısmen gizlenmişti. Rhys'i hiç başka türlü tanımamıştım. Seviştiğimizde ya da yataktan bana baktığında üzerimde yükselen yüz, yara izleri ve her şeyiyle bu yüzdü. O sadece Rhys'ti.

Yanağına dokundum. Yaralı olsaydı Doyle'u daha mı az severdim? Hayır, ama bu ikimiz için de bir kayıp olurdu. Bu, sevmeye başladığım yüzün sonsuza dek değişeceği anlamına geliyordu. Ama lanet olsun, o bir Sidhe'ydi. Basit bir yanık ona bu kadar zarar vermemeliydi.

Rhys sanki düşüncelerimin bir kısmını okumuş gibi, "Yaşayacak," dedi.

Başımı salladım. "Ama onun iyileşmesini istiyorum."

"Peki ya ben?" Abe diğer yataktan seslendi ve her zaman olduğu gibi sesi belli belirsiz sarhoş gibi geliyordu. Sanki o kadar uzun yıllar boyunca içki içmiş ve tekrar o davranışa dönmüş gibiydi. Sanırım buna kuru sarhoş diyorlardı, sanki içki ve uyuşturucu bile tamamen ayık değilmiş gibi.

"Senin de iyileşmeni istiyorum," dedim. "Tabii ki istiyorum." Ama Abe benim gözümde nerede durduğunu biliyordu ve benim ilk beşimde değildi. O da bunu sorun etmiyordu. Sadece birkaç haftadır bizimle birlikte olan birçok gardiyan gibi o da yeniden seks yapmaktan o kadar mutluydu ki, rekabet yüzünden egosunu zedelemeye vakti olmamıştı.

Dr. Sang, "Prenses, sizin ve tüm adamlarınızın gitmesi konusunda gerçekten ısrar etmek zorundayım," dedi.

Üniformalı memur, Memur Brewer, "Üzgünüm doktor, ama daha fazla koruma bizim için sorun değil" dedi.

"Bu adamların hastanenin içinde saldırıya uğrayabileceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

Memur Brewer ortağı Memur Kent'e baktı. İkisinden daha uzun olan Kent sadece omuz silkti. Sanırım onlara benim yanımda kalmaları söylenmişti ama sivillere ne diyecekleri söylenmemişti. Saldırıya uğradığımızda bir dereceye kadar sivil sayılmayı bırakmıştık.

Artık polis için farklı bir kategorideydik. Potansiyel kurbanlar, belki.

"Dr. Sang," dedi Frost, "Kaptanım aksini söyleyene kadar prensesin muhafızlarının komutası bende. Kaptanım burada yatıyor." Doyle'a doğru işaret etti.

"Muhafızlardan sorumlu olabilirsiniz ama bu hastaneden sorumlu değilsiniz." Doktor Frost'un köprücük kemiğine kadar bile gelmedi. Uzun boylu adamın yüzüne bakabilmek için başını aşırı bir açıyla geriye eğmesi gerekti ama bunu yaptı ve ona geri adım atmayacağını açıkça belirten bir bakış attı.

"Bunun için vaktimiz yok Prenses," dedi Hafwen.

Üç renkli gözlerine baktım; mavi, gümüş ve ışıktan oluşan bir iç halka, sanki ışık bir renk olabilirmiş gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz peri dışıyız. Bu beni bir şifacı olarak sınırlıyor. Metal ve camdan yapılmış bir binada, insan yapımı bir yapıda duruyoruz. Bu da güçlerimi sınırlıyor. Yaran ne kadar uzun süre bakımsız kalırsa, onun için bir şey yapmam o kadar zorlaşacak."

Dr. Sang'a döndüm. "Onu duydunuz doktor. Şifacımın işini yapmasına izin vermelisiniz."

Frost, "Onu odadan çıkarabilirim," dedi.

"Buna izin verebileceğimizden emin değilim," dedi Memur Brewer, sesi kararsız geliyordu.

"Onu nasıl çıkarırdınız?" Memur Kent sordu.

"Güzel soru," dedi Memur Brewer. "Doktorlara karşı şiddete gerçekten göz yumamayız."

"Şiddete ihtiyacımız yok," dedi Rhys. Saçlarımla oynayarak kulağımı okşadı. Bu küçük dokunuş beni biraz ürpertti.

Yüzünü daha net görebilmek için döndüm. "Bu da etik dışı olmaz mı?" diye sordum.

"Gerçekten Doyle'un bana benzemesini mi istiyorsun? Bir gözünü kaybetmek istemediğini biliyorum. Derinlik algısıyla çok oynuyor." Gülümsedi ve bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştı ama hiçbir gülümsemenin gizleyemeyeceği bir acılık vardı.

Ağzının yayını öptüm. Tüm erkekler arasında en güzel ağızlardan birine sahipti. Somurtkan ve dolgun, yüzünün çocuksu yakışıklılığını yumuşatarak daha şehvetli bir şeye dönüştürüyordu.

Beni iterek doktora doğru götürdü. "Doktor anlamıyor ve bunu ölümüne konuşacak vaktimiz yok, Merry."

"Memur Brewer," dedi, "ne yapmayı planlıyorsunuz, Prenses Meredith? Yani..." Ortağına baktı. Kendilerini yetersiz hissettikleri çok açıktı. Doğrusu, burada daha fazla polis olmamasına şaşırıyordum. Kapıda üniformalılar vardı ama ne dedektifler ne de daha yüksek rütbeliler vardı. Sanki üst rütbeliler şu anda bizden korkuyor gibiydi. Tehlikeden korkmuyorlardı. Onlar polisti; yaptıkları iş buydu. Ama politikadan korkuyorlardı.

Şimdiye kadar söylentiler yayılmıştı. Tanrıça, Kral Taranis'in Prenses Meredith'e saldırmasının yeterince ilgi çekici olduğunu biliyordu. Ama hikâyelerin anlatıldıkça büyüme eğilimi vardır. Şimdiye kadar polise ne söylendiğini kim bilebilirdi? Bu dava sadece sıcak bir dava değildi, potansiyel bir kariyer katiliydi. Düşünsenize, Prenses Meredith'in öldürülmesine ya da Kral Taranis'in sizin gözetiminizde yaralanmasına izin veriyordunuz. Her iki durumda da boku yemiştin.

"Doktor Sang," dedim.

Bana döndü, hâlâ öfkeyle kaşlarını çatıyordu. "Bu konuda kaç polisin seni desteklediği umurunda değil, bu odada etkili bir tedavi için çok fazla insan var."

Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim. Çoğu insan büyü yapmak için bir şeyler yapmak zorundadır. Hayatımın çoğunu kazara büyü yapmamak için kendimi koruyarak geçirdim. Güç gelmeden önce, sadece aylar önce

geçen ruhların, küçük gündelik mucizelerin dikkatimi dağıtmamasına çalışarak geçirdim. Artık bir şeyleri dışarıda tutma pratiği, bir şeyleri içeride tutmama yardımcı oluyordu, çünkü doğal yeteneklerim - belki de genetik mirasım - diğer her şeyle birlikte bir çentik atmıştı.

Rhys, "Geri çekilin çocuklar." dedi.

Adamlar geri çekildi ve iki polis memurunu da yanlarına aldılar. Doktorla bana küçük bir alan bıraktılar. Onlara baktı, gözleri şaşkıncı. "Neler oluyor?"

Yüzüne dokunmak için elimi kaldırdım ama bileğimi tutarak bunu yapmamı engelledi. Onun için sorun, benim ona dokunmama gerek olmamasıydı. Onun bana dokunması yeterliydi.

Gözleri büyüdü. Yüzünde neredeyse dehşete kapılmış bir ifade belirdi. Bana değil, kendi içinde derin bir yere bakıyordu. Nazik olmaya, doğamın Seelie tarafını yeterince kullanmaya ve daha fazlasını yapmamaya çalışıyordum. Ama doğurganlık büyüsü bazen öngörülemez bir şeydir ve ben gergindim.

Dr. Sang fısıldadı, "Aman Tanrım."

"Tanrıça," diye fısıldadım ve ona doğru eğildim. Onu yataklardan, Halfwen'den uzağa çektim, ona hiç dokunmadım, sadece kolumu çektim. Bileğimdeki kendi tutuşu onu da benimle birlikte çekti.

Boştaki elimle yüzüne dokundum. O elin üzerinde ne olduğunu hiç düşünmemiştim. Peri dünyasında kraliçenin yüzüğü büyümlü bir şeydi. İnsanların dünyasında ise eski bir metal parçasıydı, o kadar eskiydi ki metal yumuşaktı. Yüzük yüzyıllar boyunca bir kadının ya da diğerinin elinde kaldığı için tuhaf bir şekle bürünmüştü. Andais yüzüğü bir düelloda öldürdüğü bir Seelie'nin, bir bereket tanrıçasının elinden aldığını itiraf etmişti. Sanırım Andais yüzüğü kendi sarayının doğurganlığına yardımcı olacağını umduğu için almıştı, ama o bir

savaş ve yıkım. O leş kargası ve kuzgundu. Yüzük onunlayken pek iyi değildi.

İyiliğini göstermek için bana vermişti. Nefret ettiği yeğenini potansiyel bir varis olarak seçtiğini kanıtlamak için. Ama benim gücüm savaş meydanı ve ölüm değildi.

O eski metalle adamın yüzüne dokundum ve canlandı. Bir an için bana sarayımızdaki erkeklerde olduğu gibi doğurgan olup olmadığını söyleyeceğini düşündüm ama yüzüğün Dr. Sang'dan istediği bu değildi.

Neyi sevdiğini gördüm. İşini seviyordu. Doktor olmayı seviyordu. Bu onu tüketiyordu. Bir de bir kadın gördüm, narin, omuzlarına kadar uzanan siyah saçları sokağa bakan büyük pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyordu. Etrafı çiçeklerle çevriliydi. Orada çalışıyor olabilirdi. Bir müşteriye gülümsedi ama sanki sesin önemi yokmuş gibi sessizdi. Başını kaldırıp Dr. Sang'ın kapıdan içeri girdiğini gördüğünde yüzünün yağmurdan sonra güneşin açtığı gökyüzü gibi aydınlandığını gördüm. Yüzük, kadının onu sevdiğini biliyordu. Burada, Los Angeles'ta birbirine sınır olan iki avlu gördüm. İkisinin daha genç hallerini gördüm. Birlikte büyümüşlerdi. Lisede bile çıkmışlardı ama adam tıbbi kadınlardan daha çok seviyordu.

"Seni seviyor," dedim.

Sesi boğuk geliyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Sen de görüyorsun o zaman," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı.

"Çocuk istemiyor musun, bir aile?"

Onu gördüm, yine dükkânda duruyordu. Dışarıdan geçen turistlere bakıyordu. İki eliyle bir fincan çay tutuyordu. biri erkek, biri kız iki karanlık figür dolaşıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu, sesi o kadar duygu doluydu ki acı çekiyor gibiydi.

"Ondan doğuracağın çocuklar." "Onlar gerçek mi?" diye fısıldadı.

", ama sadece onu seversen ete bürünecekler."

"Yapamam..."

Yanındaki hayalet çocuk döndü ve doğrudan bize bakıyor gibiydi. Bu benim için bile sinir bozucuydu. Doktor elimin altında titredi. "Kes şunu," dedi. "Durdur şunu."

Elimi ondan çektim ama kendi eli hâlâ bileğimdeydi. "Beni bırakmalısın," dedim.

Sanki orada olduğunu bilmiyormuş gibi eline baktı. Beni serbest bıraktı. Gözleri neredeyse paniklemişti. Arkamdan Doyle'a baktı ve "Ondan uzak dur!" dedi.

Kadın doktorlardan biri şöyle dedi: "Dr. Sang, bu bir mucize. Gözünü tekrar kullanabilir."

Doyle'un yatağının etrafında dolaşan diğer hemşire ve doktorların yanına gitti. Doyle'un şimdi açılmış olan gözüne kendi ışığını tutması gerekiyordu. Başını iki yana salladı. "Bu mümkün değil."

"Şimdi Abeloec üzerinde imkânsızı yapmama izin verecek misin?" Halfwen küçük bir gülümsemeye sordu.

Sanırım itiraz edecekti ama sadece başını salladı. Halfwen diğer yatağa gitti ve ben de odaya adım attığım andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım, Doyle'un saçlarına dokundum. Bana baktı. Yüzü hâlâ su toplamış ve yara bere içindeydi ama bana bakan siyah gözü yerindeydi. Ağzının köşesi yanıklarla buluşana kadar gülümsedi, sonra durdu. İrkilmedi, sadece gülümsemeyi kesti. O Karanlık'tı. Karanlık ürkmez.

Gözlerim yanıyordu ve boğazım o kadar sıkılmıştı ki nefes alamıyordum. Ağlamamaya çalıştım çünkü ağlarsam kontrolümü kaybedeceğimi biliyordum.

Elini yatağın korkuluğunda duran benimkinin üzerine koydu. Sadece eli elimdeydi ve ilk gözyaşları .

Dr. Sang yine yanımdaydı. "Bana gösterdiğin şey, şifacının onun üzerinde çalışmasına izin vermemi sağlamak için bir numaraydı" dedi.

Gözyaşlarımla kalınlaşmış sesimi buldum. "Bu bir numara değil, gerçek bir görüştü. O seni seviyor. İki çocuk olacak, önce bir oğlan, sonra bir kız. Şu anda çiçekçi dükkanında. Şimdi ararsan, o hâlâ çay içerken ona ulaşabilirsin."

Sanki korkutucu bir şey söylemişim gibi bana baktı. "Bir erkeğin hem iyi bir doktor hem de iyi bir koca olabileceğini sanmıyorum."

"Buna sen karar vereceksin, ama seni özleyecek." "Hiç onun olmamışken beni nasıl özleyebilir ki?"

Bu Hemşireler vardı çok sessiz dinleme için
hepsi . Bu.

Tanrıça hastane dedikodularının bundan ne çıkaracağını biliyordu.

"Onun kalbinde başka bir yüz görmedim. Eğer sen onun değilsen, bir daha evleneceğinden emin değilim."

"Biriyle evlenmeli. Mutlu olmalı." "Senin onu mutlu edeceğini düşünüyor."

"Yanılıyor," dedi ama daha çok kendini ikna çalışır gibiydi.

"Belki de hatalı olan sizsiniz."

Başını iki yana salladı. Diğer insanların sıcak bir battaniyeyi omuzlarına çektiği gibi kendini kendine topladı. Doktor kişiliğini yeniden inşa edişini izledim. "Hemşirelerden birine yaraları yeniden pansuman ettireceğim. Şifacınız bunu insan yaralarına yapabilir mi?"

"Ne yazık ki iyileştirme büyümüz peri etinde her zaman daha iyi sonuç ," dedim.

"Her zaman değil," dedi Rhys, "ama son birkaç bin yılda, evet." .

Dr. Sang tekrar başını salladı. "Bu iyileştirmenin nasıl çalıştığını bilmek istiyorum."

"Halfwen bunu başka bir zaman açıklamaktan mutluluk duyacaktır."

"Anlıyorum. Adamlarınızı eve götürmek istiyorsunuz."

"Evet," dedim. Doktorun soruları karşısında gözyaşlarım durmuştu. Kendini kendine çeken tek kişinin o olmadığını fark . Yalnızken dağılılabildim ama burada, bu kadar insanın önünde değil. Fırsat verilirse, hemşireler ve doktorlar duygusal acımı magazin basınına satabilirlerdi ve ben bunu istemiyordum.

Dr. Sang sanki bizden uzaklaşmak istermiş gibi kapıya yöneldi. Kapı kısmen açıkken durakladı. "Bu bir hile ya da illüzyon değil miydi?"

"Size yemin ederim ki birlikte gördüğümüz şey gerçek bir vizyondur."

"Bu sonsuza mutlu yaşayacağımız anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bu o tür bir peri masalı değil. Çocuklar olacak ve o seni seviyor. Bunun ötesinde, eğer kendine izin verirsen onu sevebileceğini düşünüyorum, ama bu senin açısından çaba gerektirebilir. Birini sevmek, kendin ve hayatın üzerindeki kontrolünü bir miktar kaybetmek demektir ve sen bundan hoşlanmazsın. Kimse bundan hoşlanmaz," diye ekledim.

Doyle elimi sıktığında ona gülümsedim ve ben de ona karşılık verdim. "Bazı insanlar aşık olmaya bağımlıdır, Doktor. Bazı insanlar yeni duygularla dolup taşmayı sever ve ilk şehvet ve taze aşk acısı geçtiğinde, aşkın gerçek olmadığını düşünerek bir sonrakine geçerler. Benim onda ve muhtemelen sizde hissettiğim şey yılların aşkı. O ilk tazeliğin gerçek olmadığını bilen aşk. Bu buzdağının görünen kısmı."

"Buzdağları hakkında ne derler bilir misiniz, Prenses Meredith?"

"Hayır, ne diyorlar?"

"Bindiğiniz geminin adının *Titanic* olmadığından emin olun."

Hemşirelerden birkaçı güldü ama ben gülmedim. Şaka yapmıştı çünkü korkmuştu, gerçekten korkmuştu. Bir şey onu hem tıbbi hem de bir kadını sevemeyeceğine inandırmıştı. İkisinin de hakkını veremeyeceğini. Belki de yapamazdı, ama yine de...

Rhys yanıma, yanımıza geldi. Kolunu çok sıkı olmayacak şekilde omuzlarıma koydu. "Zayıf kalpler asla güzel kızları kazanamaz," dedi.

"Ya güzel kızı kazanmak istemiyorsam?" Dr. Sang sordu.

Rhys kelimeleri yumuşatmak için gülümseyerek, "O zaman sen bir aptalsın," dedi.

İki adam uzun bir süre birbirlerine baktılar. Aralarından bir bilgi ya da anlayış geçmiş gibiydi, çünkü Dr. Sang sanki Rhys tekrar konuşmuş gibi başını salladı. Konuşmamıştı, buna yemin edebilirdim ama bazen sessizlik bir erkekle diğeri arasında herhangi bir kelimedenden çok daha yüksek sesle konuşur. Kadınlarla erkekler arasındaki en büyük farklardan biri, kadınların anlamadığı ve erkeklerin açıklayamadığı o kesin sessizliktir.

Dr. Sang kapıya doğru gitti. Rhys'le anlaştıkları o anı yaşamadan önce, iyi kalpli doktorun çiçekçideki kadını arayıp aramayacağına dair bahse bile girebilirdim. Ama Rhys'in söyledikleriyle ilgili bir şey dengeleri değiştirmişti. Şimdi tek merak ettiğim önce onun mu arayacağı yoksa sadece ona mı gideceğiydi.

Rhys bana sarıldı ve başımın üstünü öptü. Ona bakabilmek için yüzümü yukarı çevirdim. Gülümsemesi sıradan, neredeyse alaycıydı ama o berrak mavi gözde hiç de sıradan olmayan bir şey vardı. Kraliçenin yüzüğünün elimde ilk kez canlandığı anı hatırladım. Dişi kraliçelerden birinden önce hayalet bir bebek görmüştüm.

Gardiyanlar. Koridordaki her erkek ona sanki dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bakıyordu. Dört erkek dışında herkes: Doyle, Frost, Mistral ve Rhys. Galen bile ona bakmıştı. Daha sonra, sadece gerçek aşkın yüzüğün seçtiği bir kadına bakmamanıza neden olabileceğini açıklamıştım. Yüzüğü, muhafızlarımdan hangisinin neredeyse doğacak çocuğun babası olacağını görmek için kullanmış ve kadın muhafızla erkek muhafızı birbirlerine vermiştim. İşe yaramıştı. Regl dönemini kaçırmıştı ve testler pozitif çıkmıştı. Ben gebe kaldığımdan beri Unseelie'ler arasındaki ilk hamilelikti bu.

Doyle'u gerçekten sevdim, Frost'u da daha az. İkisi olmadan olmayı hayal bile edemezdim. Mistral yüzüğün hayata döndüğü anda benim eşimdi, bu yüzden büyü onun üzerinde işlememişti. Aksine, büyü'nün işleyişinin bir parçasıydı. Ama Rhys, o muhafıza bakmalıydı. Ama o sadece bana , bu da beni sevdiği anlamına geliyordu ve benim onu sevmediğimi biliyordu.

Peri halkının sevgililerini kıskanmaması ya da sahiplenmemesi gerekir ama gerçekten sevip de karşılığını alamamak tedavisi olmayan bir acıdır.

Yüzümü ona doğru kaldırdım, bir öpücük davet ettim. Yüzünde mizahtan eser kalmamıştı. Gözlerindeki bakış kadar ciddiye. O beni öptü, ben de onu öptüm. Dudaklarımız birbirini bulurken bedenimin yumuşamasına ve ona yapışmasına izin verdim. Ona değer verdiğimi bilmesini istedim. Onu gördüğümü. Onu istediğimi. Kıyafetlerimizin arasından bile vücudunun tepki verdiğini hissettim.

Önce geri çekildi, biraz soluk soluğaydı, sesinde bir kahkaha vardı. "Yaralılarımızı eve götürelim ve bu işi bitirelim."

Başımı salladım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kalbini kıldığınızı bildiğiniz bir erkeğe ne söyleyebilirsiniz? Onu parçalayan şeyi yapmayı bırakacağına söz verebilirsin,

Ama Doyle ve Frost'u sevmekten vazgeçemeyeceğimi biliyordum.

Frost'un kalbini de biraz kırıyordum çünkü Doyle'un benim sevgimin daha büyük bir parçasına sahip olduğunu biliyordu. Eğer bu kadar yakın olmasaydık, Frost'tan saklanabilirdim ama ne zaman yakın olsak Doyle ve benimle birlikte olmayı kabul etmişti. Artık paylaşamayacağım kadar çok erkek vardı. Ama bundan daha fazlası vardı. Sanki Frost beni Doyle'la bir gece daha yalnız bırakırsa olacaklardan korkuyor gibiydi.

Birinin kalbini kıldığınızı bildiğiniz halde başka bir şey yapmanın kendi kalbinizi de kıracağını düşünüyorsanız ne yaparsınız? Rhys'e öpücüğüm ve bedenimle seks sözü verdim. Ciddiydim ama bu teklifi yapmama neden olan şey şehvet değildi. Sanırım bir bakıma aşktı, ama bir erkeğin bir kadından isteyeceği türden bir aşk değil.

BÖLÜM 9

HASTANEDEN AYRILDIĞIMIZDA

MUHABIRLER. Birileri konuşmuştu. Doyle'un tekerlekli sandalyede bol bol fotoğrafını çekmelerine rağmen, bağırılan soruların hiçbirine cevap . Bunu kabul etmiş olması bile hala ne kadar yaralı olduğunu kanıtlıyordu. Abe ise tembel olduğu ve ilgiden hoşlandığı için tekerlekli sandalyeyi kabul etmişti ama sırtını korumak için bir tarafa oturması gerekiyordu. Halfwen onu iyileştirmişti ama yine de tam olarak değil. Peri dünyasında değildik ve güçlerimiz en iyi hallerine yakın bile değildi.

Muhabirler hangi çıkıştan çıkacağımızı biliyorlardı. Hastanenin içinden biri ya bizi basının beklediği yere yönlendirdiği ya da onlara nereden çıkacağımızı söylediği için eve para götürürdü. Her iki durumda da bugün para kazanan bir kuruluştuk.

Kameralar bizi kör etti. Hastane güvenliği biz daha dışarı çıkmadan polisi , bu yüzden bizi takip eden iki polis dışında başka üniformalılar da vardı. Memur Kent ve Brewer, doktora büyü yaptığımdan beri benden pek hoşlanmamışlardı. Benden korkuyor gibiydiler. Ama görevlerini yaptılar. Önde yürüdüler ve diğer memur arkadaşlarının kalabalığı geride tutmasına yardım ettiler.

Muhabirlerin ileriye doğru bastırdığı ve sıranın bize doğru çöktüğü bir an oldu. Sonra korumalarım ileri doğru hareket etti ve sıra sabitlendi. Bazı adamlar ellerini en yakınlarındaki güvenlik görevlisinin ya da polisin omzuna ya da sırtına koydu. İnsanların biraz daha dik durmalarını izledim. Sanki muhafızlarımdan bazıları dokunarak cesaret ve güç verebiliyordu. Bunu daha önce yapabildiklerini hiç hatırlamıyordum, yoksa sadece adamlar mı

Bunu yapabilecek kişi hiç benimle olmamış mıydı? Bu modern dünyaya peri dünyasından ne getirmiştim? Ben bile emin değildim.

şehveti uyandırabildiğim gibi, bir dokunuşla cesaret vermelerini izledim ve dokunuşun onlara günlerinde şans ve cesaret verip vermeyeceğini ya da ilham verebileceğim şehvet gibi kaybolup kaybolmayacağını merak ettim. Biraz yalnız kaldığımızda sorardım.

Tek bir limuzine sığmayacak kadar kalabalıktık. İki limuzin ve iki Hummer vardı. Biri siyah, diğeri beyazdı. Birinin espri anlayışı mı vardı, yoksa bu bir kaza mıydı diye düşünecek zamanım oldu. Doyle'a limuzinin içinde yardım etmeye çalıştım ama Rhys beni geri çekti, böylece Frost ve Galen kaptanlarının içeri girmesine yardım edebileceklerdi. Çok uzun sürmüş gibiydi. Kameraların yanıp sönmesiyle görüşüm bozuldu. Birisi gürültü yığının içinden, "Karanlık, Kral Taranis neden seni öldürmeye çalıştı?" diye bağırdı.

Rhys'in elleri omuzlarımda gerildi. O ana kadar ben ve muhtemelen o da bir dalkavuğun konuştuğunu düşünmüştük ama o tek soru basına konuşan kişinin çok fazla şey bildiğini gösteriyordu. Olanları gören tek kişiler güvenlik görevlileri ve avukatlardı, her iki meslek de güvenebileceğiniz . Birisi bu ihanet etmişti.

Sonunda limuzinin içindeydik. Abe zaten ana koltukta yüzüstü yatıyordu. Doyle yan koltuklardan birine oturmuş, dimdik duruyordu. Onun yanına oturmak için hareket ettim ama beni Abe'e doğru yönlendirdi. "Bırak başını kuşağına yaslasın, Prenses."

Ona kaşlarını çatarak baktım, beni neden ittiğini sormak istiyordum. Yüz ifadem beni sormuş olmalı ki, "Lütfen Prenses," dedi.

Doyle'a gvenmiştim. Kendince nedenleri olmalıydı. Büyük koltuğun ucuna oturdum ve Abe'in başını kuağıma yatırdım. Yanağını kalçama yasladı ve ben de onun ağır başını okşadım.

Saçlarının ağırlığı. Daha önce hiç örgülü görmemiştim; siyah, gri ve beyaz, baston şekerin Goth versiyonu gibiydi. Sanırım saçlarını bir şekilde sırtındaki yaradan uzak tutmaları gerekiyordu.

Frost, Doyle'un karşısındaki koltuğa oturdu. Galen oturmak için hamle yaptı ama Doyle, "İkinci SUV'yi al. Rhys ilkin alacak. Sadece perileri tanıyan çok fazla muhafızımız var. Onların modern gözleri ve kulakları ol, Galen."

Rhys onun sırtını sıvazladı. "."

Galen bana mutsuz bir bakış attı ama söyleneni yaptı.

"Burada Aisling'e ihtiyacımız var," diyen Frost'tu.

Doyle, "Ve Usna," dedi.

Frost sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi başını salladı. Bana henüz gelmemişti. Ama beni bir sis gibi takip eden o şoku ve yönelim bozukluğunu atlatmamı sağlayacak yüzyıllar süren bir savaşım olmamıştı.

Kapı kapandı ve Rhys ile Galen istedikleri adamları getirene kadar birkaç dakika geçirdik. "Neden onlar?" Ben sordum.

Doyle, "Aisling Seelie'den sürgün edildi çünkü sithenleri, yani peri höyükleri onu Taranis'in değil, bu yeni toprakların kralı olarak tanıdı," dedi. Sesi normaldi, en ufak bir gerginlik belirtisi bile yoktu. Sadece göğsüne sıkıca bağlanmış askıdaki kolu ve yüzündeki bandaj sesinin nasıl olması gerektiğini gösteriyordu.

"Yani Hugh'nun krallığını çalıştığını bilmesi gerekiyor," dedim.

"Hayır," dedi Abe kucağımdan. "Burası artık Aisling'in krallığı değil."

"Ama eskiden hükümdarı sithen seçerdi," dedim.

"Evet," dedi Abe, "Lia Fail taşının zamanlar İrlanda kralları için yaptığı gibi. Ama sithen kararsız bir şey olabilir. Bu

Aisling'i iki yüz yıldan fazla bir süre önce sevmişti. Sürgün edilen aynı adam değil. Zaman onu değiştirdi. Seelie höyüğü artık onu istemiyor olabilir." Abe'in sesi yorgun geliyordu ve kenarlarda kesiliyordu.

Elimi yanağına koydum. Bu küçük dokunuş onu gülümsetti.

"Usna'nın annesi hâlâ Seelie Sarayı'nın gözdelerinden biri," dedi Frost, "ve hâlâ oğluyla konuşuyor."

"Yani Usna, Hugh'un Taranis'ten kurtulma planının bir parçası olup olmadığını biliyor olabilir," dedim.

Frost başını salladı. Doyle "Evet" dedi.

İkisinin de yüzüne baktım, çok uzak ve soğuktular. Bana ilk geldikleri zamanki hallerini hatırlattılar. Neden davranıyorlardı? Ben , bu yüzden sorarak zayıflık göstermemeliydim. Ama aynı zamanda onlara aşkıttım, bu yüzden sadece Abe şahitken sordum. "Neden ikiniz de bu kadar ?"

Birbirlerine baktılar ve Doyle'un yüzündeki bandajların arasından bile bu bakıştan hoşlanmadım. İsteyeceğim hiçbir şeyi vaat etmiyordu.

"Hamile değilsin Meredith," dedi Doyle, sesi hâlâ çok kontrollüydü. "Bizi seçtiğini açıkça belli etmeye başlıyorsun. Ama eğer hamile değilsen, o zaman biz senin kralın değiliz. Diğer erkeklere daha bakmalısın."

"Kötü bir şekilde yaralandın ve bana deli gibi davranıyorsun," dedim.

Doyle başını çevirip doğrudan bana bakmaya çalıştı ama görünüşe göre bu çok acı veriyordu, bu yüzden tüm vücudunu çevirmek zorunda kaldı. "Bu delilik değil. Akıl sağlığı. Bedeninin gitmediği yere kalbini vermemelisin."

Başımı salladım. "Benim adıma karar verme, Doyle. Ben artık bir çocuk değilim. Yatağıma kimin geleceğini ben seçerim."

"Korkarız ki," dedi Frost ve bunu söylerken pek de mutlu görünmüyordu, "bizimle ilgilenmeniz diğer adamların işini zorlaştırıyor."

"Onlarla yatıyorum. Döneli sadece birkaç hafta olduğunu düşünürsek, sanırım onlara yeterince ilgi gösterdim."

Frost küçük bir gülümseme verdi. "Bin yıllık bir yoksunluktan sonra bile bir erkeğin arzuladığı tek şey seks değildir."

"Bunu biliyorum," dedim, "ama verecek çok fazla kalbim var."

"Doyle, "İşte sorun da bu," dedi. Frost bana ben yaralandığımda nasıl davrandığını anlattı. Taraf tutamazsın Meredith, henüz değil." Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ama bunun yaralarıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. "Benim de aynı şeyi hissettiğimi biliyorsun ama çocukla birlikte olmalısın Meredith. Mecbursun, yoksa ne taht kalır ne de kraliçelik."

Abe konuştu, eli başının yanındaki bacağıma dayanmıştı. "Hugh, Merry'nin Seelie kraliçesi olmak için üremesi gerektiğini söylemedi. Sadece ona tahtı teklif etti."

Sir Hugh'un tam olarak ne söylediğini hatırlamaya çalıştım. "Abe haklı," dedim.

Frost, "Belki de büyü onlar için bebeklerden daha değerlidir," dedi.

"Belki de," dedi Doyle, "ya da belki Hugh başka bir oyun oynuyordur."

Limuzinin kapısı açıldı ve hepimiz sıçradık, Doyle ve Abe bile. Abe kendi kendine küçük bir acı sesi çıkardı. Doyle sessizdi, sadece yüzü bir an için acıyı gösteriyordu. Usna ve Aisling arabaya bindiklerinde Doyle her zamanki soğukkanlı ifadesine geri dönmüştü.

İki yeni adam oturacak yer buldu. Usna Frost'un yanına, Aisling de Doyle'un yanına oturdu. Doyle, "Onlara sürmelerini söyle," dedi.

Frost dahili telefon düğmesine bastı. "Bizi eve götür, Fred." Fred otuz yıldır Maeve Reed için şoförlük yapıyordu.

O güzelliğini korurken, adam kırışmış ve yaşlanmıştı. ve yıllar tarafından dokunulmamış. "Arabaların bir arada kalmasını mı istersiniz, yoksa basını atlatmaya çalışmamı mı?" dedi.

Frost Doyle'a baktı. Doyle bana baktı. Basın tarafından takip edilme konusunda hepsinden daha fazla deneyimim vardı. Üstümdeki dahili telefon düğmesine bastım, ama bunun için gerilmem gerekti. "Fred, onlardan kaçmaya çalışma. Bugün peşimize düşecekler. Sadece bizi eve tek parça halinde götür."

", Prenseler."

"Teşekkürler,

Fred."

Fred onlarca yıldır Hollywood'un "kraliyet ailesiyle" uğraşıyordu. Gerçek kraliyet ailesinden etkilenmemiş gibiydi. Ama sanırım Hollywood'un Altın Tanrıçası'nı gezdiriyorsanız, bir prensesin bundan ne farkı var?

BÖLÜM 10

USNA RAHAT ONUN UZUN, KASLI
ÇERÇEVESİ

KOLTUĞUN KARŞISINDA, sanki bir zevk sürüşündeymişiz gibi. Etrafına kırmızı, siyah ve beyaz bir cümbüş halinde dökülen uzun, gevşek saçlarının arasından bir kılıç kabzası çıkmıştı. Saçları Abe'ninki gibi çizgili değil, yamalıydı. Usna'nın gözleri iri ve parlak olsa da, muhafızlarımdan herhangi sahip olabileceği en sade gri tonundaydı. Ama o parlayan gri gözler saç perdesinin arasından bakıyordu.

Büyük şehirdeki ilk zamanlarında üç tepki vermişti: Bir, peri dünyasında hiç olmadığı kadar çok silah taşıyordu; iki, saçlarının arkasına saklanıyor gibiydi. Gafil bir fareyi yakalayana kadar otların arasında saklanan bir kedi gibi hep saçlarının arasından bakıyordu. Üç, Rhys'e ağırlık odasında katılmış ve o ince bedenine biraz cüsse eklemişti. Kedi benzetmesi, alaca bir kedi gibi benekli olmasından ve annesinin Usna'ya hamileyken kedi şekline girmiş olmasından kaynaklanıyordu. Başka bir Seelie sidhe'sinin kocasından hamile kalmış ve hor görülen eş, kadının dışının içine uyması gerektiğine karar vermişti.

Usna büyümüş, annesinin almış, büyüü bozmuş ve annesi Seelie Sarayı'nda sonsuza dek mutlu yaşamıştı. Usna onun intikamını almak için yaptığı bazı şeyler yüzünden sürgüne gönderilmişti. Bunun adil bir takas olduğunu düşünmüştü.

Ama Doyle'un yanındaki koltuğundan Aisling sordu: "Şikayet ettiğimden değil Prens ama biz neden ana vagondayız? Hepimiz biliyoruz ki sizin favorileriniz var ve biz onların arasında değiliz." Onun bu yorumu

Favoriler Doyle ve Frost'un daha önce söylediklerini tekrarlıyordu. Ama kahretsin, favorilerim olması hakkım değil miydi?

Aisling'in yüzüne baktım ama sadece gözlerini görebiliyordum çünkü Arap ülkelerindeki bazı kadınların yaptığı gibi başının etrafına bir örtü sarmıştı. Gözleri, gözbebeğinden uzanan renk sarmallarıydı, halkalar değil, gerçek sarmallar. Bu spirallerin rengi değişiyor gibiydi, sanki gözleri hangi renk olmak istediklerine karar veremiyordu. Uzun sarı saçlarını başının arkasında karmaşık örgüler halinde örerd, böylece peçe güvenli bir şekilde bağlanabilirdi.

Bir zamanlar, Aisling'in yüzüne bakmak, erkek ya da kadın, herkesin anında ona aşık olmasına neden olmuştu. Efsane aşk diyordu ama Aisling beni düzeltmişti: Büyü için çaba harcamadığı sürece şehvetti; o zaman aşk olabilirdi. Bir zamanlar, gerçek aşk bile Aisling'in dokunuşuyla kırılabilirdi. Bir zamanlar peri dışında ve içinde işe yaramıştı. Ondan nefret eden birini hâlâ delicesine aşık edebileceğini, tüm sırlarından vazgeçirebileceğini ve öpücüğü yüzünden her yemine ihanet edebileceğini kanıtlamıştık. Bu yüzden Aisling'le henüz yatmamıştım; o ve diğer muhafızlar onun büyüüne direnecek kadar güçlü olup olmadığından emin değillerdi.

Bugünkü peçesi, giydiği eski moda kıyafetlerle uyumlu olması için beyazdı. En yeni muhafızlar için yeni kıyafetler yapmaya zaman olmamıştı, bu yüzden yaklaşık on beşinci yüzyıl Avrupa'sında, belki biraz daha geç bir dönemde mükemmel görünebilecek tunikler, pantolonlar ve botlar giyiyorlardı. Kraliçe Andais olmadığınız sürece peri dünyasında moda yavaş ilerlerdi. Siyahı sevdikleri sürece en yeni ve en iyi tasarımcılara düşküdü.

Usna birinden kot pantolon, tişört ve takım elbise ceketi ödünç almıştı. Sadece kotun görünen yumuşak botlar kendisine aitti. Ama bir kedi bir tanrıdan daha az resmidir.

"Konuş onlarla Meredith," dedi Doyle ve sesinde ufak bir gerginlik vardı. Limuzin sorunsuz bir yolculuktu, ama güne üçüncü derece yanık olarak başlayan ikinci derece yanıklarınız varsa, sanırım gerçekten sorunsuz bir yolculuk diye bir şey yoktur.

Yorumu bir emir gibi gelmişti ama sesindeki gerginlik cevap vermemi sağladı. Gerginlik ve onu sevdiğim gerçeği. Aşk insana her türlü aptalca şeyi yaptırır.

"Bize kimin saldırdığını biliyor musun?" Ben sordum.

"Taranis'in marifetlerini gördüğümde anlarım," dedi Aisling. "Diğer muhafızlar Taranis'in çıldırdığını ve Hepiniz," dedi Usna. Dizlerini sıkıca çekti, kollarını bağladı. Böylece gözleri kot pantolonu ve saçlarıyla çerçevelenmişti. Korkmuş bir çocuk pozuydu ve tüm bu insan yapımı metalin arasında olmanın onun için zor olup olmadığını sormak istedim. Bazı küçük feyler sonunda metalin içinde kilitli kalarak ölürdü. Bu da hapishaneyi peri halkı için potansiyel bir ölüm cezası haline getiriyordu. Neyse ki çoğumuz insan kanunlarını çiğnemedik.

"Saldırıya ne sebep oldu?" Aisling sordu.

"Emin değilim," dedim. "Sadece çıldırdı. Aslında odada ne olduğunu bilmiyorum, çünkü bir yığın korumanın altında kalmıştım." Hâlâ kucağımda yatan Abe'e baktım ve Frost ile Doyle'a göz attım. "Ne oldu?"

"Kral Doyle'a saldırdı," dedi Frost.

"İkisinin de söylemeyeceği şey," dedi Abe, "sadece Doyle'un büyüyü saptırmak için silahını kaldırması onu kör olmaktan kurtardı. Taranis onun yüzünü hedef aldı ve bunu ya öldürmek ya da kalıcı olarak sakat bırakmak için yaptı. Yaşlı bunağın yüzyıllardır gücünü bu kadar iyi kullandığını görmemiştim."

"Sen ondan daha yaşlı değil misin?" Ona bakarak sordum.

Gülümsedi, "Yaşlı, evet, ama kalbimde hala bir yavruyum. Taranis kendi içinde yaşlanmasına izin verdi. Çoğumuz bir insan gibi yaşlanamayız ama içimizde aynı şekilde . Tıpkı zamana ayak uydurmak istemediğimiz gibi."

"Silah Taranis'in güç elini saptırdı mı?" Usna sordu.

"Evet," dedi Doyle ve sağ eliyle bir hareket yaptı. "Hepsi değil tabii, ama bir kısmı."

"Silahlar peri büyüünün sevmediği her türlü şeyden yapılır," dedim.

"Yeni polimer gövdeli silahlar konusunda emin değilim," dedi Doyle. "Metal olanlar evet, ama plastik küçük feyleri rahatsız etmiyor gibi görüldüğünden, yeni polimer silahların herhangi bir şeyi saptıracağına yemin edemem."

"Plastik neden küçük feyleri rahatsız etmiyor?" Usna sordu. "Metal kadar insan yapımı, hatta daha da fazlası."

Frost, "Belki de önemli olan insan yapımı kısmı değil, metal kısmıdır," dedi.

Doyle, "Biz öğrenene kadar, bence muhafızlar tarafından sadece plastikten metal olan silahlar kullanılmalı," dedi.

Herkes sadece başını salladı.

Frost, "Doyle düştüğünde insanlar çılgılık atmaya ve kaçmaya başladı," dedi. "Taranis güç elini odanın üzerinde kullandı ama kafası karışmış gibiydi, sanki neyi hedefleyeceğini bilmiyordu."

"Ateş bıraktığında Galen ve bana prensesi, yani seni odadan çıkarmamız emredildi ve biz de bunu denedik," dedi Abe. "İşte o zaman Taranis beni seçti." Biraz titredi, eli bacağımda sıkılaştı.

Eğildim ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Yaralandığın için üzgünüm, Abe."

"Ben işimi yapıyordum."

"Abeloec onun hedefi miydi?" Aisling sordu. "Yoksa prensese ulaşmaya çalıştı ve ıskaladı mı?"

"Frost?" Doyle söyledi.

Frost, "Hedeflediği şeyi vurduğuna inanıyorum ama Abeloec düştüğünde Galen prensesi kaldırdı ve kendisi dışında kimsenin peri içinde hareket ettiğini görmediğim bir şekilde hareket etti," dedi.

"Galen kapıyı açmadı, değil mi?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Frost.

"Galen seni kapıdan içeri mi taşıdı?" Usna sordu.

"Bilmiyorum. Bir an odadaydık, sonra koridordaydık. Açıkçası kapıda ne olduğunu hatırlamıyorum."

"Önce bulanıklaştın, sonra da kapıda gözden kayboldun," dedi Frost. "O ilk anda, Meredith, Galen'in mi seni dışarı çıkardığından yoksa başka bir Seelie hilesinin mi seni kaçırdığından emin değildim."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Kralın kendi muhafızları ona saldırdı," dedi Abe.

"Gerçekten mi?" Aisling sordu.

Abe sırtıttı. "Oh, evet. Tatlı bir andı."

"En güvendiği soylular krala mı saldırdı?" Usna sanki buna inanamıyormuş gibi sordu.

Abe'sırtışı yüzünün kenarları kırışincaya kadar genişledi. "Güzel, değil mi?"

"Güzel," diye kabul etti Usna.

"Kral bu kadar kolay mı bastırıldı?" Aisling sordu.

"Hayır," dedi Frost, "güç elini üç kez daha kullandı. Son seferinde Hugh onun önüne geçti ve odayı ve içindeki insanları korumak için kendi bedenini kullandı."

"Ateş Lordu Hugh, Taranis'in gücünü yakın mesafeden alabildi mi?" Aisling sordu.

"Evet," dedi Frost.

"Gömleği yanmıştı ama derisine dokunulmamış gibiydi," dedim.

"Peki Hugh'yu nasıl gördün?" Aisling, "Galen seni dışarı çıkarıp güvenli bir yere götürseydi," diye sordu.

"O geldi Geri." Frost dedi, ve onun ses oldu mutlu değil.

"Seni Seelie'lerin ihanetine terk edemezdim," dedim.

"Galen'e seni güvenli bir yere götürmesini emrettim," dedi Frost. "Ve ona yapmamasını emrettim."

Frost bana ters baktı, ben de ona ters ters baktım.

Usna yumuşak bir sesle, "Doyle'u yaralı, belki de ölmek üzere bırakamazdın," dedi.

"Belki, evet, ama aynı zamanda bir peri sarayını gerçekten yöneteceksem, savaşta liderlik edebilmeliyim. Bizler liderlerimizi arkada tutan insanlar değiliz. Sidhe önden liderlik eder."

"Sen ölümlüsün, Merry," dedi Doyle. "Bu bazı kuralları değiştirir."

"Eğer hükmedemeyecek kadar ölümlüysem, öyle olsun, ama hükmetmeliyim, Doyle."

"Yönetmekten bahsetmişken," dedi Abe, "onlara Hugh'un prensesimizin Seelie sarayının kraliçesi olmasıyla ilgili söylediklerini anlat."

"Bu doğru olamaz," dedi Usna. Gözlerini Abe ve bana dikmişti.

"Yemin ederim doğru," dedi Abe.

"Hugh aklını mı kaçırdı?" Aisling sordu. " bakmayın Prenses ama Seelie'ler yarı brownie yarı insan olan bir Unseelie soylusunun altın tahta oturmasına izin vermez. Tabii benim sürgünde olduğum iki yüz yıl içinde saray çok değişmediyse."

" ne diyorsun, Usna?" Doyle, "Sen de Aisling kadar şok oldun mu?" diye sordu.

"Önce bana Hugh'un fikrini değiştirmesi için bir neden gösterip göstermediğini söyleyin."

Frost, "Altın zincirli kuğulardan bahsetti ve Seelie Sarayı'nda bir kez daha yeşil bir peri köpeği var," dedi.

"Annem bana Cu Sith'in kralın bir hizmetkârı dövmesini söyledi," dedi Usna.

"Ve bunu kimseyle paylaşmadın mı?" Abe sordu. Usna omuz silkti. "O kadar da önemli görünmüyordu."

"Görünüşe göre, bazı soylular köpeğin Taranis'e karşı bir işaret olarak gözden düştü," dedi Doyle.

"Ayrıca, lanet olası bir Mart tavşanı gibi çılgına döndü," dedi Abe.

Doyle, "*da var*," dedi.

Aisling bana baktı. "Sana Seelie Sarayı'nın tahtını teklif ettiler, gerçekten mi?"

"Hugh soylular arasında yapılacak bir oylamadan bahsetti ve eğer Taranis'in aleyhine sonuçlanırsa, ki öyle olacağından emin görünüyordu, beni veliaht olarak seçmelerini sağlayacağını söyledi."

"Ne dedin sen?" Aisling sordu.

"Cömert tekliflerine cevap önce kraliçemizle konuşmamız gerektiğini söyledim."

"Memnun mu olacak, yoksa kızacak mı?" Usna sordu.

Sanırım retorik bir soruydu ama "Bilmiyorum" dedim.

Doyle, "Bilmiyorum." dedi.

Frost, "Keşke bilseydim."

dedi.

Çılgın bir peri hükümdarı ile basit bir peri hükümdarı arasında kalma şansımız vardı.

Zalim. Yıllar önce delilik ve zalimlik arasındaki farkın bir kurban için çok da önemli olmadığını keşfetmişim.

BÖLÜM 11

DOYLE VE FROST USNA'NIN AKLINI İÇİN SEÇTİ

Annesinden Seelie Sarayı'yla ilgili önemsiz haberler. Çok fazla haber vardı. Görünüşe göre Taranis bir süredir dengesiz davranıyordu. Maeve Reed'in malikânesinin kapısına geldiğimizde Aisling sordu: "Bu konuşma için neden beni çağırdınız? Taranis, Seelie Sarayı'ndan kimsenin benimle konuşmasını yasakladı, bu yüzden rapor edecek bir istihbaratım yok."

"Amerika'ya vardığımızda Seelie sithen seni kral olarak tanıdı," dedi Doyle. "Bu yüzden sürgüne gönderildiniz."

Aisling, "Mahkemedeki yerime neyin mal olduğunun farkındayım," dedi.

Doyle, "Yani prensese aslında sizin hakkınız olan taht teklif ediliyor," dedi.

Aisling'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Perdenin arkasından bile şaşkınlığı belli oluyordu. Belli ki iki ile ikiyi bir araya getirip bunu bulamamıştı.

Limuzinin kapısı açıldı ve Fred kapıyı tuttu. Aisling'in bunu sindirmesini beklerken hepimiz oturmaya devam ettik. "Kapıyı biraz kapat Fred," dedim.

Kapı kapandı.

Aisling, "Sithen'in beni iki yüz yıldan daha uzun bir süre önce tanımış olması, kral olarak hâlâ benim seçileceğim anlamına gelmez," dedi. "Ve soyluların bu teklifi yaptığı kişi ben değilim."

"Bunu ilk senin duymanı istedim, Aisling," dedi Doyle. "Peri'nin ne olduğunu unuttuğumuzu düşünmeni istemedim."

kendisi size bir kez teklif etti."

Aisling uzun bir süre Doyle'a baktı. "Bu senin için çok iyi bir şeydi, Doyle."

"Şaşırmış gibisin," dedim.

Bana baktı. "Doyle çok uzun zamandır Kraliçe'nin Karanlığı'ydı Prenses. Bazı ince duygularının kraliçenin emirleri altında gömülü kalmış olabileceğini fark etmeye başlıyorum."

"Senin kalpsiz bir piç olduğunu düşündüğümüzü söylemenin şimdiye kadar duyduğum en kibar yolu bu, Doyle," dedi Abe.

Aisling'in gözleri kenarlarından kırıştı. Sanırım gülümsüyordu. "Ben olsam bu şekilde ifade etmezdim."

Doyle gülümsedi. "Sanırım birçoğumuz prensesin bakımı altında uzun zamandır olmadığımız kadar kendimize geldiğimizi göreceğiz."

Hepsi bana baktı ve bu bakışın ağırlığı içimde bir kıpırdanma isteği uyandırdı. Buna karşı koydum ve orada oturup onların düşündüğü prenses olmaya çalıştım. Ama şimdi olduğu gibi, ihtiyaç duydukları her şey olamayacağımı hissettiğim anlar da oldu. Kimse bu kadar çok ihtiyacı karşılayamazdı.

Bir bahar esintisi ve çiçek kokusu aldım. Ses olmayan bir ses, daha çok bedenimi titreten, tenimde uğuldayan ve "Biz yeterli olacağız" diye fısıldayan bir şey.

Tanrı ya da Tanrıça yanınızdayken kaybetmeyeceğinize dair eski bir fikir olduğunu biliyordum. Ancak kazanmanın benim için Tanrıça ile aynı anlama geldiğinden artık emin olmadığım anlar oldu.

BÖLÜM 12

KAPIDA BİR YIĞIN CESET TARAFINDAN KARŞILANDIK. BÜYÜK EVE. Köpekler, peri tazıları, bizi havlamalar, havlamalar, havlamalar ve konuşmaya çalışıyorlarmış gibi sesler çıkararak karşıladılar. Kökenleri doğaüstü olduğu için onlara hak vermemek elde değildi.

Kapıda o kadar farklı sahibini karşılamaya çalışan köpek vardı ki ilerleyemedik. Köpeklerin yapacağı gibi, sanki birkaç saat değil de günlerdir yokmuşuz gibi davranıyorlardı. Tazılarım tazı gibiydi ama tam olarak değil. Kafalarında, kulaklarında, omuzlarından kuyruğuna kadar vücut hatlarında farklılıklar vardı ama o kaslı zarafete sahiptiler. Renkleri beyazdı, kendi tenim gibi saf, parlayan bir beyaz, ama yine kendi saçım gibi kırmızı izleri vardı. Miniver'ın kısaltması olan Minnie, yüzünün yarısı ve sırtındaki büyük bir kırmızı nokta dışında beyazdı. Yüzü çok çarpıcıydı: bir tarafı kırmızı, diğer tarafı beyazdı, sanki biri yüzüne düzgünce bir çizgi çekmiş gibiydi. Oğlum Mungo biraz daha uzun, biraz daha ağır ve daha da beyazdı, ona renk veren tek bir kırmızı kulağı vardı.

İri tazılardan bazıları, daha az etli olanlarla karışmadan önce İrlanda kurt köpeklerine benziyordu. Tazılar arasında bunlardan sadece birkaç tane vardı, ama birkaç tanesi de ovanın üzerinde yükselen dağlar gibi diğer her şeyin üzerinde yükseliyordu. Bazılarının kürkü sert, bazılarının pürüzsüzdü ama hepsi kırmızı ve beyazın bir varyasyonuydu. Sonra ayak bileklerimizin etrafına yayılan teriyerler vardı. Siyah ve kahverengi olan birkaç kişi dışında onlar da çoğunlukla beyaz ve kırmızıydı. Eski siyah ve kahverengi, vahşi büyüyle yeniden var olmuştu,

modern terrierlerin çoğunun soyundan geldiği ırktır.

Rhys en çok teriyere sahip olardı ama o bir ölüm tanrısıydı ya da öyleydi. Halkımız ölümler diyarını çoğu zaman yeraltında bir yer olarak görür, bu yüzden toprak köpeklerine sahip olması mantıklıydı. Zarif tazılardan ya da devasa savaş köpeklerinden hiçbirine sahip olmamasına aldırıyor gibiydi. Hepsi çok daha küçük olan havlayan, hırlayan köpeklerin arasında diz çöktü ve hepimizin gösterdiği sevinçle parladı. Biz her zaman hayvanlarımızı onurlandıran bir halk olmuştuk. Onlar çok özlenmişti.

Köpeklerin rengine bir istisna daha vardı: Doyle'un tazıları. Kurt köpekleri kadar uzun değillerdi ama daha etliyidiler, kemikten çok siyah kaslıydılar. Köpeklerin bize geldiği orijinal şekilleriydi, Hristiyanların cehennem köpeği dediği siyah köpeklerdi. Ama şeytanla hiçbir ilgileri yoktu. Onlar kara köpeklerdi, boşluğun karası ve yaşamın geldiği hiçbir şey. Işık olmadan önce karanlık olmalıdır.

Doyle yardımsız yürümeye çalıştı ama tökezledi. Frost güçlü kollarını arkadaşına uzattı. Garip bir şekilde, Frost'u karşılayan bir köpek yoktu. O ve sadece birkaç kişi siyah köpeklere dokunmuştu ama onlar için başka bir tazıya dönüşmemişlerdi.

Hiçbirimiz nedenini bilmiyorduk ama ben bunun Frost'u rahatsız ettiğini biliyordum. Sanırım bunun gerçekten sidhe olmak için yeterli olmadığının kesin bir işareti olmasından korkuyordu. Bir zamanlar hoarfrost, Jack Frost olmuştu ve şimdi de benim Killing Frost'umdu, ama her zaman sidhe olarak doğmadığına, yaratıldığına dair bir güvensizlik vardı.

Köpek denizinin üzerinde küçük kanatlı feyler, yani demi-feyler gezinirdi. Onların arasında kanatsız olmak büyük bir utanç işaretiydi. Ben peri dünyasına yeni bir büyü getirene kadar sürgünde beni takip eden herkes kanatsız kalmıştı. Penny

ve Royal, siyah saçlı ve parlak kanatlı ikizler bana el salladı.

Ben de el salladım. Bir demi-fey bulutu ve köpeklerimiz tarafından böyle karşılanmak, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir onurdu.

Frost'a Doyle konusunda yardım etmeyi teklif ettim ama Doyle reddetti. Bana bakmadı bile. Sözde "zayıflığı" onu derinden yaralamıştı. Büyük siyah köpeklerden biri beni itti ve yumuşak bir hırıltı çıkardı. Mungo ve Minnie kıpırdandılar, tüyleri diken diken olmaya başlamıştı. Bu görmek istediğim bir kavga değildi, bu yüzden geri çekildim ve onları ellerime çağırdım.

Tazılarım beni koruyabilirdi ama kara köpeklerin karşısında kırılman görünüyorlardı. Başlarını okşadım. Mungo bacağıma yaslandı ve ağırlığı beni rahatlattı. Köpeklerimle birlikte yerde, yatağın yanında ya da kapıda kestirmekten başka bir şey istemiyordum. Bütün adamlarım tüylü seyircilerden hoşlanmazdı, bazen ben de hoşlanmazdım. Ne olursa olsun, dinlenmeden önce yapmamız gereken bir iş daha vardı.

İçeri girer girmez teyzemi, Hava ve Karanlıklar Kraliçesi Andais'i aradık. Doyle ve Abe'i hemen yatırırdım ama Doyle, bizden önce başka biri kraliçeye rakibinin tahtının bana teklif edildiğini söylerse bunu ihanet olarak görebileceğini söylemişti. Benim gemiden atladığımı düşünebilirdi. Andais reddedilmeyi, her türlü reddedilmeyi iyi karşılamazdı.

En sadık muhafızlarından birçoğu onu benim için terk ettiği için zaten oldukça kızgındı. Bunu benim için onu terk etmek olarak görmedim. Yüzyıllar süren zorunlu bekârlıktan sonra seks için bir şans seçmeleri olarak gördüm. Bunun için çoğu erkek herhangi bir kadına giderdi. Benim cinsel sadist olmamamın ve Andais Teyze'nin öyle olmasının yardımı oldu ama bu da paylaşılmaması gereken bir gerçektir.

Doyle telefon görüşmesinde hazır bulunmak için ısrar etmişti. Taranis'in ne yaptığını görmesini istemişti. Sanırım görsel yardımın her zamanki öfke nöbetlerini keseceğini düşünmüştü. Taranis'ten daha dengeliydi ama teyzemin tamamen aklı başında görünmediği anlar da oluyordu. Bu beklenmedik haberden hoşlanacak mıydı yoksa nefret mi edecekti? Doğrusu bilmiyordum.

Doyle yatağımın kenarına oturdu. Ben de onun yanına oturdum. Rhys diğer tarafıma oturdu. Şakayla karışık, "Bana seks sözü verdin ama seni tanıyorum, yanında kalmazsam dikkatin dağılır," dedi. Rhys ve benim için içinde biraz ısırık olan bir şakaydı. Ama Doyle bizimle kalmasına çok çabuk evet dedi. Bu, Karanlığımın onun söylediğinden daha fazla incindiğini anlamamı sağladı.

Frost yatağın köşesinde durdu. Ayaktayken silaha daha kolaydır.

Galen onun yanında duruyordu. Aramaya dahil olmak için ısrar etmişti ve kimsenin söylediği hiçbir şey onu caydıramamıştı. Sonunda pes etmek daha kolay olmuştu. Galen'in çağrıda en az bir tane daha güçlü kuvvetli muhafıza ihtiyacımız olduğu yönündeki argümanlarında haklılık payı vardı. Ama sanırım o da benim gibi Andais'in Seelie Sarayı'ndan gelen haberlerle ne yapacağından emin değildi. O benim için korkuyordu, ben de hepimiz için korkuyordum.

Abe yatağın uzak tarafında yatıyordu. Dahil olmak ama Doyle'un emrine de karşı çıkmamıştı. Sanırım Abe Andais'den korkuyordu. Elbette ben de korkuyordum.

Rhys aynaya doğru ilerledi. Eli cama yakındı ama tam olarak dokunmuyordu. "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Başımı salladım. Doyle "Evet" dedi.

"Hayır," dedi Abe, "ama görünüşe göre benim oyum sayılmıyor." Frost sadece "Yap" dedi.

Galen aynayı biraz fazla parlak gözlerle izledi. Bu sihir değildi, sinirleriydi.

Rhys aynaya dokundu, kadar küçük bir büyü parçası kullandı ki ben hissetmedim bile. Ayna bir an için bulanıklaştı, sonra kraliçenin siyah yatak odası görüldü. Ama kraliçe orada değildi. Siyah örtülü kocaman yatak örtüsü solgun bir erkek figürü dışında boştu.

Siyah kürk ve çarşafların üzerinde yüzüstü yatıyordu. Teni sadece beyaz değildi, hatta benimki gibi ay ışığı teni bile değildi, ama o kadar solgundu ki yarı saydam bir niteliği vardı. Eğer derisi kristalden oluşabilseydi böyle görünürdü. Ancak bu kristalin kolları ve bacakları uzun kızıl kesiklerle kesilmişti. Sırtına ve kalçalarına dokunmamıştı, bu da muhtemelen kesiklerin işkence değil ikna amaçlı olduğu anlamına geliyordu. Andais acı uğruna acı çektirirken vücudun merkezine yönelmeyi severdi.

Kan, daha önce kanda hiç görmediğim bir mücevher kalitesiyle ışıktaki parlıyordu. Adamın saçları vücudunun bir tarafına yayılmış, ışığı küçük prizma gökkuşakları halinde yakalıyordu. O kadar hareketsizdi ki bir an için göremediğimiz korkunç bir yarası olduğunu düşündüm. Sonra göğsünün yükselip alçaldığını gördüm. Yaşıyordu. Yaralıydı ama yaşıyordu.

Adını fısıldadım, "Crystall."

Yavaşça döndü, belli ki acı içindeydi. Yanağını altındaki kürke yasladı ve sanki hiç umut kalmamış gibi boş bakan gözlerle bize baktı. Gözlerindeki o bakışı görmek kalbimi acıttı.

Crystall benim sevgilim değildi ama peri dünyasında bizimle birlikte savaşmıştı. Aksi takdirde ölebilecek olan Galen'in savunulmasına yardım etmişti. Kraliçe isteyen tüm muhafızların beni sürgüne kadar takip edebileceğini söylemişti ama çok fazla muhafız gelmeyi tercih edince cömert teklifini geri almak zorunda kaldı. Ayrılan adamlar

Benimle güvende. Aradan Geçenlerin Efendisi Sholto'nun Los Angeles'a getirdiği ilk birkaç grupta yer almayan erkekler onunla birlikte peri dünyasında kapana kısılmışlardı. Açıkça başka bir kadını seçmişken, reddedilmeyi iyi karşılamayan bir kadınla kapana kısılmışlardı. Diğer kadının, yani teyzemin bu konuda ne düşündüğünü görüyordum.

Sanki ona dokunabilecekmişim gibi aynaya doğru uzandım ama bu benim güçlerimden biri değildi. Taranis'in bugün erken saatlerde bu kadar kolay yaptığı şeyi yapamazdım.

"Prenses," diye fısıldadı Crystall, sesi boğuk ve pürüzlüydü. Sesinin neden böyle çıktığını biliyordum. Çılgılık atmak bunu yapar. Biliyordum çünkü bir kereden fazla kraliçenin merhametine kalmıştım. Kraliçenin merhameti Unseelie sidhe'ler arasında bir deyim haline gelmişti, "Bunu yapmaktansa kraliçenin merhametine kalmayı tercih ederim" gibi.

Andais peri sürgününü, tasarlayabileceği tüm işkencelerden daha kötü olarak görmüştü. Bu kadar çok fey'in neden bunu seçtiğini anlamamıştı. Tıpkı Andais altı yaşındayken beni boğmaya çalıştıktan sonra babam Essus'un beni ve ev halkımızı neden insanların dünyasına sürgüne götürdüğünü anlamadığı gibi. Eğer boğularak ölecek kadar ölümlüysem, o zaman yaşamama izin verilecek kadar sidhe değildim. Safkan dişi köpeğinizin düşürdüğü yavrunun hayallerinizdeki çiftleşme değil de çitten içeri giren bir melez olduğunu fark ettikten sonra onu boğmanız gibi bir şey.

Babam beni insanlar arasında yetiştirmek için peri dünyasını terk ettiğinde Andais şok olmuştu ve yıllar sonra neredeyse tüm muhafızları beni Batı topraklarına kadar takip ettiğinde de aynı derecede şok olmuştu. Ona göre peri dünyasını terk etmek ölümden beterdı ve bunun neden diğer herkes için ölümden beter bir kader olmadığını anlayamıyordu. Anlayamadığı şey, kraliçenin merhametinin sürgünden bile daha kötü bir kader haline geldiğiydi.

Crystall'ın ısıltılı, umutsuz gözlerine baktım ve dökmeye gücümün yetmeyeceğini bildiğim gözyaşları boğazımı sıktı. Andais bize bakmamız için bir hediye bırakmıştı ama o da izliyor olacaktı ve gözyaşlarını zayıflık olarak görecekti. Kristal onun görsel yardımcısıydı. Onun bize, bana örneği idi. Mesajın ne olması gerektiğinden emin değildim ama onun zihninde bir mesaj vardı. Ama Tanrı yardımcım olsun, kıskançlığı ve reddedilme nefreti dışında burada herhangi bir mesaj göremedim.

"Ah, Crystall," dedim. "Özür dilerim."

Sesi bana hafif bir rüzgârda çalan çan seslerini hatırlatıyordu. Şimdi ise acı veren bir vıraklamaydı. "Bunu siz yapmadınız, Prenses."

Gözleri, odanın o kısmını göremesem de dış kapı olduğunu bildiğim yere doğru kaydı. Yüzü kapandı ve bir an için umutsuzluğun yerini öfke aldı. İçine attığı ve bulabildiği kadar tarafsız bir yüz gösteren gözlerinin ardına sakladığı bir öfke.

Andais'in o öfke anını görmemiş olması için dua ettim. Eğer onu dövmeye çalışırdı.

Kraliçe bol, dökümlü siyah bir giymiş olarak odaya girdi. Beyaz etten bir üçgeni, karnının düz mükemmelliğini ve göbek deliğinin izini açıkta bırakıyordu. Göğüslerinin yüksek, sıkı düzlemleri boyunca bağlanmış ince bir kordon, kıyafetin önünün tamamen açılmasını engelliyordu. Ön kollarının çoğunu çıplak bırakan uzun, geniş kollar vardı. Crystall hâlâ yatağındayken bu kadar çok giysi giydiğine göre önemli bir iş için çağrılmış olmalıydı. Onunla işinin bitmesi için yeterince yaralanmamıştı.

Uzun siyah saçlarını gevşek bir kuyruk şeklinde arkadan bağlamıştı. Seçtiği kurdele kırmızıydı. Onu hiç kırmızı kurdele takarken görmemiştim.

kırmızıdan bir leke bile yoktu. Kraliçenin üzerinde sevdiği tek kırmızı başkalarının kanıydı.

Bunu açıklayamazdım ama o kırmızı kurdele midemin sıkılaştırmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oldu. Andais, Crystall'ın önündeki yatağa kaydı, ama onun sırtının el değmemiş etini okşayabileceği kadar yakındı. Onu bir köpeği okşar gibi boş boş okşadı. İlk dokunuşunda irkildi, sonra sakinleşti ve orada olmamaya çalıştı.

Üç renkli gözleriyle bize baktı: kömür renginden fırtına bulutlarının rengine, neredeyse beyaza yakın soluk bir kış grisine. Gözleri siyah saçları ve soluk teniyle mükemmel bir uyum içindeydi. O da Abe gibi Goth modası için yaratılmıştı ama gezegendeki tüm Goth'lardan daha korkunçtu. Andais seri katil kadar korkutucuydu ve babamın kız kardeşiydi, kraliçemdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Andais Teyze," dedim, "size önemli bir haber vermek için hastaneden geldik." Ona haberleri ilk fırsatta vereceğimizi baştan açıkça belirtmemiz gerektiği konusunda zaten anlaşmıştık.

"Kraliçem," dedi Doyle, bandajların izin verdiği ölçüde oturarak garip bir selam verdi.

"birçok söylenti duydum," dedi, bazılarının gırtlaktan gelen, baştan çıkarıcı bir ses olduğunu düşündüğü ama beni her zaman korkuyla dolduran bir sesle.

"Dedikoduların ne olduğunu Tanrı bilir," dedi Rhys yatağın yanında, yanımda durmak için geri çekilirken. "Gerçek yeterince tuhaf." Bunu gülümseyerek ve her zamanki alaycı hafifliğiyle söyledi.

Ona dostça olmayan düz bir bakış attı. Eğer bu bakış herhangi bir gösterge ise, ruh halini hafifletmek mümkün olmayacaktı. Kızgın gözlerini tekrar Doyle'a çevirdi. .

"Karanlık'ın kendisine ne zarar verebilir ki?" Sesi kızgın ve neredeyse ilgisizdi. Bir şekilde biliyordu ki

zaten biliyordu. Kim konuşmuştu?

"Işık ortaya çıktığında, Karanlık da gitmelidir," dedi Doyle, en düz, hiç sesiyle.

Lake tırnaklarının parlak kırmızılığını Crystall'ın sırtında . Deriyi tam olarak kırmamış olsa da kırmızı çizgiler bıraktı. Crystall yüzünü aynadan ve kadından çevirdi, sanırım ifadesini kontrol edememekten korkuyordu. "Hangi ışık Karanlığı fethedecek kadar parlaktır?" diye sordu.

"Işığın ve İllüzyonun Kralı Taranis'in gücü hâlâ elinde," dedi Doyle, sesi onunkinden bile daha boştu.

Tırnaklarını Crystall'ın sırtına, kürek kemiğinin hemen altına batırdı, sanki sırtından bir avuç et koparmak ister gibiydi. Elinin etrafında, yerdeki bir çukuru dolduran su gibi, yavaşça yukarı doğru sızan kan görünmeye başladı.

"Meşgul görünüyorsun, Meredith. Sorun ne olabilir?" Sesi neredeyse konuşmaya yakındı, zalimlik .

Onu yatağındaki adama eziyet etmekten alıkoyabilecek şeylere odaklanmaya karar verdim. "Taranis avukatın ofisindeki aynanın içinden bize saldırdı. Doyle'u ve Abeloec'i yaraladı. Galen bana güvenli bir şekilde ulaştığında beni yakalamaya çalışıyordu."

"Oh, seni incitmek istediğinden şüpheliyim, Meredith, delirmiş olsa bile. Galen için uğraştığından şüpheleniyorum."

Ona göz kırptım. Bunu söyleme şekli bizim bir şey bildiği anlamına geliyordu. "Neden Galen'i hedef alsın ki?"

"Önce kendine sor yeğenim, neden Galen, Abeloec ve Rhys'i Leydi Caitrin'e tecavüz etmekle suçladığını." Eli Crystall'ın etinde daha da derinleşti ve küçük kırmızı çizgilerin derisinin üzerinde damlamaya başlamasına neden oldu.

"Bilmiyorum, Andais Teyze," dedim ve kendi sesimi eşit ve boş tutmak için mücadele ettim. Ne korku ne de öfke göstermemeye çalışıyordum, gerçi şu anda korku açık ara en güçlü duyguydu. Kızgındı ve nedenini bilmiyordum. Seelie tahtının bana teklif edildiğini bilseydi, buna kızabilirdi ama bunu ağzımdan kaçırırsam, kendimi suçlu hissettiğimi düşünürdü ama . Onunla başa çıkmak her zaman çok zordu, bir mayın tarlasının ortasında olmak gibi. Sınıra ulaşmanız gerektiğini bilirsiniz ama bunu havaya uçmadan nasıl yapacağınız her zaman bir soruydu.

"Ah, hadi Meredith, düşün. Yoksa o kadar az Unseelie ve o kadar çok Seelie misin ki tek düşünebildiğin doğurganlık?"

"Senin varisin olacaksam en çok düşünmem gereken şeyin olması gerektiğini sanıyordum, Andais Teyze?"

Parmaklarını birbirine geçirerek Crystall'dan bir ses çıkmasını sağladı. Adamın sırtına, etine kazınmış şeytani bir çiçek gibi kanlı çizikler atmıştı. Solgun elini kaldırdı, böylece kanın parmaklarından aşağı damlayışını izleyebildim.

"Varisim olacak mısın Meredith, yoksa seni daha çok çağıran başka bir taht mı var?"

İşte, bu konuyu ele alabilmem için yeterince şey söylemişti. "Taranis soyluları tarafından bastırıldığında bana onun tahtı için bir şans sundukları doğru."

"Onlara evet dedin." Bana doğru tısladı, ayağa kalktı ve aynaya doğru yürüdü.

"Söylemedim. Onlara böyle bir haberi evet ya da hayır demeden önce kraliçemizle, sizinle, Andais Teyze ile görüşmemiz gerektiğini söyledim."

Şimdi aynanın önündeydi, yatağı ve Kristal'i görmemizi engelliyordu. Öfkesi gücünü uyandırmıştı. Teni parlamaya başlamıştı. Gözleri ışıkla doluyordu ama çoğu sidhe'nin gözlerinin güçle parladığı gibi değil. Gözlerinin arkasında ışık varmış gibi görünüyordu, sanki biri tüm o gri ve siyahın arkasına bir mum koymuş gibiydi.

Geri kalanımız için, çoğunlukla, bireysel renkler parlıyordu, ama o değil. O kraliçeydi ve farklı olmak zorundaydı.

"Bu şansa balıklama atladığını duydum, seni nankör küçük sürük."

"O zaman sana yalan söylemişler, Andais Teyze." Sesimi nötr tutmak için mücadele ettim.

"Evet, hatırlat bana, sen benim soyumdansın, benden sonra soyumdan birinin hüküm sürmesi için son şansımsın. Eğer çocuk sahibi olursan, Meredith. Tanrı biliyor, önüne gelen her şeyi . Neden hamile değilsin?"

"Bilmiyorum teyze, ama hastaneden doğrudan buraya geldiğimizi biliyorum. Eve ve bu aynaya geldik. Seni aramaya ve tüm anlatmaya geldik. Her Şeyi Yiyen Karanlık üzerine yemin ederim ki Seelie'lere onların tahtına oturacağımı söylemedim. Onlara cevap vermeden önce kraliçemizle konuşmamız gerektiğini söyledim."

Gözleri kararmaya başlamıştı. Gücü azalmaya başlamıştı. Midemdeki gerginlik biraz hafifledi. Hiçbir fey'in hafife almayacağı bir yemin etmişim. Perilerden bile daha eski güçler vardı ve yeminini bozanları cezalandırmak için karanlıkta bekliyordlardı.

"Altın tahta oturmayı ve sarayımızı terk etmeyi gerçekten kabul etmediniz mi?"

"Ben ."

"Sana inanmak zorundayım, yeğenim, ama Seelie Sarayı, senin saraylarının bir sonraki Kraliçesi olacağına dair yoğun bir bilgiye sahip."

Doyle vücudunun diğer tarafına uzandı ve Rhys'omzuma dokunmasıyla aynı anda sağlam koluyla bana dokundu. Doyle'un kalçasına hafifçe dokundum ve elimi Rhys'in elinin üzerine koydum. "Ne dediklerini ya da ne düşündüklerini kontrol edemem ama bunu kabul etmedim."

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Unseelie Sarayı'nda dostlarım ve müttefiklerim var. Bildiğim kadarıyla Seelie Sarayı'nda böyle bir şey yok."

"Orada güçlü müttefiklerin olmalı Meredith. Biz konuşurken bile Taranis'in yönetmeye uygun olmadığına karar veriyorlar. Sonra da seni kraliçe seçecekler. O sarayın soyluları tarafından sana yaklaşılmıyorsa bunu yapmazlardı. Şimdiye kadar size kur yapmış olmalılar. Benim ve muhafızlarımızdan hiçbirinin bana bildirmediği pek çok gizli toplantı yapılmış olmalı."

Öfkesinin nereden kaynaklandığını anlamaya başlamıştım ve onu tamamen suçlayamazdım. "Hayır dememin ve önce sizinle konuşmam gerektiğini açıkça belirtmemin nedenlerinden biri de tam olarak buydu, Andais Teyze. Soylular tarafından bana hiçbir şekilde yaklaşılmadı. Taranis beni Yule kutlamalarından birine davet etme konusunda neredeyse doğal olmayan bir şekilde ısrarcıydı ama bunun dışında Seelie Sarayı'yla hiçbir ilişkim olmadı. Size yemin ederim. Bu yüzden bu teklif, benden gerçekten ne istedikleri konusunda beni kuşkulandırıyor."

"Hugh'u tanırım. O politik bir hayvandır. yapmak için bir nedeni olmasaydı size bunu teklif etmezdi. Daha önce size bu konuda hiç yaklaşmadığına dair bana yemin eder misiniz?"

"Yemin ederim," dedim.

"Darkness, bana tam olarak ne olduğunu anlatır mısın?"

"Korkarım kraliçem, bunun için işe yaramayacağım. Derin utancıma rağmen, çoğu zaman bilincim yerinde değildi."

"O kadar da yaralı görünmüyorsun."

"Halfwen beni hastanede iyileştirdi, yoksa hâlâ orada olurdum."

"Abeloec," dedi.

Abe arkamızda yatakta kıpırdandı. Fark edilmemek için çok uğraşmıştı. "Evet, kraliçem."

"Taranis'in sizi neden hedef aldığını biliyor musunuz?"

Sırtına dikkat ederek yavaşça doğruldu ve arkamızda neredeyse dört ayak üzerinde yarı diz çökerek durdu. "Bir zamanlar benim gücüm bir kraliçe seçmek için gerekliydi, tıpkı Meabh'ın gücünün bir kral seçmek için olduğu gibi. Sanırım Taranis gücümün kısmen bana iade edildiğine dair söylentiler duymuş. Sanırım Meredith'in gerçek bir peri kraliçesine dönüşmesine yardım edeceğimden korkuyordu. Eğer herhangi bir soylunun ona taht teklif hayal ettiğini bilseydik, o zaman bana karşı yapılan suçlamaların bir anlamı olurdu. Beni prenesten uzak tutmak istedi."

"Galen," dedi, "neden seni hedef aldı?"

Galen bir an için telaşlanmış görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum."

"Gel, Galen Greenknight, yeşil adam, neden?"

Aklıma bir fikir geldi. "Cel'in insan medyumdan aldığı kehaneti biliyor," dedim.

"Evet Meredith, çünkü sen ve yeşil adam mahkemelere hayatı geri getireceksiniz. Taranis de oğlumla aynı hatayı yaptı. Galen'in kehanetteki yeşil adam olduğunu sanıyor. İkisi de hatırlamıyor."

"Yeşil adam tanrı, eş anlamına geliyor," dedim. Andais başını salladı. Gözlerini Rhys'e çevirdi. "Ve sana, Neden sen? Henüz çözemedin mi?"

"Benim yeniden Cromm Cruach olduğuma dair söylentileri duymuş. Eğer gerçekten eski gücüme dönmüş olsaydım benden korkardı."

"Söylentiye göre yine bir dokunuşla goblina ölüm getirebilirmişsin. Bu söylenti doğru mu?"

"Bunu bir kez yaptım," dedi, "ama tekrar işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum."

"Söylenti Taranis için yeterli olabilir," dedi. Daha sakın görünüyordu. Bu da iyi bir şeydi. Doyle'a baktı. "Sana neden saldırdığını anlıyorum. Prensese öldürmeye çalışacak olsaydım önce seni öldürürdüm ama Öldüren Don'umuzu hedef almayarak hata yaptı." O sakın gözlerini yatağın yanında sessizce duran iri adama çevirdi. "Meredith'i öldürüp hayatta kalmak için ikinizin de ölmesi gerekirdi, değil mi Öldüren Buz?"

Frost dudaklarını yaladı. Gergin olmakta haklıydı. Bu, kraliçemizle yapmak istediğimiz bir konuşma değildi. "Bu doğru kraliçem," dedi.

"Seelie Sarayı sana da benimle aynı şartı mı koştı? Onların tahtına oturabilmeniz için çocuk sahibi olmanız mı gerekiyor?"

"Hayır, Seelie Sarayı'nın soylularının Taranis'in gitmesi ve benim gelmem yönünde oy kullanmaları dışında hiçbir koşul öne sürmeden tahtı teklif ettiler."

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Meredith?"

"Gururum okşandı ama aptal değilim. Asillerin kendi seçtikleri bir oyunu oynayıp oynamadıklarını merak ediyorum ve bana yapılan teklif sadece taht için kendi tekliflerini pekiştirmek için onlara zaman kazandırmak. Beni tahta geçirmek için yapılacak bir oylama, Seelie Sarayı için yeni bir kral ya da kraliçe seçme sürecini yavaşlatacaktır."

Andais gülümsedi. "Doyle bunu senin için düşündü mü?"

"Hayır, kraliçem," dedi Doyle. "Prensese Seelie Sarayı'nın ihanet potansiyelinin çok iyi farkında."

"Taranis'in sizi çocukken neredeyse öldüresiye dövdüğü doğru mu?"

"Evet," dedim. Kafamın içinde ekledim, sen beni boğmaya çalışırken. Yüksek sesle ağzımı kapalı tuttum.

Andais sanki aynı anıyı hatırlamış ve bu onun için mutlu bir anıymış gibi gülümsedi. "Meredith, Meredith.

tüm yüzünü kontrol etmeyi öğrenmelisin. Gözlerin benden ne kadar nefret ettiğini ele veriyor."

Bakışlarımı indirdim, yalan ne söyleyeceğimden emin değildim.

Güldü ve bu hem hoş bir sestti hem de beni ürperten bir sestti, sanki yatağında yatan kendi bedenimmiş gibi kendini bundan sonra olacıklardan koruyamıyordu. Crystall'ı ondan kurtarmak istiyordum ama bunu yapmanın bir yolunu bulamıyordum. Denemem ve başarısız olmam onu daha çok incitmesine neden olacaktı. Bunun onun benim için özel olduğu anlamına geldiğini düşünecek ve onu kesip biçmek onu daha da eğlendirecekti.

"Artık Hugh ve Seelie soylularıyla gizlice görüşmediğini bildiğime göre, sana ihanet etmek istediklerine katılıyorum. Belki de tüm suikastçıları cezbetmek için onların takip atı olacaksın. Ya da belki de dediğiniz gibi, başka biri kendi gücünü pekiştirirken süreci yavaşlatmak için sizin adınızı ringe atıyorlardır. Ben ikincisinin daha olası olduğunu düşünüyorum, ancak teklif o kadar beklenmedik ki üzerinde net bir şekilde düşünecek zamanım olmadı."

Demek istediği, Seelie Divanı'nda ona ihanet ettiğime ikna olduğu ve bu yüzden sağlıklı düşünemeyecek kadar kızgın olduğuydu. Mantığımı kendime sakladım. Yüzümü ona tekrar bakabilecek kadar kontrol altına almıştım. Ya da bakabildiğimi umuyordum. Kendi yüzünüzün nötr olup olmadığını nasıl anlarsınız?

"Taranis'in Cel'in insan peygamberden aldığı kehaneti biliyor olması, Cel'in güvendiği adamlarından birinin Seelie Sarayı'nın kralı için casusluk yaptığı anlamına geliyor." Kanlı bir tırnağıyla çenesine vurdu. "Ama kim?"

Aynadan bir ses geldi, neredeyse kılıç şakırtıları gibiydi. Saate bir göz attım. "Goblin Kralı Kurag'dan bir çağrı bekliyoruz," dedim.

"Aynanızda bekleyen bir telefonunuz var," dedi.

Başımı salladım.

"Böyle bir şeyi hiç duymadım. Büyüyü kim yaptı?"

"Evet," dedi Rhys. Yüzü hâlâ yumuşak bir şekilde eğleniyordu ama gözlerinin etrafında bir temkinlilik vardı.

"Aynamı da büyülemeniz gerekecek."

"Memnuniyetle, kraliçem," dedi, sesi hoş bir şekilde nötrdü.

Kılıç şakırtıları yeniden duyuldu. "Belki de saraya geri dönüp bunu bugün yapmalısın."

"Özür dilerim Andais Teyze, telefonlar ve acil durumlar arasında vakit bulabilirsek Rhys benimle yatacak."

"Onun solgun etinin Crystall'inki gibi yatağında kanadığını görmek seni üzecek mi?"

Bu sorunun güvenli bir yanıtı yoktu. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum, Andais Teyze."

"Gerçek iyi olurdu."

İçimi çektim. Doyle elimi sıktı. Rhys yanımda gerildi. İşte o zaman Galen kendini kaybetti. "Ne fark eder ki? Taranis bugün bize saldırdı. O kadar çıldırdı ki kendi soyluları üzerine atladı ve onu sürükleyerek . Seelie Sarayı'nın kralı olarak seçilmek üzere ve sen Merry'ye bizim hakkımızda eziyet ederek vakit geçirmek istiyorsun!" Gerçekten de aynaya yaklaştı ve ona bağırmaya devam etti. "Doyle bugün neredeyse ölüyordu. Merry bugün ölebilirdi ve o zaman hiçbir tahtta senin kanından bir çocuğun olmazdı. Seelie soyluları sarayımızı ilgilendiren tehlikeli bir şeyin peşindeler ve sen bu aptalca, acı verici oyunları oynamak istiyorsun. Kraliçemiz olmana ihtiyacımız var, işkencecimiz değil. Burada yardıma ihtiyacımız var. Tanrıça bizi kurtarsın, ama biz kurtaracağız."

Susturmak için üzerine atlayabilirdik ama sanırım hepimiz bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştik. Sessizlik ağırdı, sadece Galen'in çok hızlı nefes almasıyla bozuldu.

Andais sanki yeni ortaya çıkmış gibi ona baktı. Bu dostça bir bakış değildi ama düşmanca bir bakış da değildi. "Bana nasıl yardım edebilirsin, Yeşil Şövalye?"

"Hugh'nun tahtı Merry'ye neden teklif ettiğini bulmaya çalışın, gerçekten neden?"

"Ne gerekçe gösterdi?" diye sordu inanılmaz sakin bir sesle.

"Altın zincirli kuğular olduğunu ve bir Cu Sith'in kralın bir hizmetkârı dövmesini engellediğini. Seelie'ler büyüün geri dönüşünden Merry'nin sorumlu olduğunu ya da bundan pay aldığını düşünüyorlar."

"Peki ya o?" Andais, o zalimlik hissi tekrar ortaya çıkmaya başlamış bir şekilde sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun," dedi Galen ve içinde öfke yoktu, sadece bir tür doğruluk vardı, sanki bu sadece gerçekmiş gibi.

"Belki de," dedi Andais. Bakışlarını bana çevirdi. "Hugh'nun dürüst mü yoksa düşündüğümüz kadar hain mi olduğunu öğrenmeye çalışacağım. Erkekler üzerinde benim göremediğim bir büyü olmalı Meredith. Daha Crystall'la bile yatmadın ama o sana garip bir şekilde sadık görünüyor. Onu tekrar kendi yöntemlerime alıştıracağım, sonra senin için beni terk edecek adamlardan birini seçeceğim. Benimle peri dünyasında kalmaktansa senin peşinden sürgüne gitmeyi tercih edecek olan Sidhe'leri." Sonuncusunu neredeyse düşünceli bir sesle söyledi, sanki gerçekten anlamamış gibi.

Gerçek şu ki, ayrılmak istedikleri peri değil, onun sadist ilgisiydi, ama bu gerçeği kendime saklasam daha iyi olacaktı.

"Eğer Seelie teklifi gerçek bir teklifse Meredith, kabul etmeyi düşünebilirsin."

İçimi bir korku kapladı. "Andais Teyze, anlamıyorum."

"Seni bana tercih eden her erkek senden biraz daha nefret etmeme neden oluyor. Yakında sana olan nefretim, tahtıma oturman için duyduğum arzunun önüne geçebilir. Seelie Sarayı'nın altın tahtında öfkeme karşı güvende olursun."

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. "Sizi kızdıracak hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum kraliçem."

"Seninle ilgili çıldırtıcı olan da bu Meredith. Bunu bilerek yapmadığını biliyorum. Sen sadece öylesin ve bir şekilde kendin olarak soylularımı ve sevenlerimi benden ayırıyorsun. Seelie bütün onları benden uzaklaştırıyor."

"Ben etten ve kandan eller taşıyorum, onlar Seelie güç elleri değil teyze."

"Evet ve Cel'kahini, etten kemikten birinin Unseelie tahtına oturması halinde öleceğini söylemişti. Bunun senin ölümlülüğün anlamına geldiğini sanıyordu ama öyle değildi." Bana baktı ve tam olarak ne olduğundan emin olmasam da zalimlikten başka bir şey vardı. "Cel geceleri senin adını haykırıyor, Meredith."

"Eğer benim ölümümü istiyor."

Kadın başını salladı. "Eğer seninle yatarsa, senin ve onun bir çocuğunuz olacağına ve kraliçenin kralı olacağına kendini inandırmış."

Ağzım daha fazla kuruyamazdı ama kalp atışlarım hızlanabilirdi. "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum, Andais Teyze."

"Çalış, çalış, bu lanet bir şey Meredith. İşin mekaniği harika işliyor."

Doyle ve Rhys beni daha sıkı kavrarken ben tekrar denedim. Abe bile yüzünü saçlarıma dayamak için arkama geçti. Beni rahatlatmak için dokunuyordu.

"Sanırım Cel ve benim iyi bir yönetici çift olacağımızı düşünmüyorum demek istedim."

"O kadar korkmuş görünme Meredith. Cel'in seni hamile bırakmayacağını biliyorum, ama o ikna etti."

Kendisi. Sanırım sizi uyarıyorum. Artık size suikast düzenlenmesini istemiyor ama elinden gelse sahip olduğunuz tüm sevgililerinizi öldürür."

"O...-" Bunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalıştım, "..."

"Hapsedilmedi ama her zaman gözetim altında tutuluyor.

Kendi muhafızlarımın biricik oğlumu korumak için öldürmesini istemiyorum.

varisim." Başını iki yana salladı. "Git, goblin kralını geri çağır. Hugh'nun altın taht teklifinin doğru mu yanlış mı olduğunu öğrenmeye çalışacağım." Son birkaç cümleyi söylerken yatağa doğru yürüyordu. "Ama önce sana olan kızgınlığımı ve hayal kırıklığımı Kristal'inden çıkaracağım. Vücudunun tamamına ihtiyacım olmasaydı, her kesiğin bembeyaz teninde açacağım bir kesik olduğunu bil." Yatağın üzerine süründü ve Kristal'e uzandı. Elinde bir bıçak belirdi, ya sihirle ya da çarşafın içine sokulmuştu.

Aynaya önce Frost geldi ve bir dokunuşla onu temizledi. Kendi suretlerimize bakakalmıştık. Gözlerim biraz fazla geniş, tenim solgundu.

"Kahretsin," dedi Rhys.

Bu her şeyi .

BÖLÜM 13

AYNA TEKRAR ÇALDI, GÜÇLÜ BİR ÇATIŞMA

Kılıçlar, sanki birbirlerinin yanlarından aşağı çığlık atıyorlardı. Bu beni zıplattı.

Rhys, Doyle ve bana baktı. Doyle, "Abe'le ben gözden kaybolalım. Peri dünyasında bu söylentiye duyan ne kadar az insan olursa o kadar iyi olur bence." Elimi son bir kez sıktı. Sonra her zamanki zahmetsiz hareketiyle ayağa kalkmaya çalıştı ama hareketinin ortasında durakladı. Bu bir irkilmeden çok, ayağa kalkmaya çalışmaktan vazgeçmesi gibiydi.

Onu sabitlemek için bir elimi sırtına koydum. Frost kollarından birini tuttu ve muhtemelen Doyle'un dik durmasına benden çok o yardım etti. Doyle Frost'un kolundan uzaklaşmaya çalıştı ama tökezledi. Frost arkadaşını daha sıkı kavradı. Doyle aslında diğer adama biraz yaslanmıştı, bu da çok acı çektiği anlamına geliyordu.

"Hastanenin verdiği ağrı kesici ilaçları almadın, değil mi?" diye sordum.

Ayna tekrar tıngırdadı, öncekinden öfkeli bir ses, sanki bir sonraki kılıç sesi bıçaklardan birini kıracaktı gibi.

Doyle gergin bir sesle, "Goblinler sabırlarıyla tanınmazlar, Meredith," dedi. "Çağrıya cevap vermelisin," diye başladı ve Frost'un ona yardım etmesine karşı koymadı, bu da gerçekten çok incindiği anlamına geliyordu. Söylediğinden çok daha fazla incinmişti. Karanlığımın bu şekilde yaralandığını düşünmek midemi ve göğsümü daraltıyordu, sadece onu sevdiğim için değil, sahip olduğum en büyük savaşçı olduğu için. Frost

savaşta iyi olabilirdi, ama strateji için Doyle'du. Ona birçok açıdan ihtiyacım vardı.

Yüzümden okunmuş olmalı ki, "Seni hayal kırıklığına uğrattım" dedi.

"Taranis yüzünü yakmaya çalıştı," dedi Rhys. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın."

Kılıçların şeytani sesi odayı tekrar doldurdu.

"Git," dedi Rhys. "Ben onunla kalacağım."

"Goblinleri sevmiyorsun," dedi Frost.

Rhys omuz silkti. "Gözümü alan kişiyi öldürdüm. Bu yeterince iyi bir intikam olmalı. Ayrıca, koca bir bebek gibi davranarak seni ve Merry'yi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Git, dinlen, ilaçlarını al."

"Doyle'u ben alırım," dedi Galen.

Hepimiz ona baktık. "Eğer Merry bu görüşmede Doyle'yanında bulamayacaksa, o zaman Frost'a ihtiyacı var," dedi.

Abe diğer taraftaki yataktan kalkmayı başarmıştı. "Görüyorum ki yardıma ihtiyacım olabileceği kimsenin umurunda değil."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Galen, Doyle'u Frost'tan almak için hareket ederken sordu. Aslında diğer elini Abe'e uzatmıştı.

Abe bir nefes için onun yüzüne baktı, sonra başını salladı ama sanki canı yanıyormuş gibi hareketi durdurdu. "Yürüyeblirim evlat. Sırtıma en büyük kötülüğü yapamadan kralın adamları onu yakaladı." Yavaş ama emin adımlarla kapıya doğru ilerledi.

Doyle, Galen'in aynanın önünden çekilip kapıya doğru gitmesine yardım etmesine izin verdi. Frost, Rhys ve benim yanıma geldi. Rhys aynaya doğru uzandı, sonra tereddüt etti. "Bu gece bu ikisiyle birlikte olacak olmandan nefret ediyorum."

"Bu tartışmayı yapmıştık Rhys. Tam gücüne kavuşturduğumuz her yarı-sidhe goblin için goblinlerle olan ittifakımız bir ay uzuyor. Bizi güvende tutmak için onların tehdidine ihtiyacımız var," dedim.

Ayna yine o çirkin sesini çıkardı. "Goblinler sabırla beklemez," dedi Frost.

"Onlara ihtiyaımız var, Rhys," dedim.

"Biliyorum. Nefret ediyorum ama biliyorum," dedi Rhys. Yüzünden okuyamayacağım kadar hızlı bir ifade geçti. "Bir gün bazı şeyleri sadece istediğın için yapabilmeni istiyorum, zorlandığın için değil."

Buna ne diyeceğimi bilemedim.

Rhys aynaya doğru uzandı. Metalik ığlık kreşendoya yükseldi. Kulaklarımı kapatma isteğimle savaştım. Goblinlerle uğraşırken zayıflık göstermeyi göze alamazdım. İki yüksek peri mahkemesi zayıflığı kendi avantajlarına kullanırlardı. Goblin kültürü zayıflığı sizi istismar etmek için bir neden olarak görürdü. Goblinler için ya av ya da avcıydınız. Av olmamak için çok çalışıyordum.

Ayna birdenbire goblin taht odasına açılan mükemmel bir pencereye dönüştü. Yine de kralları orada değildi. Ash ve Holly boş taş tahtın önünde tek başlarına duruyordu. Onları gördüğümüzde Ash'in eli camın üzerindeydi, büyüğü aynaya bir savaş sesi veriyordu.

Yekpare yeşil gözlerini aynaya kırptırdı. Gözbebeğı yoktu, sadece biraz beyazla çevrili mükemmel imen yeşilinin kör bir genişliği vardı. Saçları sarıydı, kısa , çünkü sadece Sidhe'lerin erkeklerinin uzun saçlı olmasına izin verilirdi, ama teni altın sarısıydı. Aisling'inki gibi altın parçacıklarıyla parıldamıyordu ama ona yakındı. İkisinin de Seelie teni vardı, güneş ışığı teni. Benim ve Frost'un ki gibi ay ışığı teni her iki sarayda da bol miktarda vardı. Neredeyse bronzlaşmış gibi olan bu altın rengi sadece Seelie'ye özgüdür. Gözler renk dışında goblin gözüydü. Holly kardeşinin yanında durmak için aynaya doğru yürüdü. Gözlerinin adaşı gibi kırmızı çobanpüskülü meyvesi renginde olması dışında aynıydı. Gözbebeğı olmayan kırmızı renk sadece goblin değil, Kırmızı Şapkalı goblindi.

Rhys aynadan uzaklaşıp diğer yanımda durdu, böylece Frost'la onun arasında sıkışmış oldum.

"Pazarlık sona erdi," dedi Holly, yakışıklı yüzü öfkeyle buruşmuştu. Genellikle ilk öfkelenen o olurdu.

"Bizi bu şekilde bekletmek herkesin önünde saygımızı yitirmemize neden olur," dedi Ash. Sesi kardeşinden daha makul gelmiyordu, ki bu kötü bir şeydi, çünkü Ash ikisi için mantığın .

Frost, "Kraliçe Andais bizi fazla oyaladı," dedi.

Rhys sanki ikizlerin öfkesi tek başına bana zarar verebilirmiş gibi bana yaklaştı.

Gözleri önce ona sonra bana kaydı. "Bu doğru mu Prenses?" Ash sordu.

"Kraliçenin bize göstereceği çok şey vardı," dedim ve sesimin Crystall ve onun yatağındaki kaderi hakkında hissettiğim üzüntünün bir kısmını içermesine izin verdim.

"Geride bıraktığın sidhe'leri eğlendiriyor," dedi Ash.

Holly aslında tedirgin görünüyordu, öfkesi azalıyordu ki bu onun için alışılmadık bir durumdu.

"Kraliçe ikinizle konuştu mu?" Ben sordum.

Birbirlerine baktılar. Ash cevap verdi. "Görünüşe göre kraliçe kanını derinizden yalamamızı izlemekten hoşlanmış. Herhangi bir sidhe'nin, hatta Unseelie sidhe'sinin bile zevklerinde bu kadar goblin olacağını düşünmemiştik."

Andais'in kanı beni öldürmek için yaptığı son girişimde üzerime bulaşmıştı. O gün benden memnun değildi. Son zamanlarda benimle daha mutluydu, bu yüzden cinayet girişimleri durdu ve yasal faturalarımı ödüyordu.

"Sana yatağını mı teklif etti?" Frost sordu.

Holly, "Seninle konuşmuyoruz, Killing Frost," dedi.

Elimi Frost'un koluna koyarak her şeyin yolunda olduğunu bildirdim. "Hayatımdaki tüm erkeklerin gururunu tartmalıyım," dedim. "Frost da o adamlardan biri ve eğer bu gece planladığımız gibi geçerse, sen de öyle olacaksın. Çağrınızı görmezden gelerek size hakaret ettiğimizi düşündüğünüzü biliyorum ama hepimiz kraliçenin isteklerini beklemek zorundayız."

"Yok," dedi Holly.

"Onu geri mi çevirdin?" Bunu bir soru haline getirdim.

"Pazarlığa ne yapılacağı ve kim tarafından yapılacağı ile başladık," dedi Ash, "ama vücuduna zarar gelmesine izin vermeyecek. O sadece başkalarına zarar vermek istiyor."

"Gerçekten de seks sırasında ikinize işkence edeceğine dair pazarlık yapmaya mı çalıştı?" Ben sordum.

"Evet." Holly neredeyse bağıırıyordu.

"Sana bunu teklif etmenin hakaretlerin en ağırı olduğunu bilmiyordu," dedim.

"Ama sen biliyordun," dedi Ash.

Başımı salladım. "Çocukluğum boyunca goblin sarayını pek çok kez ziyaret ettim. Peri dünyasında babamın beni çocukken getirmenin güvenli olduğunu düşündüğü birkaç saraydan biriydi."

"Seelie Sarayı'na girmenize izin vermezdi," dedi Ash.

"Hayır," dedim.

"Goblinler sidhe'lerden daha evcil değil," dedi Holly, öfkesi yeniden alevlenmişti.

"Hayır, ama goblinler onurludur ve kurallarını çiğnemezler," dedim.

"Sen çocukken kraliçenin seni öldürmeye çalıştığı doğru mu?" Ash sordu.

Tekrar başımı salladım. "Öyle."

Ash, "Yani burada, bizim yanımızda, kendi türünün yanında olduğundan gerçekten daha güvendedin," dedi.

"Goblinler ve Sluagh ile birlikte."

Holly sert ve nahoş bir sesle güldü. "Bizimle ve peri kâbuslarıyla, güzel sidhe'lerle olduğundan daha güvendedeydin. Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Sluaghlara da tıpkı goblinler gibi kanunları ve kuralları vardır ve bunlara uyarlar. Babam sizin yöntemlerinizi biliyordu ve bana da öğretti. İşte bu yüzden bugün burada konuşuyoruz."

"Çok dikkatli pazarlık ettiniz Prenses," dedi Ash ve bunu söylerken şehvet yoktu, her ne kadar pazarlık ettiğimiz şey seks olsa da. Hayır, yüzünde, gözlerinde saygı vardı. Bu saygıyı hak etmiştim.

Ash, "Frost'u gördüğüme şaşırmadım, çünkü son zamanlarda sürekli yol arkadaşlarınızın yarısı o, ama diğer elinizi tutan genellikle Rhys değil," dedi.

"Karanlık nerede?" Holly sordu.

"Evet Prenses, o senin gölgen gibi oldu," dedi Ash. "Ama bugün yanınızda sadece Frost ve Rhys var. Ve Rhys'in goblin etinden hoşlanmadığı iyi bilinir," dedi Ash. Bu son yorumu imalı bir şekilde yapmıştı.

Rhys yanımda gerildi, bir eli omzuma gitti ama onun dışında sinirlerine hâkim oldu.

Saldırıya uğradığımızı biliyorlar mıydı? Eğer biliyorlarsa, onlara söylemediğimizde bunu bir hakaret olarak görürler miydi? Goblinler müttefikimizdi ama dostumuz değillerdi.

"Eğer goblinler müttefikinizse," dedi Ash, "o zaman onlardan sır saklamanız gerekmez mi?"

Biliyorlardı. Ben kararımı verdim. "Peri dünyasında dedikodu değirmeni bu kadar hızlı mı dönüyor?"

"Goblinler arasında insan haberlerini izleyenler var. Karanlık'ı tekerlekli sandalyede bir insan hastanesinden çıkarken görmüşler. Biz görmedik, o yüzden itibar etmedik ama şimdi sizin tarafınızda kayıp. Kardeşim ve ben tekrar soruyoruz, Karanlığınız nerede?"

"O iyileşiyor."

"Ama yaralı," dedi Ash. Bu haber karşısında biraz hevesli görünüyordu.

Dudaklarımı yalamamak ya da başka bir gergin alışkanlık göstermemek için mücadele ettim. Yavaşça konuştum. "Yaralı, evet."

"Senin yanından ayrılmak onun için çok ağır olmalı," dedi

Ash. "Tekerlekli sandalyede yatalak gibi karanlık," dedi

Holly. "I

Böyle utanç verici bir şey göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Sidhe'ler arasında bir yarayla ilgilenmek utanılacak bir şey değildir," dedim.

Holly, "Bu kadar kötü yaralanmış bir goblin ya kendi canına kıyar ya da başkaları onun yerine canına kıyar," dedi.

"O zaman iyi ki cin değilim," dedim, "çünkü çok kolay yaralanıyorum." Zayıflığımdan bilerek bahsetmiştim. Dikkatlerini Doyle'dan alıp bu gece yapacağımız sekse çekmeyi umuyordum. Ash ve Holly daha önce hiç bir insanla birlikte olmamışlardı. Daha önce hiç bu kadar kolay yaralanabilecek biriyle birlikte olmamışlardı ve ölüm, gerçek ölüm, kazayla, soğuk metal olmadan, bir yenilikti. Evet, Ash kral olmayı umuyordu. Ash ve Holly, diğerlerine yaptığım gibi onları da kendi sidhe-terafı büyülerine çekebileceğimi umuyorlardı. Ama Holly'nin yüzünü hevesle dolduran şey güce olan açlık değildi. Bu çok farklı bir açlıktı.

Ash'üzü düşünceli, kardeşinin şehvetine kapılmamıştı. Holly kontrolünü kaybedip beni kazara incitebilirdi ama beni bilerek incitecek olan Ash'ti. O sadece düşüncelerinde biraz daha az goblin ve biraz daha fazla sidhe idi. Eğer onda gerçek büyüü uyandırabilirsem, gerçekten tehlikeli olabilirdi. Kurag, Goblin Kralı, ona dikkat etse iyi olur. Goblinler tahtlarını miras almazlar. Silah zoruyla alırlar ve aynı şekilde korurlar. Kral öldü, çok yaşa kral.

"Dikkatim dağılmayacak Prenses," dedi Ash. "Beyaz etinle bile."

"O zaman ben çok mu zavallı bir ödölüm?" diye sordum ve gözlerimi indirdim. Goblinler eşlerini ya cesur ya da ağırbaşlı severdi. Ben onların cesaret seviyesine sahip değildim, o yüzden ağırbaşlıydım.

Ash ani bir kahkaha attı. "Bizim için neyi temsil ettiğinizi çok iyi biliyorsunuz Prenses."

Holly aynaya yaklaştı, böylece yakışıklı yüzü daha büyük bir kısmını kaplıyordu. Bir fotoğraf makinesinde gibi bozulma yoktu. Sanki cam odanın sadece bir bölümünü diğerinden ayırıyormuş gibiydi. Parmaklarını cama . Bana baktı ve gözlerinde seksin ötesinde bir şey vardı.

Titredim ve ondan uzağa baktım.

"Keşke bu camın ardından korkunun kokusunu alabilseydim," dedi alçak ve ihtiyaçtan sertleşmiş bir sesle.

Frost bana yaklaştı. Rhys kolunu belime doladı. Rahatlamak istiyordum ama karşımızda goblinler vardı ve bunu bize karşı kullanabilirlerdi.

"Darkness ve bir diğerinin sevişmemizi izlemesi konusunda anlaşmıştık," dedi Ash. "Ama o yaralı, bu yüzden izleyicimiz yok diyorum."

"Hayır," dedim, sesim yumuşaktı.

"O zaman tüm görüşmelerimiz yeniden yapılmalı," dedi Ash. Frost bir şeyler söylemeye başladı ama ben koluna dokundum.

"Sen ve Holly sihir getirme şansına sahipsiniz, gerçek sihir, Goblinlere dönelim. Unseelie Sarayı'nın kralı olmak için bir şansın var. Doyle bizi sevişirken izleyemeyecek kadar yaralı olduğu için böyle bir gücü kaçırmayacaksın. Güvenliğimi korumaları ve bu gece hepimizle ilgilenmeleri için iki adam daha seçmeme izin vereceksin."

"Sidhe'lerden emir almayız," dedi Holly.

"Bu bir emir değildir. Bu sadece gerçek." Ash'e baktım, odanın derinliklerindeydi ve

Ayna.

"Size söz verdik Prenses," dedi Holly. "Sidhe'lerin aksine goblinler sözlerini tutarlar. Sadece pazarlık edilen şeyi yapacağız, daha fazlasını değil. Sizin kabul etmediğiniz hiçbir şeyi yapmayacağız."

"Muhafızlar, zevkin ortasında kendinizi kaptırmadığınızı görmek için orada olacaklar, ama aynı zamanda başka bir nedenle de orada olacaklar," dedim.

"Peki bu ne olabilir?" Ash sordu.

"Kendimi o ana kaptırmadığımdan emin olmak için."

"Kendini kaybet," dedi Holly. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, benim kabul etmediğim ya da istemediğim hiçbir şeyi yapmayacağın konusunda pazarlık yaptığımız anlamına geliyor. O anın sıcaklığıyla bedenimin şeyler isteyebileceğimden korkuyorum."

"Ne?" Holly kaşlarını çatarak sordu.

Ash, "İncinmekten hoşlandığını ve kendisine zarar verecek şeyler isteyebileceğini söylüyor," dedi.

"Yalancı Sidhe," dedi Holly.

"Yalan söylemediğime dair sana yemin ederim. Beni kendimden koruyacak muhafızlarım olmalı."

Holly aynaya kendi tarafını titretecek kadar sert vurdu.

Bu beni zıplattı. "Bizden korkuyorsun," dedi. "Sidhe'ler korktukları şeyi arzulamazlar."

"Kendimden başka kimse adına

konuşamam." "Sana zarar vermemi mi

istiyorsun?" Holly söyledi.

Sonra başımı kaldırdım, bakışlarımı ona diktim ve gerçeği görmesini sağladım. "Oh, evet."

BÖLÜM 14

SONUNDA AYNA SADECE BİR AYNA OLDU TEKRAR. GOBLINS, bunun bir Sidhe ihaneti olmadığından emin olmak için bu gece Kırmızı Kepli bir muhafızla gelecekti. Doyle yaralandığı için bizi izleyecek yeni muhafızlar seçmem gerekiyordu ve açıkçası en güvendiklerim bu görevi istemiyordu.

Frost emredilseydi Doyle'un yanında dururdu ama beni başka erkeklerle görmekten pek hoşlanmıyordu. Doyle ve kendisinin benimle aynı anda aynı odada olmalarını sorun etmiyordu ama başka kimseyle paylaşmıyordu. Rhys paylaşma konusunda daha açık fikirliydi ama ondan benimle goblinleri izlemesini istemek bir tür işkence olurdu. Goblinlerin tutsağı olmak onun bir gözüne mal olmuştu.

"Sana zarar vermelerini istediğin konusunda ciddiydin, değil mi?" Rhys sordu.

"Evet," dedim.

"Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyor musun?"

Düşündüm, sonra başımı salladım. "Ya anlarsın ya da anlamazsın."

Frost, "Ben de anlamıyorum," dedi.

Sessiz kaldım çünkü Frost aslında sandığından daha fazla anlıyordu. Bana acı çektirmekten hoşlanmıyordu ama biraz "beni bağla, beni bağla" onun için ön sevişme olarak işe yarıyordu. Ama esareti acı vermekle aynı şey olarak görmediği için onunla tartışmadım.

"Doyle ," dedi Rhys.

Başımı salladım.

"Normal seksten hoşlanıyorsun, değil mi?" Rhys sordu.

"Normal bir yargıdır. Benim hoşlandığım seks türü, sadece hoşlandığım seks türüdür Rhys."

Derin bir nefes aldı ve baştan başladı. "Yargılayıcı görünmek istemem. Demek istediğim, istediğinizi yapmayacağımızı düşündüğünüz için mi geri kalanımızla daha az... esaret seksi yapıyorsunuz? Sanırım benimle birlikte olmaktan gerçekten zevk aldığını bilmek istiyorum."

Kollarımı ona doladım ama yüzüne bakabilmek için bizi birbirimizden yeterince uzak tuttum. "Sizinle birlikte olmayı seviyorum, hepinizle. Ama bazen daha sert şeylerden hoşlanıyorum. Goblinlerin seks anlayışını her gece yaşamak istemem ama bu düşünce beni heyecanlandırıyor."

Titredi ve bu zevkten değildi. Hayır, kesinlikle korkuydu. "Artık biliyorum ki, sayende, goblin kültürü hakkındaki cehaletim gözüme mal oldu. Eğer kibirli bir sidhe olmasaydım, kültürlerinin tutsakların bile seks pazarlığı yapmasına izin verdiğini bilirdim. Beni sakatlamamaları için onları zorlayabilirdim. Ama seksi işkence olarak gördüm ve işkenceyle pazarlık yapamazsınız."

"Bir goblin sana işkence ettiğinde bunu anlayacaksın." Tekrar ürperdi.

Ona sarıldım, yüzündeki o lanetli ifadeyi silmeye çalıştım. "Bu gece arkamı kimin koruyacağına karar vermeliyiz."

Bana sıkıca sarıldı. "Çok üzgünüm Merry, ama yapamam. Bunu yapamam."

Saçlarına fısıldadım, "Biliyorum ve sorun değil."

"Yapacağım," dedi Frost.

Frost'u görebilmek için Rhys'in kollarında döndüm. Yüzü en kibirli haliyle soğuk bir yakışıklılıktaydı. Gördüğüm şey, olacıklardan zevk almaması değildi.

Beni koruma yeteneğini engelleyecek bir şey değil, bundan gizlice ne kadar zevk alabileceği. Bu onu engeller. Duygularının kararlarını gölgelemesine izin verme eğilimi vardı. Bu gece beni iyi koruyabilmesi için Frost'un çok fazla damarına basacaktı. Eğer Doyle onu duygusal yükünden kurtarmak için yanında olsaydı, o zaman belki, ama Doyle bu gece orada olmayacaktı. Bunu yapmasını kimden isteyebilirdim?

Ayna aniden kraliçenin yatak odasını gösterdi. Aynaya bir büyü yapmıştık, böylece başka birinin içeriye bakmasını ama kraliçe bunu kötü karşılamıştı. Bu yüzden aynaya hazır erişimi vardı. Bu mahremiyetimiz olmadığı anlamına geliyordu ama Andais'in öfkesini daha kontrol edilebilir bir seviyede tutuyordu.

Bu aynı zamanda evdeki bazı küçük odalarda uyumaya başladığım anlamına da geliyordu. Seksin bizi yorduğu ve başka bir yerde uyuyakaldığımız bahanem buraya dayanıyordu.

Kraliçe kolunun ortasından vücudunun alt kısmına kadar kan içindeydi. Üzerindeki siyah giysiden bunu anlamak zordu ama kumaş ıslaklığıyla vücuduna yapışmış gibiydi. Bıçağı bir elinde tutuyordu, o kadar kanla kaplıydı ki kaygan olması gerektiğini biliyordum.

Yatağa bakmak istemedim ama bakmak zorundaydım. Rhys'in kollarında kaldım ve ikimiz de yatağa baktık, hem görmek istediğinizde hem de asla görmek istemediğinizde yaptığınız o ağır çekim şekilde.

Bu Crystall olmalıydı, ama o sadece erkek şeklinde kanlı bir formdu. Sadece omuzları ve kalçalarının genişliği erkek kısmından emin olmamı sağladı. Hâlâ yüzüstü yatıyordu, hâlâ onu en son gördüğümüz yerdeydi. Bir kolu yatağın yarısına kadar uzanmış, eli havada asılı duruyordu. El, sanki ona yaptığı bir şey sinirleri etkilemiş gibi istemsizce seğiriyordu.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü. Onları durduramadım. Rhys yüzümü omzuna doğru itti, böylece

görmek zorunda. İlk kez ona izin verdim. Andais'in görmemi istediği şeyi görmüştüm ama neden görmemi istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Crystall'a yaptığı şey genellikle hainler ve düşmanlar içindi. Bilgi almak istediği kişilere ya da işledikleri suçlar yüzünden işkence görecekt mahkûmlara. Onu ne için kızıl bir harabeye çevirmişti? Ne için! Ona bağışlamak istedim.

Rhys'in kolları sanki niyetimi okumuş gibi bana sıkıca sarıldı.

"Rhys'i yatağına götürdüğün konusunda yalan söyledin," dedi .

"Hayır," dedim. "Goblinlerin aynasından daha yeni çıktık." Gözlerimi sildim ve kraliçemle yüzleşmek için döndüm. Ondan nasıl da nefret ediyordum.

"Seks için biraz solgun ve kararsız görünüyorsun, yeğenim." Sesi, üzeryarattığı etkiden aldığı zevkle . Bu sadece beni ne kadar kötü hissettirebileceğini görmek için bir oyun muydu? Crystall onun için o kadar önemsiz miydi ki, bana zarar vermek için kullanacağı bir bedenden ibaretti?

"Sholto'ya Rhys'i eve getirmesini söyleyeceğim. Seninkini büyülediği gibi benim aynamı da büyüleyebilir, sonra da hep istediği gibi bana katılabilir." Sonra Rhys'e baktı. Ona o üç kat gri gözleriyle dolu dolu baktı. "Beni hâlâ istiyorsun, değil mi Rhys?"

Bu tehlikeli bir soruydu. Rhys dikkatle konuştu: "Kim senin güzelliğinle yatmak istemez ki? Ama sen Merry'nin çocuk sahibi olmasını istedin ve ben de bana emrettiğin gibi ona karşı görevimi yerine getirmek için burada olmalıyım."

"Peki ya seni eve çağırırsam?" diye sordu.

"Yatağıma gelen tüm erkeklerin benim olacağına dair yemin etmiştin," dedim. "Yemin ettin."

"Mistral hariç. Onu sana saklaman için vermedim," dedi.

"Mistral hariç," dedim, sesim yumuşaktı ve eşit olmak için mücadele ediyordum.

"Rhys'i yatağında bu şekilde uzanmış görmek seni daha mı çok üzecek?"

Yine tehlikeli bir soru. Söyleyecek birkaç şey düşündüm, sonra doğruyu söylemeye karar verdim. "Evet."

"Hepsini sevemezsin, Meredith. Hiçbir kadın hepsini sevemez."

"Gerçek aşk mı, hayır kraliçem, ama onları sevmek mi, evet. Onları seviyorum çünkü onlar benim halkım. Bana senin sorumluluğunda olanlarla ilgilenmem gerektiği öğretildi."

"Ağabeyimin sözleri senin ağzından bana musallat oluyor." Elini havaya kaldırdı ve sanırım bilerek aynanın kendi tarafına kan sıçramasına neden olmadı. "Sör Hugh benimle temasa geçti. Taranis'in halkına hayatı geri getirmek için bir kurban olmaya zorlanacağı konuşuluyor. Naiplikten bahsediliyor, Meredith. Seelie Sarayı'nın onun delilik hükümdarlığı altında acı çektiği konuşuluyor." Son söylediğinde midemin sıkışmasına neden olan bir şey vardı.

Frost, "Bu sabah oldukça kızgındı kraliçem," dedi. "Evet, Killing Frost, evet, hâlâ oradasın. Hala onun yanındasın Yan tarafa. Seelie'ler bana hakaret etmek istemediklerini bilmemi istiyorlar. size tahtlarını teklif ederek."

"Bitti mi o zaman?" Frost
söyledi.

"Hayır, tam olarak değil, ama Hugh'nun hizbinin prensesimizi tahtlarına getirecek kadar soylunun kontrolünü kaybetmesi ya da kazanması için belki bir gün ve bir geceniz var. Hugh bana Cel'i hâlâ tahtıma çıkarmam gerektiğini söyledi. Sanki Meredith benim ilk tercihim değilmiş gibi."

Hugh'un beni ne kadar tehlikeye attığı hakkında bir fikri var mıydı? Andais, Taranis'ten çok daha stabil değildi. Ben

Seelie Sarayı'ndan gelen böyle bir konuşmaya nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Korkmuş görünüyorsun, Meredith," dedi.

"Korkmamalı mıyım?"

"Seelie kraliçesi olma ihtimali seni neden heyecanlandırmıyor?"

"Çünkü kalbim Unseelie Sarayı'nda yatıyor," dedim sonunda.

Sonra gülümsedi. "Öyle mi, gerçekten öyle mi? Sithen'imın yarısı beyaz, pembe ve altın mermerlerle kaplı. Her yerde çiçekler ve sarmaşıklar var. Binlerce yıldır bir işkence yeri olarak duran Ölümsüzlük Koridoru çiçeklerle kaplı. Galen'in büyüğü hücreleri eritti ve sithen'in onları yeniden inşa etmesini sağlayamıyorum. İnsanlara koridordaki çiçekleri yırttırıyorum ama bir gecede yeniden büyüyorlar."

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum, Andais Teyze."

"Endişelenmem gereken tek devrimin silah ve siyaset devrimi olduğunu sanıyordum. Bana gücü kaybetmenin başka yolları da olduğunu gösterdin Meredith. Sen Los Angeles'tayken bile büyün sithen'ımı ele geçiriyor. Değişimler bir tür kanser gibi her geçen gün daha da ilerliyor." Güldü ama gülüşünde acı vardı. "Çiçeklerden ve pastel duvarlardan oluşan bir kanser. Seelie'lerin seni almasına izin verirsem, krallığım eski haline döner mi, yoksa çok mu geç olur? Seelie'lerin gördüğü şey bu mu Meredith, tüm perileri kendi suretlerinde yeniden yaratacaksın? Mirasını yok ediyorsun Meredith. Eğer bunu durdurmazsam, yakında kurtaracak hiçbir karanlık saray kalmayacak."

"Kasıtlı olarak yapmadım teyze." "Seni

Seelie'ye verirsem, duracak mı?"

O gözlere baktım. Olması gerekenden daha az akıllı başında olan gözlere. "Bilmiyorum."

"Tanrıça ne diyor?"

"Bilmiyorum."

"Seninle konuşuyor, Meredith. biliyorum. Ama dikkatli ol. O seninle ilgilenecek bir Hristiyan tanrısı değil. O beni yaratan güçle aynı."

"Tanrıça'nın birçok yüzü olduğunu biliyorum," dedim. "Öyle mi Meredith, gerçekten öyle mi?"

Sadece başımı salladım.

"Fırsatın varken Rhysin tadını çıkar, çünkü Seelie tahtına oturduğunda muhafızlarım bana geri dönecek. Onlar sadece asil soyumuzu korurlar."

"Ben kabul etmedim..."

Beni susturmak için el salladı. "Artık halkımı ve kültürümüzü nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Çözümün sen olduğunu sanıyordum ama peri dünyasını kurtarsan da Unseelie yaşam tarzını yok ediyor gibisin. Tanrıça sana perilere yaşamı nasıl geri getireceğin konusunda bir seçenek sundu mu?"

"Evet," dedim usulca.

"Sana kanlı kurban ya da seks teklif etti, değil mi?" "Evet," dedim. Yüzümdeki şaşkınlık ifadesini Yüzüm.

"Şaşırmış gibi bakma Meredith. Ben her zaman kraliçe değildim. Bir zamanlar burada Tanrıça tarafından seçilmemiş hiç kimse hüküm sürmezdi. Toprakla olan bağımı sağlamlaştırmak için ölümü ve kanı seçtim. Unseelie yolunu seçtim. Sen neyi seçtin, kardeşimin çocuğu?"

Gözlerinde gerçeği söylemekten korkmama neden olan bir bakış vardı ama yalan söyleyemezdim, bu konuda değil. "Hayat. Ben hayatı seçtim."

"Sen Seelie'nin yolunu seçtin."

"Eğer güç getirmenin öldürmeyen bir yolu varsa, bunu seçmek neden yanlış olsun?"

"Kimin hayatını bağışladın?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım.

"Sorma." "Doyle?"

"Hayır," dedim.

"O zaman kim!" Bana bağırdı.

"Amatheon," dedim.

"Amatheon. O senin en yeni aşıklarından biri. Çocukken Cel'in sana işkence etmesine yardım etti. Neden?"

"Anlamıyorum teyze."

"Neden?"

"Neden ne?" Ben sordum.

"Onu neden kurtaralım? Neden toprağa yeniden hayat vermek için onu öldürmediniz? O gönüllü bir kurbandı."

"neden onu öldüreyim?" diye sordum.

Başını üzüntüyle salladı. "Bu bir Unseelie cevabı değil Meredith."

"Babam, yani kardeşiniz de aynı şeyi söylerdi."

"Hayır, kardeşim Unseelie'ydi."

"Babam bana peri dünyasında en alttakinden en üsttekine kadar her şeyin bir değeri olduğunu öğretti."

"Hayır," dedi.

"Evet," dedim.

"Crystall'ı keserken seni düşündüm, Meredith. Seni Seelie'lere vermekle ilgili tek tereddütüm, bunu yaparsam bir savaş başlatmadan seni öldüremeyecek olmam. Sana ölümüne işkence etme seçeneğini kaybetmek istemiyorum, Meredith. Bence sen öldüğünde büyün kaybolacak ve sana gelen hain Tanrıça da onunla birlikte kaybolacak."

"Olmasını istediğin gibi bir peri olmadığı için tüm perileri ölümüne mi mahkûm edeceksin?" Frost şaşkın bir yüz ifadesiyle sordu.

"Hayır ve evet." Bununla birlikte ayna tekrar karardı. Kendi yansılarımıza bakakalmıştık. Hepimiz solgun ve şok olmuş görünüyorduk. Bugün hiçbir iyi haber cezasız kalmayacak gibi görünüyordu.

BÖLÜM 15

UZANIP BIRAZ DINLENMEYE HAZIRDIM.
VE RAHATLAMA. Uzun bir gece olacağı benziyordu. Ama yalnız kalmama izin yoktu. Sadece uyumak için bile. Taranis'in ihaneti ve Kraliçe Andais'in istediğı zaman aynadan görebilmesi arasında Rhys ve Frost yalnız kalmamı göze alamıyorlardı. Onlarla tartışamazdım, bu yüzden denemedim bile. Yorganın altına girebilmek için soyunmaya başladım.

Doyle ve Frost olsaydı ikisi de kalırdı ve uyuyabilirdik ya da daha aktif bir şeyler yapabilirdik. Ama Rhys ve Frost beni hiç paylaşmamışlardı, uyumak için bile. Ben soyunurken ve onlar birbirlerine bakarken bir anlık gariplik .

Sonunda Rhys, "Bu gece goblinlerden önce seninle seks yapmak istiyorum ama Frost'un yüzündeki o ifadeyi daha önce de görmüştüm," dedi.

"Ne bakışı?" Frost sordu ama ben sormadım çünkü bunu görebiliyordum ve daha önce de görmüştüm. Frost'un ihtiyacı ve belirsizliği gözlerinde, ağzının çizgilerinde açıkça görülüyordu.

"Seks istiyorum," dedi Rhys, "ama senin güvenceye ihtiyacın var ve bunu elde etmek daha uzun sürüyor."

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum," dedi Frost soğuk bir sesle. Yüzü yine en kibirli halini almıştı, o belirsizlik anı yılların saray yaşamının ardına gizlenmişti.

Rhys gülümsedi. "Sorun değil, Frost. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum."

Frost, "Anlaşılabacak bir şey yok," dedi.

Çıplak bir şekilde yorganın altına girdim, neredeyse konuşmayı kimin kazandığını umursamayacak kadar yorgundum. Yastıklara yaslandım ve içlerinden birinin benimle birlikte yatağa girmesini bekledim. O kadar yorgundum ve günün tüm olaylarından o kadar bunalmıştım ki yanımda kimin uyuduğunun bir önemi yok gibiydi, yeter ki biri uyusun.

"Doyle sadece senin kaptanın değil, Frost. Yüzyıllardır birbirinizin sağ kolu oldunuz. Onun eksikliğini hissediyorsun."

Frost, "Hepimiz onun sağlıklı bir şekilde yanımızda olmamasının eksikliğini hissediyoruz," dedi.

Rhys başını salladı. "Evet, ama sadece sen ve Merry onun kaybını bu kadar derinden hissediyorsunuz."

Frost, "Sizi anlamıyorum," dedi.

"Sorun değil," dedi Rhys. Bana baktı. Bakışları bana anladığımı mı soruyordu? Anladığımı sanıyordum.

"Yatağa gel, Frost. Benimle uyu." Yatağı okşadım.

"Doyle müsait olana kadar sana bakmamı söyledi."

Boşluğu deneyen ve kenarlarda başarısız olan yüze gülümsedim. "O zaman yatağa gel ve benimle ilgilen, Frost."

Rhys, "Bana seks sözü verdin ve ben de seni tutacağım," dedi.

Frost yatağın yanında duraksadı. "Prensesi hiç paylaşmadık."

"Şimdi de paylaşmayacağız," dedi Rhys. "Bazen yeni erkeklerle paylaşacağım çünkü Merry beni onlardan daha çok seviyor." Gülümsedi, ben de gülümsemesine karşılık verdim. Sonra yüzü asıldı ve yüzünde fazlasıyla ciddi bir ifade belirdi. "Ama onu seninle paylaşmaya ve senin hakkında neler hissettiğini görmeye dayanamazdım. Seni daha çok sevdiğini biliyorum, seni ve Doyle'u, ama bu gerçeğin yaraya tuz basar gibi vücuduma sürülmesini istemiyorum."

"Rhys," dedim.

Başını salladı ve bir elini bana doğru itti. "Egomu kurtarmaya çalışma. Bunu yapmak için yalan söylemen gerekir ve sidhe'ler yalan söylemez."

"Rhys, sana acı çektirmek istememiştim," diyen Frost'tu.

"Sen olduğun kişi olmaktan kendini alamıyorsun ve o da seni sevmekten kendini alamıyor gibi görünüyor. Bunun için senden nefret etmeye çalıştım ama edemiyorum. Eğer onu hamile bırakırsan ve ben Andais'e geri , o zaman senden nefret edeceğim, ama o zamana kadar, biraz zarafetle paylaşmaya çalışacağım."

Durumu düzeltmek için bir şeyler söylemek istedim ama ne diyebilirdim ki? Rhys haklıydı; herhangi bir rahatlatıcı söz yalan olmak zorundaydı.

"Seni bilerek küçümsemiyorum beyaz şövalyem," dedim.

Rhys gülümsedi. "İkimiz de eşit derecede solgunuz prensesim. Bu işe girerken sadece bir erkeğin kral olabileceğini biliyorduk. Ben bile Doyle ve Frost'un birlikte sizin için iyi bir yönetici çift olacağını düşünüyorum. Ne yazık ki Karanlık ve Öldüren Ayaz arasında bile bir kazanan ve bir kaybeden olacak."

Bununla birlikte Rhys kapıyı arkamızdan kapatarak gitti. Kapının dışında bekliyor olması gereken köpeklerle konuştuğunu duydum. Andais'le konuştuğumuzda köpekleri içeri almamıştık çünkü kara köpeklere dokunmuştu ve onlar onun için özel köpeklere dönüşmemiştir. Büyü onu tanıımıyordu ve o da buna içerlemişti. Frost, bir köpeğinin olmamasının yeterince sidhe olmadığı anlamına geldiğinden korkuyordu. Andais ise geri dönen gücün onu tanımıyor gibi görünmesinden nefret ediyordu. O bir kraliçeydi ve sarayının tüm gücü ona ait olmalıydı ama işler öyle yürümüyor gibiydi.

Neredeyse Rhys'e köpekleri içeri alması için seslenecektim ama yapmadım çünkü bu Frost'a eksikliğini hatırlatacaktı. Kapı usulca ama sertçe kapandı ve ben kalan adama bakakalmıştım.

Frost takım elbisesinin ceketini çıkardı ve çıkardığı anda taşıdığı tüm silahları görebildim. Çok sayıda silah ve bıçak vardı ama o her zaman savaş için silahlanmıştı. Derinin ön kısmında dört tabanca ve iki bıçak saydım. Daha fazlası da olacaktı, çünkü Killing Frost'ta her zaman görüldüğünden daha fazla silah vardı.

"Gülümsüyorsun. Neden?" diye sordu usulca. Deriyi yerinde tutan tokaları çözmeye başladı.

"Bugün bu kadar çok silahla hangi orduyla savaşmayı planladığınızı soracaktım ama neden korktuğunuzu biliyorum."

Silahları dikkatlice çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Tahtanın üzerindeki silahlar ağırdı ve yıkım potansiyeline sahipti.

"Silahını nereye koydun?" Frost sordu.

"Yatağımın başucundaki masanın çekmecesinde."

"Bu odaya girer girmez onu çıkardın, değil mi?"

"Evet," dedim.

Dolaba gitti ve ceketini askıya astı. Sırtı bana dönükken gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum."

"Bir, silah gerçekten rahat değildir. İki, eğer bu yatak odasında silahıma ihtiyacım olsaydı, bu hepinizin öldüğü anlamına gelirdi. Eğer böyle bir şey olursa, Frost, elimdeki tek silah beni kurtaramaz."

Gömleğinin düğmelerini beline kadar açarak döndü. Gömleğin geri kalanını pantolonundan çıkardı. Ne kadar yorgun olsam da, gömleği pantolonundan çıkardığını görmek, son birkaç düğmeyi çözmesini izlemek nabzımı biraz hızlandırdı.

Teni, kumaşın daha az beyazlığına karşı bir beyazlık şeridiydi. Gömleği omuzlarının üzerinden kaydırıp ve kaslı gücünü birkaç santim açığa çıkardı. Bunu öğrenmişti.

Bazen onu yavaşça soyunurken izlemek iştahımı kabartıyordu.

Gömleğini boş bir askıya astı, yakasını bile ilikledi ki düzgün dursun ve kırışmasın. Ama bunu yaparken sırtının ve omuzlarının uzun hatlarını görmeme izin verdi. Hatta o gümüş rengi saçlarını bir omzunun üzerinden savurmuştu, böylece sırtının kaslı pürüzsüzlüğü engelsiz bir şekilde ortaya çıkıyordu.

giysilerini asmasını izlemenin beni neredeyse çıldırttığı ve o yatağı gelmeye hazır olmadan önce küçük istekli sesler çıkardığım zamanlar oldu. Bugün o günlerden biri olmayacaktı. Manzara her zamanki gibi çok güzeldi ama yorgundum ve kendimi pek iyi hissetmiyordum. Bunun bir nedeni keder ve şoktu, bir nedeni de soğuk algınlığı ya da virüs kapmış olabileceğime dair içimi kemiren bir bilgiydi. Frost hiç soğuk algınlığı geçirmemişti. Burnunu bile çekmemiştı.

Yüzünü bana döndü, elleri pantolonunun üst kısmında geziniyordu. Silah donanımını çıkarmak için daha önce kemerini çözmesi gerekmişti. Kemerini çözmesini kaçırdığıma göre tahmin ettiğimden daha yorgun olmalıydım.

Pantolonunun üstündeki düğmeyle başladı ve ben de yuvarlandım. Yüzüm yastığa gömülecek şekilde yuvarlandım ve izleyemedim. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Benim olamayacak kadar muhteşemdi.

Yatağın hareket ettiğini hissettim ve onun da benimle birlikte yatakta olduğunu anladım. "Merry, sorun ne? Beni izlemekten hoşlandığını sanıyordum."

"İstiyorum," dedim, hâlâ ona bakmadan. Ölümlülüğümün çok gerçek ve onun ölümsüzlüğünün çok büyük bir hatırlatma gibi görüldüğü o nadir anlardan birini yaşadığımı nasıl açıklayabilirdim?

"Doyle yanımda olmadan seni memnun etmeye yetmiyor muyum?"

Bunun üzerine dönüp ona baktım. Yatağın kenarında oturuyordu, bir bacağı dizinden bana doğru bükülmüştü. Pantolonunun düğmelerini çözdüğü ama fermuarını açmadığı yer açıkta kalmıştı, kemeri çözdüğü yeri çerçeveliyordu. Karnının ince kasları ve çizgileri kıvrılsın diye biraz çökmüştü. Aşağıya, kucağına ve hâlâ pantolonunun örttüğünü bildiğim şeylere ya da yukarıya, göğsünün ve omuzlarının güzelliğine ve o yüze bakma seçeneğim vardı. Başka bir ruh halinde olsaydım aşağıya ama bazen bir erkeğin aşağıya inmeden önce belden yukarısına dikkat etmeniz gerekir.

Örtüyü göğüslerimin önünde tutarak doğruldum, çünkü çıplakken bazen Frost dinlemeyi unutuyordu ve onun beni duymasını istiyordum.

Saçları çıplak teninin etrafında gümüş bir ateş gibi süzülürken orada oturuyordu. Koluna dokunacak kadar yaklaştığımda yatağın hareket ettiğini hissedebileceğini bilmeme rağmen bana bakmıyordu.

"Frost, seni seviyorum."

Gri gözleri bir kez yükseldi, sonra tekrar kucağında duran iri ellerine bakmaya başladı. "Doyle'un bedeni olmadan beni yalnız mı seviyorsun?"

Ne söyleyeceğimi düşünürken elim kolunda sıkılaştı. Bu kesinlikle yapmayı beklemediğim bir konuşmaydı. Frost'u seviyordum ama onun ruh halini her zaman sevmiyordum. "Seni şimdi de ilk geceki kadar çekici buluyorum."

Beni küçük bir gülümsemeyle ödüllendirdi. "Çok güzel bir geceydi ama soruma cevap vermekten kaçındınız." Sonra gözlerini tüm gücüyle bana dikti. "Bu da yeterli bir cevap." Ayağa kalkmaya başladı ve elimi koluna bastırdım, onu zorlamak için değil, olduğu yerde tutmaya çalışmak için. Yatağın üzerinde oturmasına izin verdi.

Benim olabileceğimden daha güçlü. İşte, yine o pişmanlık notası.

İçimi çektim ve daha iyi bir şeye ulaşmak için onun ve benim ruh halimi kesmeye çalıştım. "Arkamı dönüp soyunmanı izlemediğim mi?"

Başını salladı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım soğuk algınlığı geçiriyorum." Anlayışsız bir şekilde bana baktı.

"peri içinde olanların beni de sizler gibi ölümsüz yaptığını düşündüğünü hatırlıyor musunuz?"

Tekrar başını salladı.

"Eğer soğuk algınlığı geçiriyorsam, o zaman öyle değil. Ben hala ölümlüyüm."

Elini benimkinin üzerine koyup koluna yasladı. "Bu neden benden uzaklaşmana neden olsun ki?"

"Seni seviyorum Frost, ama seni sevmek, ben yaşlanırken senin genç, yakışıklı ve mükemmel kalmanı izlemek zorunda kalacağım anlamına geliyor. Senin sevdiğin bu beden kalmayacak. Yaşlanacağım ve ölümü tadacağım ve her gün sana bakmak zorunda kalacağım ve anlamadığımı bileceğim. Ben çok yaşlandığımda, sen yine kıyafetlerini çıkaracak ve şimdi olduğun kadar güzel olacaksın."

"Sen her zaman bizim prensesimiz olacaksın," dedi ve yüzü anlamaya çalıştığını gösteriyordu.

Elimi çektim ve yatağa uzanıp o inanılmaz güzellikteki yüze baktım. Gözyaşlarım gözlerimin yaktı ve pişmanlıktan boğulacakmışım gibi boğazımı sıktı. Bugün olan biten her şeye, giden her şeye, tüm tehlikelere rağmen ağlamaya hazırdım çünkü sevdiğim adamlar her zaman bugünkü kadar güzel kalacaklardı ama ben . Korktuğum ölüm değildi, gerçekten, yavaş çürümeydi. Nasıl olmuştu?

Maeve Reed'in kocası yaşlanırken onun kalışını mı izledi? Aşk ve akıl sağlığı böyle bir şeyden nasıl kurtulur?

Frost üzerime eğildi ve omuzları o kadar genişti ki saçları parlak bir çadır gibi yayıldı, odamın loş ışığında parıldamak için hareketin ortasında yakalanan bir şelale. "Gençsin ve bu gece çok güzelsin. Onlar ve ben buradayken neden böyle acıları ödünç alıyorsun?" Son sözleri dudaklarımın üzerine fısıldadı ve bir öpücükle bitirdi.

Beni öpmesine izin verdim ama ben de onu öpmedim. Anlamadı mı? Tabii ki anlamadı. Nasıl ? Ya da... ya da...

Bir elimi göğsüne bastırdım ve yüzüne bakabilecek kadar boşluk buldum. "Birini sevdiniz ve onun yaşlanmasını izlediniz mi?"

Aniden arkasına yaslandı ve bana bakmadı. Elimi bileğinin olabildiğince büyük bir kısmına doladım. Etrafını sarmak benim için çok büyüktü. "Yaptın, değil mi?" diye sordum.

Bana bakmadı ama sonunda başını salladı. "Kim, ne zaman?" diye sordum.

"Ben Öldüren Kırağı değil de sadece Kırağı iken onu bir camın arkasından gördüm. Ben sadece insanların inancı ve perilerin büyüleriyle canlı bir şeye dönüşmüş kırağı idim." Bana baktı ve bu bakışta bir belirsizlik vardı. "Bir keresinde beni bir imgelemde görmüştün, ne olarak başladığımı."

Başımı salladım. Hatırladım. "Onun penceresine Jack Frost olarak gelmiştin," dedim.

"Evet."

"Adı neydi?"

"Rose. Altın rengi bukleleri ve kış gökyüzü gibi gözleri vardı. Beni pencerede gördü, beni gördü ve ona anlatmaya çalıştı

Annem pencerede bir yüz olduğunu söyledi."

"İkinci bir görüşü vardı," dedim.

Başını salladı.

Neredeyse bırakacaktım ama yapamadım. Yapamadım işte.
"Ne oldu?"

"Her zaman yalnızdı. Diğer çocuklar onun farklı olduğunu hissediyor gibiydi. Onlara görebildiği şeyleri anlatmak gibi bir hata yaptı. Ona ve onunla birlikte annesine cadı adını verdiler. Babası yoktu. Diğer köylüler arasında konuşulanlara bakılırsa hiç babası olmamış. Evlerine kırağı boyarken, Rose'u insanın değil, şeytanın doğurduğunu fısıldadıklarını duydum. Çok fakirlerdi ve ben de onları en çok inciten kış soğğunun bir parçasıydım. Ona yardım etmeyi çok istedim." Sanki daha küçük ve daha az güçlü başka eller görüyormuş gibi büyük ellerini kaldırdı. "Daha fazlası olmam gerekiyordu."

"Yardım istedin mi?" Ben sordum.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Tanrıça ve eşinden bana yardım etmelerini istedim mi demek istiyorsun?"

Başımı salladım.

Gülümsedi ve bu onun yüzünü aydınlattı, çoğu zaman sakladığı neşesini ortaya çıkardı. "Ben yaptım."

Ben de ona gülümsedim. "Ve sen cevap verdin."

"Evet," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Uyumaya gittim ve uyandığımda daha uzun boylu, daha güçlüydüm. Bütün o uzun kış boyunca onlara ateşleri için yakıt buldum. Onlara yiyecek buldum." Sonra yüzündeki neşe kayboldu. "Yiyecekleri diğer köylülerden aldım ve annesini çalmakla suçladılar. Rose onlara arkadaşının bıraktığını , parlak arkadaşının."

Elini kendi elime aldım. "Onu büyücülükle suçladılar," dedim usulca.

"Evet ve hırsızlık. Yardım etmeye çalıştım ama insan olmanın, hatta fey olmanın ne demek olduğunu anlayamadım, çok yeniydin Merry,

Buz ve soğuktan başka bir şey olmak için çok yeniydim. Bir varlığa dönüşmüş bir düşünceydim. Nasıl canlı olunacağını ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

"Yardım etmek istedin," dedim.

Başını salladı. "Yardıмым onlara her şeye mal oldu. Hapse ve ölüme mahkûm edildiler. Ellerime ilk kez soğuk çağırdığımda, metali parçalayabilecek kadar derin bir soğuk, Rose ve annesi içindi. Parmaklıklarını kırdım ve onları kurtardım."

"Ama bu harika." Yine de eli benimkine dolandı ve hikâyenin burada bitmediğini anladım.

"Köylülerin metal parmaklıkların parçalandığını ve iki kadının gittiğini gördüklerinde ne düşündüklerini hayal edebiliyor musunuz? Rose ve annesi hakkında ne düşündüklerini hayal edebiliyor musunuz?"

"Zaten inanmadıkları bir şey değildi," dedim usulca. "Belki, ama ben bir kış parçasıydım. İnşa edemezdim onlara bir barınak. Onları sıcak tutamadım. Yapabilirdim. onları kışın ortasında, ulaşabildikleri her insanın onlara karşı olduğu bir götürmekten başka bir işe yaramaz."

Doğrudum ve ona sarılmaya çalıştım ama bana izin vermedi. Arkasını döndü ve hikâyesini bitirdi. "Ölüyorlardı çünkü ben nereye gidersem kış da peşimden geliyordu. Kendi sihrimi anlamak için hâlâ çok fazla elemental bir şeydim. Her şey kaybolduğunda dua ettim. Eş bana geldi ve onları kurtarmak için her şeyimden vazgeçip vazgeçmeyeceğimi sordu. Çok uzun süredir hayatta değildim Merry ve daha önce nasıl olduğunu hatırlıyordum. O günlere geri dönmek istemedim ama Rose karın içinde öyle hareketsiz yatıyordu ki, saçları beyazlığın içinde kayboluyordu, evet dedim. Onları kurtarmak için her şeyimden vazgeçebilirdim. Bu bana uygun bir fedakârlık gibi göründü, çünkü ne kadar iyi niyetli olursa olsun benim müdahalem onların sefaletine neden olmuştu."

O kadar uzun süre konuşmadı ki yanına geldim ve kollarımı arkadan ona doladım. Bu sefer bunu yapmama izin verdi. Hatta vücudumun çekimine karşı geriye yaslandı, böylece üst bedenini diz çökmüş bedenime yasladım.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Karda müzik vardı ve Işığın ve İllüzyonun Efendisi Taranis ay ışığından yapılmış bir atın üzerinde geldi. O günlerde altın bir sarayın ne kadar muhteşem olabileceğini tahmin bile edemezsin Merry. Işık, gölge ya da yapraklardan at yapabilen sadece Taranis değildi. Gerçekten sihirliydi. O ve adamları onları kardan çıkarıp peri höyüğüne doğru sürmeye başladılar. Eğer bu onun yaşaması anlamına geliyorsa, onu kaybetmekten memnundum. Hiçliğe geri püskürtülmeyi bekledim ve . Onları kurtarmıştım ve benim varlığım onlar için doğru görünüyordu. Onların hayatı için benim hayatım demeyeceğim çünkü o zamanlar henüz hayatta değildim, şimdiki gibi değil."

Ona sıkıca sarıldım, o da bana ağırlığını daha fazla verdi, böylece yatağın ayakucuna yaslandım ve onu kucakladım. Bir elimi göğsünde tuttum, böylece sözlerinin vücudunda gümbürdeyerek yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Parlayan saraylardan birinin kucağında uyandı. Benim küçük Rose'um uyandı. Jackie'si için ağladı, Jackie Frost'u için. İlk andan itibaren yaptığım gibi ona geldim. Ona geldim çünkü başka bir şey yapamazdım. Kendini sidhe'nin o parlayan lordunun kollarından kurtardı ve bana . O zamanlar şimdiki gibi değildim Merry. Genç ve çocuk gibiydim. Tanrıça bana daha fazlasını yapabileceğim bir beden verdi. Ama ben parlayan saraydan biri değildim. Her yönden daha aşağı bir feydim. Sanırım insan gözüne belki on dört yaşında ya da daha küçük bir çocuk olarak görünebilirdim. Gülüm için iyi bir eş gibi görünüyordum."

Kollarımda hareketsiz yatıyordu.

"Annesine ne oldu?" Ben sordum.

"Hâlâ altın sarayda aşçılık yapıyor."

Alnından öptüm, sonra da "Rose'a ne oldu?" diye sordum.

"Bir sığınak bulduk ve onu köyünden çok uzaklara taşımak için sihrimi kullandım. O zamanlar insanlar şimdiki gibi seyahat etmiyordu ve yirmi mil diğerlerini bir daha görmememiz için yeterli bir mesafeydi. Bana nasıl gerçek olunacağını öğretti ve ben de onunla birlikte büyüdüm."

"Ne yani, onunla birlikte mi büyüdün?"

"O on beş yaşında bir kızken ben on dört yaşında bir oğlana benziyordum. O büyüdükçe ben de büyüdüm. Bu kollarla ilk öğrendiğim kılıç ve kalkan değildi, baltaydı ve ailesine bakmak için güçlü bir sırtın yapabileceği diğer işlerdi."

"Çocukların vardı," diye fısıldadım.

"Hayır. Bunun yeterince gerçek olmadığım için olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, siz çocuksuz kaldığınıza göre, acaba çocuk sahibi olmak benim kaderim değil mi?"

"Ama siz bir ," dedim.

"Evet, hatta Hristiyan'dan daha dost canlısı bir rahip bizi evlendirdi. Ama hiçbir köyde uzun süre kalamadık, çünkü ben yaşlanmadım. Şu anda gördüğünüz halime gelene kadar Gül'ümle birlikte büyüdüm. Sonra ben durdum ama o durmadı. Saçlarının sarıdan beyaza dönüşmesini, gözlerinin kış mavisinden karlı gökyüzünün grisine dönüşmesini izledim."

O zaman bana baktı ve yüzünde sertlik vardı. "Onun soluşunu izledim ama onu hep sevdim. Çünkü beni gerçek yapan onun sevgisiydi Merry. Peri değil, vahşi büyü değil, aşkın büyü. Rose'u kurtarmak için sahip olduğum hayattan vazgeçtiğimi sanıyordum ama eşim her şeyimden vazgeçip vazgeçmeyeceğimi sordu ve ben de vazgeçtim. Olmamı istediği şey oldum. Onunla birlikte yaşlanamayacağımı fark ettiğimde ağladım çünkü onsuz olmayı hayal bile edemiyordum."

Dizlerinin üzerine çöktü, ellerini kollarıma koydu ve yüzüme baktı. "Seni her zaman seveceğim. Bu kızıl saçlar beyazladığında da seni sevmeye devam edeceğim. Gençliğin pürüzsüz yumuşaklığı yerini yaşın narin yumuşaklığına bıraktığında da tenine dokunmak isteyeceğim. Yüzün, şimdiye kadar güldüğün her gülümsemenin, gözlerinde parladığını gördüğüm her sürprizin çizgileriyle dolduğunda, şimdiye kadar ağladığın her gözyaşı yüzünde iz bıraktığında, sana daha çok değer vereceğim, çünkü hepsini görmek için oradaydım. Hayatını seninle paylaşacağım Meredith ve son nefesin bedenini ya da beni terk edene kadar seni seveceğim."

Eğildi ve beni öptü, bu sefer ben de onu . Bu sefer onun kollarında, bedeninde eridim çünkü başka hiçbir şey yapamıyordum.

BÖLÜM 16

BİZ SONLANDI İLE HIM ÜSTTE BEN. HIS
SAÇ HAD

COME UNBOUND ve etrafımıza gümüş yağmuru gibi yağıyordu, eğer yağmur ipek kadar yumuşak ve sevgilinizin vücudu kadar sıcak olabilseydi. Tenimiz sanki ayı yutmuşuz gibi parlıyordu ve bu parlaklık tenimizin her santimetrekaresinden dışarı taşıyordu. Saçlarımın kızıl bir ateş kütlesi gibi parladığını biliyordum çünkü gözlerimin kenarlarından saçlarımın ışığını görebiliyordum. Üzerimde hareket ettikçe saçları kıvılcımlanmaya ve parlamaya başladı, ay ışığında karın parladığı gibi ışığı yakaladı. Yatağa güneşi getiren başka sevgililerim de olmuştu ama Frost tüm güzelliği ve sertliğiyle bir kış gecesi idi.

O çok uzundu ya da ben onun üzerime uzanması için çok kısaydım. Ne benim için zevkliydi ne de nefes almak kolaydı, bu yüzden solgun, kaslı kollarının parlayan gücüyle vücudunun üst kısmını üzerimde tuttu. Bedenlerimizin uzunluğuna bakmak, içime girip çıkmasını izlemek beni ağılattı, sanki bu görüntü çok harikaymış ve gözlerimin buluşması için başka bir şey bulmam gerekiyormuş gibi başka tarafa bakmama neden oldu. Karşılaştığım şey onun gözleriydi. Gözleri kışın gökyüzü gibi griydi, ama şimdi onun gücüyle griden daha fazlasıydı.

Gözlerinin grisinde, çıplak bir kış ağacı bulunan karla kaplı bir tepenin görüntüsü vardı. Bir an başım döndü, sanki o manzaranın içine, onun gözlerinin içine düşebilir ve başka bir yerde olabilirdim. Sonra gözlerimi kapadım, çünkü o tepenin nerede olduğundan ya da hangi ağaç olduğundan asla emin olamadım.

Vücudunun benimkine girip çıkarkenki ritmi, bedenime girip çıkarkenki büyüklüğü beni doldurmaya başlamıştı.

yukarı. Orgazmın ilk hafif parıltısı oluşmaya başladı.

"Merry, Merry, bana bak." Sesinde bir aciliyet vardı, kendisinin de yakın olduğunu söyleyen o kaba aciliyet.

Gözlerimi açtım ve onun gözleri benimkilerin hemen üzerindeydi, geniş, bakıyor ve başka tarafa bakmamamı istiyordu. Bir elini yanağımın yanındaki saçlarımı kavrayacak şekilde hareket ettirdi. "Yüzünü izlemek istiyorum," dedi, sesi nefes nefese ve derin bir çabayla çıkıyordu.

Gözlerinde kar vardı, o yalnız ağaca ve ötesindeki yamaca yağıyordu. Gözlerinde bir şey kıtıldadı, bir şekil.

Vücudunun ritmi değişti, daha acil hale geldi ve bu çok . Vücudu benimkinin içinden geçerken gözlerini izleyemiyordum. Benimkinin üzerinde hareket eden bedenini izlemeye çalıştım ama saçlarımı sıkıca kavrayarak yüzümü onunkine bakmaya zorladı. Yüzü, sevgilim Frost'un yüzüydü. Gözlerinde beni yüzünün güzelliğinden, gözlerindeki vahşetten uzaklaştıracak hiçbir görüntü yoktu.

"Neredeyse, neredeyse, neredeyse" diye fısıldadım. Sonra son bir hamle ve neredeyse oldu.

Çılgılık attım ve sadece onun saçlarımda neredeyse zalimleşen tutuşu boynumun eğilmesini engelledi. Yüzlerimizin birbirine bakmasını sağladı, başka tarafa bakmaya tahammülü yoktu. Bedenlerimiz zevkten uçarken birbirimize baktık. Onun gücü bunu, en mahrem anları paylaşmamızı gerektiriyordu; ne ürkmek, ne başka tarafa bakmak, ne de birbirimizin gözlerindeki vahşilikten bizi kurtaracak hiçbir şey.

O vahşiliğin, o neredeyse çılgınca şiddetin içine düştük. Ben zevk çılgınlıkları atarken o üzerimde haykırdı, sonra vücudu benimkinin üzerine çöktü ve vücudu hâlâ içimde kılıflıyken beni kollarının arasına aldı. Diz çökerek beni yatak başlığına sabitledi. Beni istediği yerde tutmak için tahtaya tutundum. Gitmişti ama tükenmemişti. Beni tahtaya vurmaya başladığında bunu kanıtladı.

Yatak bunun gücüyle titriyor, yatağın tüm çerçevesi kötü muameleyi protesto ediyordu.

Onun için çığlık attım ve içime olabildiğince derine dalarken ellerimi tahtada tutmak için mücadele ettim. Bu açıdan yeterince derindi, Frost beni sürerken zevk ve acı birbirini izliyordu.

Yatağı bıraktım ve tırnaklarımı beyaz teninde gezdirdim. Kanattığım yerde teninin yarıldı ama akan kan değildi. Mavi parlayan çizgiler tırnaklarımın çizgilerini takip etti ve tenimizi boyadı. Bir an ön kolumun etrafında dikenli bir sarmaşık gördüm ve göğsünde bir geyik başının izi vardı. Vücudu benimkine karşı ürperdi, ben onun vücudunu kendi zevkim ve onun acısıyla boyarken benimkinin içindeydi.

Beni kollarının arasına aldı, böylece omzundaki ışıltıyı ve daha önce kolumdaki sarmaşık olarak gördüğüm güç işaretini gördüm. Peri dünyasında ilk kez ortaya çıkan dövmenin onun gözlerindeki görüntüyle aynı olduğunu fark ettim.

Bir an donup kaldık, yatak başlığına yaslandık. Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki, yüzümün yan tarafında bir el gibi hissettim. Bizi yavaşça yanlarımıza götürdü, böylece sonunda yatağın baş tarafına, yastıkların üzerine uzandık.

"Ne kadar muhteşem olabileceğini unutmuşum, Frost." Ses bana ait değildi; aynadan geliyordu. Bir saniye önce kıpırdayamazken, korku beni doğrulmaya ve dökülen çarşafı tutmaya itti.

"Üstünüzü örtmeyin," dedi Andais aynadan. Çarşafı üzerimize çektik.

"Size örtünmeyin dedim, yoksa kraliçeniz olmaktan vaz mı geçtim?" Sesinde çarşafı geriye itmeye neden olan şeytani bir ton vardı. Sevişmemizin sonunu görmüştü; artık utanması için bir neden yoktu sanırım.

Frost kendini bana doğru bastırarak olabildiğince gizlenmeye çalıştı. Önce sesimi buldum ve "Kraliçem, sizi aynamıza getiren nedir?" dedim.

"Rhys'i seninle göreceğimi sanıyordum, yoksa onunla birlikte olacağını söylediğinde bu bir yalan mıydı?"

"Rhys'in sırası gelecek kraliçem."

Sanki ben orada değilmişim gibi Frost'a baktı. Ben de ona baktım, vücudu harcadığı eforun teriyle ıslanmıştı, saçları tüm bu solgun kaslı gücü süslemek için gümüş renginde görkemli bir yumaktı. Çok güzeldi. Sidhe'ler arasında bile herkesin övünemeyeceği şekilde güzeldi. Sidhe olarak başlamamış birinin en yakışıklı erkeklerimiz arasında olması ironikti. Ama artık onun güç arzusuyla değil, özverili bir sevgiyle şekillendiğini bildiğim için anlıyordum. Çünkü aşk hepimizi güzelleştirir.

"Yüzündeki ifade, Meredith, ona bakarken, ne düşünüyorsun?"

"Aşk, Andais Teyze, aşkı düşünüyorum."

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Şunu bil yeğenim. Eğer Öldüren Ayaz senin kralın değilse, onu geri alacağım ve görüldüğü kadar iyi olup olmadığını göreceğim."

"Bir zamanlar senin sevgilindi, yüzlerce yıl önce."

"Hatırlıyorum," dedi ama bu onu mutlu etmiş gibi değildi.

Yüzündeki ifadeyi ya da ses tonunu anlamamıştım. Beni Rhys'le yakalamaya neden bu kadar kararlı olduğunu tam olarak anlayamamıştım - yoksa beni onsuz yakalamaya mı hevesliydi? Rhys'e peri dünyasına dönmesini emretmek için bir bahane mi arıyordu? Eğer öyleyse, neden? Ona hiçbir zaman gözdelerinden biri gibi davranmamıştı, tanıdığım hiç kimsenin hatırlamadığı kadarıyla.

"Gözlerinde korku görüyorum, Öldüren Ayaz'ım," dedi.

Kollarım ona sıkıca sarıldı. Elimde değildi. "Onu benden korur musun, Meredith?"

"Tüm halkımı zarar görmekten korurum."

"Ama bu senin için özel, değil mi?"

"Evet," dedim, çünkü başka türlü yalan olurdu.

"Frost, bana bak." Bunu o emretti.

Gözlerini ona doğru kaldırdı.

"Benden korkuyor musun,

Frost?"

Acı verecek kadar sert bir şekilde yutkundu ve sertleşen bir sesle, "Evet kraliçem, sizden korkuyorum," dedi.

"Meredith'i , değil mi?" "Evet, kraliçem." diye cevap verdi.

"Seni seviyor, yeğenim, ama benden korkuyor. Sanırım korkunun sevgiden daha güçlü bir tehdit olduğunu keşfedeceksin."

"Onu tehdit etmek istemiyorum."

"Bir gün göreceksin. Bir gün peri dünyasındaki tüm sevginin sevdiğin adamı itaatkâr tutmaya yetmediğini göreceksin. Korkuyu yanında isteyeceksin ve sen onu kullanamayacak kadar yumuşaksın."

"Ben korkutucu değilim. Bunu biliyorum, Andais Teyze."

"Size bakıyorum ve mahkememin geleceğini görüyorum ve umutsuzluğa kapılıyorum."

"Eğer sarayımızın geleceği aşksa, Andais Teyze, o zaman ben umutluyum."

Bir kez daha Frost'a baktı, sanki o yiyecek bir şeymiş de kendisi açlıktan ölüyormuş gibi. "Senden nefret ediyorum, Meredith. Gerçekten ediyorum."

Aklımdan geçenleri söylememek için kendimi zor tuttum ama o, "Yüzün seni ele veriyor. Aklımdan geçenleri söyle, yeğenim. Senden nefret ediyorum Meredith. Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Ben de senden nefret ediyorum."

Andais sanki ciddiymiş gibi gülümsedi. Arkasındaki yatak en temel ihtiyaçlarına kadar soyulmuştu. Görünüşe göre Crystall'ın işkencesi bile çok fazla kan üretmişti.

Uyuması için. "Sanırım bu gece Mistral'i alacağım Meredith. O güçlü bedene daha önce Crystall'a yaptığım şeyi yapacağım."

"Seni durduramam," dedim.

"Henüz yapamazsın." Bununla birlikte ayna tekrar boş kaldı. Kendi irkilmiş yansıma baka kalmıştım.

Frost aynaya bakmadı. Yataktan sürünerek kalktı ve giyinmeye başladı. Önce temizlenmeye bile zahmet etmedi. Giyinmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve sanırım onu suçlayamazdım.

Bana bakmadan konuştu, tüm konsantrasyonu çıplaklığını mümkün olan en kısa sürede örtmeye odaklanmıştı. "Sana bir keresinde ona geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğimi söylemiştim. Ciddiydim, Meredith."

"Biliyorum," dedim.

Silahlarını kuşanmaya başladı. "Hala ciddiym."

Ona doğru uzandım. Elimi tuttu, öptü ve bana hayatımda gördüğüm en hüzünlü gülümsemeyi verdi. "Frost, ben..."

"Eğer akşamdan önce Rhys'le birlikte olacaksanız, başka bir oda kullanın derim. Bugün onun tekrar izleyici olarak karşıma çıkmasını istemem."

"Önerdiğin gibi yapacağım."

"Doyle'u kontrol etmeye gidiyorum." Kıyafetleri ve tüm silahları yerindeydi. Uzun boylu, yakışıklı ve soğuk bir güzelliği vardı. O benim Killing Frost'umdu, onunla ilk tanıştığım zamanki kadar kibirli ve okunaksızdı. Ama bedenimin içine dalarken gözlerinin geniş ve çılgınca bakışlarının anısını yanımda taşıdım. O soğukkanlı, kontrollü adamın içinde ne yattığını biliyordum ve gerçek Frost'un her anına değer veriyordum. Bir köylünün kızına aşık olan ve onunla birlikte olmak için bildiği her şeyden vazgeçen adamın bir anlık görüntüsü.

Odadan çıktı, uzun ve dikti ve çoğu göz için . Ama beni neden yatakta bıraktığını biliyordum. Gitti çünkü kraliçesinin ikinci bir bakış için geri gelmesinden korkuyordu.

BÖLÜM 17

FROST'UN TAVSİYESİNE UYDUM VE

Maeve Reed'in büyük misafirhanesindeki daha küçük misafir odaları. Taranis onu iki kez büyüyle öldürmeye çalıştığı için kaçtığı Avrupa'dayken bize ana evi teklif etmişti. Belki yakında ona Taranis'in artık kendisi ya da başkası için bir tehdit olmadığını söyleyebilirdik ama yine de bugünü atlatmam gerekiyordu. Şimdiye kadar kendimize ait bir yer bulmayı isterdim ama barındırmam ve beslemem gereken yaklaşık yirmi adam varken bunu karşılayamazdım. Hâlâ teyzemden yardım almayı reddediyordum. Her iyiliğe iliştirdiği iplerin ne kadar uzun ve tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordum.

Adrenalinin etkisi geçmişti ve güne başladığımdan daha yorgundum. Bir şeye yakalanıyordum. Lanet olsun.

Frost'un beni seveceğine inanıyordum ama onlar genç ve adil kalırken yaşlanırken nasıl hissedeceğimden emin değildim. Bu konuda uslu duracak kadar iyi bir insan olduğumdan emin olmadığım anlar oldu.

Oda karanlıktı. Odanın tek penceresine karartma perdeleri eklenmişti. Şifonyerin üzerindeki ayna kaldırılmıştı, böylece duvar boş ve huzurluydu. Burada beklenmedik aramalar olmayacaktı. Bu odayı seçmemin nedenlerinden biri de buydu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı ve bugün istediğim kadar sürpriz ayna çağrısı almıştım.

Kitto bana katılmıştı ve temiz pamuklu çarşafların pürüzsüz yumuşaklığı altında yanımda kıvrılmış yatıyordu. Koyu renk bukleleri omuzlarımdan birinin kıvrımında duruyordu, nefesi göğsümün tümseğinde ılıktı. Kolu göğsümün üzerindeydi.

Karnımda, bacağı kalçamın üzerinde, diğer kolu yukarıda saçlarımla boş boş oynayabiliyordu. Muhafızlarım arasında benden kısa olan tek adam oydu, ben uzun boylu adamların etrafında kıvrılırken o da benim etrafımda kıvrılabilecek kadar kısaydı. Sürgünde bana katılan ilk adamlardan biriydi. Peri'den uzak kaldığı haftalarda Doyle onu spor salonunu kullanmaya zorlamıştı. Ay ışığı teninin beyaz pürüzsüzlüğünün altında artık kaslar vardı. Daha önce hiç olmayan kaslar.

Boyu 1.80'di ve ergenlik çağını tam olarak atlatamamış bir meleğin yüzüne sahipti. Ama goblinlerin tıraş olması gerekmiyordu ve vücudu da mirasının bu yarısını almıştı. Genişleyen omuzlarının tepesine degecek kadar uzamış olan saçlarının yumuşak bukleleriyle oynadım. Saçları Galen'inkiler kadar yumuşaktı, benimkiler kadar yumuşak.

Diğer elim sırtının etrafında kıvrılmıştı. Parmaklarım omurgasından aşağı uzanan pullu derinin pürüzsüz çizgisini takip ediyordu. Pullar loş ışıktaki karanlık görünüyordu ama daha parlak ışıktaki derisi gökkuşağı gibi parlıyordu. Göğsüme yaslanan öpülesi ağzında zehir bezlerine bağlı, geri çekilebilir dişler vardı. Babası bir yılan gobliniydi. Babasının annesini yemek yerine ona tecavüz etmiş olması olağandışıydı. Görünüşe göre yılan goblinleri her yönden soğuk bir topluluktur. Tutku onları harekete geçirmiyordu ama Kitto'nun annesiyle ilgili bir şey babasının soğuk kalbinde sıcaklık uyandırmıştı.

Daha sonra onun ne olduğunu anladığında bebeğini bir goblin tepeciğinin yanına bırakmıştı. Goblinlerin kendi yavrularını yedikleri bilinir ve sidhe eti çok değerlidir. Öz annesi onu öldürülmesi için dışarı atmıştı. Bunun yerine, onu yemek için daha büyük bir boyuta getirmek isteyen bir dişi goblin tarafından alınmıştı. Ama Kitto'daki bir şey onu da etkilemişti ve onu öldürmeye cesaret edememişti. Onda gerçekten de bakma, ilgilenme, koruma arzusunu ortaya çıkaran bir şey vardı. Ona

Benim hayatımı kurtarmak için birden fazla kez hayatını feda etti ama ben yine de onu koruyucum olarak göremedim.

Badem şeklindeki kocaman gözlerini bana doğru kaldırdı, Holly ve Ash'in gözlerinin tamamen tek renk olduğu gibi yüzen saf bir maviydi. Yalnız Kitto'nun gözleri maviydi, soluk bir safir ya da sabah gökyüzü gibi harika, berrak bir mavi.

"Bugün kimden saklanıyorsun, Merry?" diye sordu, yumuşak bir sesle.

Yastıklardan oluşan yuvamdan ona gülümsedim. "Saklandığımı nereden biliyorsun?"

"Bu yüzden buraya geliyorsun, saklanmak için."

Yanağının kenarını izledim. Ama birkaç şans geni olmasaydı Holly ve Ash gibi olacaktı; goblinlerin ekstra gücü ve dayanıklılığıyla uzun boylu ve sidhe güzelliğinde.

"Sana , kendimi iyi hissetmiyorum."

Gülümsedi ve bir dirseğinin üzerinde hafifçe aşağıya, bana baktı. "Bu doğru, ama sende öyle bir keder var ki, bana nasıl olduğunu söyleyen kaldırabilirim."

"Bana politikadan bahsettirmeyin yeter. Bu gece görevimi yapabilmem için dinlenmem gerekiyor."

Parmağını yüzümün yan tarafında şakağımdan çeneme doğru gezdirdi. Gözlerimi kapamama ve nefesimi tutmama neden olan uzun, yavaş bir hareketti.

"Bu gece yatacağınız goblinleri bir görev olarak mı görüyorsunuz?"

Gözlerimi açtım. "Onları bir görev haline getiren şey goblin olmaları değil."

Gülümsedi ve elini saçlarımın arasına kaydırды. "Bunu biliyorum. Bu onların kim olduğu, ne oldukları ve sen kendini en iyi şekilde hissetmiyorsun."

"Beni korkutuyorlar, Kitto."

Yüzü . "Ben de onlardan korkuyorum."

"Seni hiç kötü kullandılar mı?"

"Erkek etinden pek hoşlanmazlar. Efendimin yatağına geldiklerinde onlara bir iki kez hizmet ettim."

Kitto, bazı insanların hapisshane de hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğı şeyi yaparak, peri dünyasındaki herhangi bir kültürden daha vahşi bir kültürde hayatta kalmıştı. Güçlü birini seçerler ya da seçilirler ve onun malı olurlar. Bu küçümsenirdi ama garip bir şekilde bir meslek olarak onurlandırılırdı. Kitto gibi goblinler bir yandan acımasız mizahın kurbanlarıydı; diğer yandan efendileri tarafından çok değer görüyorlardı. Efendi, goblin terminolojisinde cinsiyetçi bir terim değildi. Erkek ya da kadın olabilirdi. Sadece bir köleye sahip olan kişi için kullanılan bir terimdi.

"Onlara hizmet mi verdin?" Bunu bir soru haline getirdim.

"Pornografide kabartıcı olarak adlandırılan kişi olacağıma inanıyorum. Kardeşler her şeyi birlikte yaparlar. Biri işini bitirirken diğerinin hazır olmasına yardım ettim."

Bunu sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi . Kınama yoktu, öfke yoktu, hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar onun dünyası böyleydi. Kralı onu bana verene kadar bildiğı tek dünya. Kitto'ya yeni hayatında seçenekler sunmak için çok uğraştım ama dikkatli olmak zorundaydım çünkü çok fazla seçenek onu endişelendiriyordu. Tüm dünyası kelimenin tam anlamıyla değişmişti. Daha önce hiç elektrik ya da televizyon görmemişti. Şimdi Hollywood'un önde gelen aktrislerinden birinin malikanesinde yaşıyordu ama onun filmlerinden tek bir tanesini bile izlememişti. Onun bir zamanlar tanrıça Conchenn olması onu çok daha fazla etkilemişti - Hollywood'un bilmediğı bir sır.

"Bu gece seninle olacağım, Merry. Size yardım edeceğim." "Senden isteyemem..."

Parmaklarını dudaklarıma dayadı. "Sormana yok. Diğer adamlarından hiçbiri goblin kültürünü benim kadar

yaparım. Sizi onlardan koruyabileceğimi söylemiyorum ama sizi geleneklerin tuzaklarına düşmekten ."

Parmaklarını ve avucuna bir öpücük daha kondurabilmek için elini ağzımdan uzaklaştırdım. "Sana izin veremem çünkü seni istismar ettiler" demek istedim ama o bu şekilde düşünmüyordu. O böyle düşünmezken ona bunun istismar olduğunu söylemek yanlış görünüyordu. Bu onun kültürüydü, benim değil. Bugün Andais'in yatağında gördüklerimden sonra ben kim oluyordum da taş atıyordum? Zavallı Crystall.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. İçimi çektim ve yastıklara daha sıkı sarıldım. Bugün başka bir krizle uğraşmak istemiyordum. Goblin ikizleri geldiğinde, bu gecenin ilerleyen saatleri için güzel ve planlanmış bir tane vardı.

Kitto eğildi ve saçlarıma fısıldadı, "Sen . Onlara söyleyebilirsin."

"Ne istediklerini öğrenene kadar onlara gitmelerini söyleyemem." "Kim o?" diye seslendim.

"Ben Rhys."

Kitto ve ben birbirimize baktık. Gözlerini açtı, omuz silkti. Haklıydı. Rhys'in beni bir goblinle, herhangi bir goblinle yatakta görmek istemesi için önemli bir şey olması gerekirdi. Kitto'dan bile hoşlanıyordu ya da en azından geç saatlere kadar onunla oturup kara film maratonlarına katılmıştı. İkisi Kitto'yu modern kıyafetler almak için alışverişe götürdüklerinde Galen'la birlikte gitmişti. Ama Rhys, Kitto'yla fiziksel bir şey olduğunda hep oradan ayrılırdı.

Rhys'i bu odaya isteyerek getiren her neyse önemli olmalıydı. Bugün önemli demek kötü demektir. Kahretsin. Yüksek sesle, "İçeri gel." dedim.

Kitto gidecekmiş gibi benden başladı, ama kolundan tuttum ve dirseğinin üzerinde üzerimde durmasını sağladım. "Burası senin odan. Buradan ayrılamazsın."

Kitto şüpheli görünüyordu ama istediğim yerde kaldı. O iyiydi bu şekilde. O emirleri güzelce takip etti,

Bu da diğer adamların çoğu için söyleyebileceğimden daha fazlaydı.

Rhys içeri girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Yüzünü inceledim, yeterince huzurlu görünüyordu. "Doyle bir sidhe için bile çok inatçı bir adam."

"Bunu yeni mi ?" Ben sordum.

Rhys sırttı. "Yeterince adil. Bunu zaten biliyordum."

"Hâlâ Merry'nin yanında oturmasına izin vermiyor mu?" Kitto sordu. Şimdi yanımda son derece rahat görünüyordu, sanki uzaklaşmayı hiç düşünmemiş gibiydi.

Rhys konuşurken odanın içinde biraz daha ilerledi. "Diyor ki, "Ben onu koruyacağım, o beni değil." Ayrıca bu gece dinlenmen gerektiğini, oturup onun için endişelenmemen gerektiğini söylüyor."

"İkimiz de uyurken ona sarılırdım," dedim. Rhys yine sırtıtarak, "Onun kaybı, bizim kazancımız," dedi. O aldı Ceketini çıkardı.

"Bizim kazancımız," dedi Kitto, sesinde bir şaşkınlık tonu vardı.

Rhys durakladı, ceketini bir elindeydi. Omuzundaki kılıf, gömleğinin soluk mavisine karşı çok belirgindi. Omuz kılıfı sadece silahlar için olduğunu ima etse de bu hiç de doğru değildi. Birkaç aydır benimle birlikte olan tüm adamların özel kılıfları vardı, sanırım peri içindeki deri işçilerinden biri tarafından yapılmıştı. Hiçbir insan onları bu kadar çabuk ve bu kadar mükemmel yapamazdı. Ayrıca deriye işlenmiş karmaşık tasarımlar ve mümkün olduğunca çok silah taşımak ve yine de hepsinin üzerine modern ceketler giyebilmek için neredeyse dahiyane yollar vardı.

Rhys bir kolunun altında bir silah, diğerinde bir bıçakla orada duruyordu. Belinde ikinci bir silah vardı. Ayrıca sırtına bir şekilde bağlanmış kısa bir kılıç vardı, böylece kabzası sırtının bir tarafından biraz dışarı çıkıyordu. Sırtının küçük kısmına takılan bir silah gibi onu tutabiliyordu.

"Avukatın ofisinde sana dokundum ve silahların hiçbirini hissetmedim," dedim. "Görmeyi ve dokunmayı etkileyen bir büyü var."

Rhys, "Eğer fark etmediysen, o zaman söz verdiğim kadar iyi," diye cevap verdi.

"Neden Frost ve Doyle'un sırtında kılıçlar gördüm?" "Büyü sadece çizgiyi bozmazsan işe yarar kılıfı örten giysinin. Israrla ceketlerin kenarlarından görünen büyük kılıçlar, böylece kılıçları görürsünüz. Bu aynı zamanda insanların silahlarını ve diğer silahlarını fark etmelerini de daha olası hale getiriyor. Bir illüzyona dikkat çektiğinizde, o illüzyon bozulmaya başlar. Bunu biliyorsunuz."

"Ama deri teçhizatların böyle bir şey olduğunu fark etmemiştim, bespelled."

Omuz silkti.

"Oldukça pahalıya mal olmuş olmalı." "Onlar hediye idi," dedi.

Gözlerimi kocaman açtım. "Bu kadar büyü işi değil."

"Kendini küçük feyler arasında oldukça popüler yaptın. koridorda küçük konuşmanı yaptığında, nasıl Sen çocukken arkadaşlarının çoğu merdivenlerin altındaydı, Sidhe'nin arasında değil."

"Bu doğru," dedim.

"Evet, ama bu aynı zamanda onları sana kazandırmaya da yardımcı oldu. Bu ve senin yarı brownie olman."

"Deri işini daha küçük bir fey mi yaptı?" Ben sordum.

Başını salladı. "Sidhe büyülerinin çoğunu kaybetmiş olsa da, küçük feyler bildiğimizden daha fazlasını korudular. Sanırım sidhe'ye küçük feylerin büyük feyler kadar kaybolmadığını söylemekten korkuyorlardı."

"Çok ," dedim.

Rhys şimdi yatağın ayak ucundaydı. "Yeni deri teçhizatımı beğenmediğimden değil, ama beni göndermenin kibar bir yolunu bulmak için mi geciktiriyorsun, yoksa sormak istemediğin bir soru mu var?"

"Aslında ben derinin üzerindeki büyüyle ilgileniyorum. Yakında alabileceğimiz tüm sihirli yardıma ihtiyacımız olabilir. Ama ben Kitto'nun yanındayken ilk kez kendi isteğinle onun odasına giriyorsun. Neler olduğunu merak ediyoruz."

Başını salladı ve düşüncelerini toparlıyormuş gibi yere baktı. "İkinizden biri itiraz etmezse, öğleden sonra sarılmak için size katılmak isterim." Yüzünü kaldırdı ve ondan gördüğüm en nötr ifadelerden birini sergiledi. Genelde duygularını alaycı bir mizahın arkasına saklardı. Bugün ciddi idi. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

"Benim fikrim sayılmaz," dedi Kitto ama yanıma çöktü ve çarşafı büyük kısmını örtecek şekilde yukarı çekti.

Rhys ceketini bir kolunun üzerine geçirdi. "Bunu konuşmuştuk Kitto. Artık Sidhe'sin, bu da demek oluyor ki sen de bizim kadar inatçı olabilirsin."

"Oh, lütfen," dedim . " kadar fikirli kadar tüm bu değil.

Kitto canlandırıcı bir şekilde iddiasız."

Rhys bana gülümsedi. "O kadar kötü müyüz?"

"Bazen," dedim. "Bazıları kadar kötü değilsin."

"Doyle gibi," dedi.

"Frost," dedi Kitto, sonra diğer adama yaptığı hakaret karşısında şok olmuş gibiydi. Aslında yüzünü çarşafı ile kapatmış, bedenimin yan tarafına sıkıca sokulmuştu. Ama şimdi onda seksle ilgisi olmayan bir gerginlik vardı. Korkmuştu.

Rhys'ten korkuyor muydu? Onu Los Angeles'a ilk getirdiğimde Kitto'yu öldürmeye değilse bile en az bir kez yaralamaya çalışmıştı. Görünüşe göre, birkaç film ve alışveriş

Geziler önceki düşmanlığı telafi edemezdi. Boşanma aşamasındaki çocukları kazanmaya çalışan ebeveynler gibi. Eğer kaba davranırsanız, dünyadaki tüm ikramlar daha sonra bunu telafi etmez.

Rhys kötü davranmıştı ve Kitto hâlâ diğer adamdan korktuğunu saklıyordu. Bunu tamamen gözden kaçırmıştım. Olabildiğince büyük ve mutlu bir aile olduğumuzu sanmıştım. Kendi sevgililerim arasında bile huzur ve güvenliği sağlayamazken bu insanları nasıl yönetebilirdim?

"Kitto'nun senin burada olmandan rahatsız olduğunu sanmıyorum Rhys," dedim. Yorganın altında Kitto'nun sırtını okşadım. Sanki ona soracaklarımdan korkuyormuş gibi bana daha sıkı sarıldı. Holly ve Ash'e "hizmet etmek" neden onu rahatsız etmiyordu da Rhys ediyordu anlamıyordum. Belki de yeterince goblin olmadığım için anlamadığım kültürel bir şeydi. Onların baş kraliçesi olabilirdim ama asla gerçek bir goblin olamayacaktım. Onlar bizim piyadelerimizdi, güçlü kollarımızdı ve büyük olasılıkla top yemi olacaktardı. Kırmızı Kepler bizim şok birliklerimizdi. Ama şu anda yatağımdaki goblinle ilgili bir şeyi kaçıırıyordum. O gerçekten de doğuştan sidhe'ydi ama kalbinde goblin vardı ve hep öyle kalacaktı, tıpkı insan okullarına gittiğim ve insan arkadaşlarım olduğu için bende daha fazla insan olması gibi. Bu beni genetikten de öte, olabileceğimden daha fazla insan, düşündüğümünden daha fazla Amerikalı yapıyordu. Bazen, Andais öldürmeye çalışmasaydı babamın beni peri dışında yetiştirmek için başka bir bahane bulup bulamayacağını merak ederdim. Babam yeni ülkemizi anlamamın çok önemli olduğunu düşünüyordu.

"Kitto," dedi Rhys. "Bir zamanlar sana çok kötü davrandığımı biliyorum ama bunu telafi etmeye çalıştım."

Kitto'nun sesi boğuk çıktı. "Bütün bunları barışmak için mi yaptın?"

Rhys bunu düşünüyor gibiydi. "Başlangıçta, ama iki gangsterden fazlasını izleyecek tek kişi sensin

Benimle arka arkaya film izliyor ve gerçekten keyif alıyorlar. Diğerleri buna tahammül ediyor. Yoksa sadece kibarlık mı yapıyordun?"

Kitto hâlâ yorganın altındayken konuştu. "James Cagney'i severim.

O kısa."

"Evet, ben de onun bu yönünü seviyorum,"

dedi Rhys. "Sen küçük değilsin," dedi Kitto.

"Bir sidhe için öyleyim."

Kitto diğer adamı görebilmek için örtünün bir kenarını aşağı çekti. Orada gereksiz yere yatıyordum. Bu garip bir şekilde kız anına dönüşen bir erkek anıydı. Kitto'da erkek sessizliğinin pek işe yaramadığını fark etmiştim. Konuşmaya, düşüncelerini ve duygularını ifade etmeye neredeyse kadınsı bir ihtiyaç duyuyordu, yoksa bunlar onun için gerçek değildi.

"Edward G. Robinson da kısa boylu," dedi Kitto usulca. Rhys gülümsedi. "Bogart da o kadar uzun değildi." "Gerçekten mi? Onu uzun gösteriyorlar."

Rhys, "Elma kasaları ve kamera açıları," dedi.

Kitto elma kasalarından ne kastettiğini sormadı, bu da daha kısa boylu oyuncuların kameraya daha uzun görünmek için bir şeylerin üzerinde durması hakkında konuştukları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda kötü adamınızı ya da kahramanınızı birini tek elle kaldırabilecek kadar güçlü göstermenin ucuz bir yoluydu. Ah, B-filmi büyüü.

Kitto örtünün altından biraz daha çıktı. "Ne istiyorsun Rhys?"

"Senin Holly, Ash ve diğerleri gibi olduğunu düşündüğüm için özür dilemek istiyorum."

Kitto, "Ben gibi güçlü değilim," dedi.

Rhys başını salladı. "Sen naziksin ve nezaket . Bu bir günah değil."

"günah kavramını açıkladın ve eğer anladıysam, evet Rhys, insanlar arasında zayıf olmak günahdır.

Goblinler. Çoğu zaman ölümle sonuçlanan bir günah."

Rhys yatağın köşesine oturdu. Kitto irkilmedi, bu büyük bir gelişmeydi. "Bu gece Merry'ye goblinler konusunda yardım edeceğini duydum," dedi Rhys.

"Evet," dedi Kitto.

"Merry buraya geldiğinden beri goblinlerden bir ağrı daha aldık."

Ah, işte geliyor, diye düşündüm.

Kitto doğrulup dizlerini sımsıkı sarıldı, yorganı üzerine sıyırp biraz da benim üzerimden çekti. "Ne oldu?"

"Kurag, Goblin Kralı, bu gece kardeşlere yardım etmeye istekli olmana şaşırdı. Holly'nin hoşuna giden bir dişi bulamadığında seni fahişe olarak kullandığını söyledi."

"Ustalarım arasındayken birçoğu beni kullandı." Kitto bunu sıradan bir şeymiş gibi söyledi.

"Ustalarınızdan birinin kardeşlerin gözdesi olduğunu ve sizin de bu konuda yardımcı olduğunuzu söyledi." Kurag'ın "yardım etmek" kelimesini kullanmadığını biliyordum. Goblinler seks konusunda açık sözlüydü, Kitto gibi hayatlarını kle olmak zorunda kalarak geçirmiş olanlar hariç. Garip bir şekilde, zayıf goblinler kendi türleri arasında diplomaside en iyi olanlardı. Yanlış söylenen bir söz sizi ldrtebiliyor ya da sakat bırakabiliyorsa, sanırım dilinize dikkat etmeyi öğreniyorsunuz. Bunun beni temkinli yapmaya yardımcı olduğunu biliyorum.

"Son efendim onların arkadaşlığından hoşlanıyordu."

"Son efendine ne oldu?" Rhys sordu.

"Benden bıktı ve yeni bir efendi bulmam için beni serbest bıraktı." Koluma dokundu.

"Merry'yi yeni efendin olarak görüyorsun," dedi

Rhys. "Evet."

Bu benim için yeni bir şeydi. "Kitto," dedim ve bana baktı. "Senden bir şey yapmanı istediğimde başka seçeneğin olmadığını mı hissediyorsun?"

"Benden istediğin şey çok hoş. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi efendisiniz."

İstediğim cevap tam olarak bu değildi. Rhys'e baktım, gözlerimle "bu soruyu nasıl soracağımı bulmama yardım et" demeye çalıştım.

Rhys kendi kendine cevap verdi. "Birkaç aylık güvenlikle ömür boyu süren bir alışkanlığı bozamazsın Merry."

Haklıydı ama Kitto'nun yeni hayatında çok az seçeneği olduğunu düşünmesi hoşuma gitmiyordu. "Sen sidhe'sin Kitto," dedim.

"Ama ben aynı zamanda bir goblinim," dedi , sanki yerleşmiş gibi. Belki de öyleydi.

"Neden bu gece Ash ve Holly ile birlikte Merry'nin yanında olmak için gönüllü oldun?" Rhys sordu.

"Burada başka hiç kimse onların neler yapabileceğini tam olarak anlayamaz. Eğer bir zarar gelirse bunun Merry'nin başına gelmediğini görmek için orada olmalıyım."

Rhys, "Yani o eziyet diye sen eziyet çekeceksin," dedi.

Kitto başını salladı.

Doğrudum ve ona sarıldım. "Ben de senin incinmeni istemiyorum."

Sarılmak için eğildi. "İşte bu yüzden incinmeyi isteyerek kabul ediyorum. Ayrıca, beni incitmek senden daha zor."

Rhys, "İzin verirseniz bu öğleden sonra size ve Merry'ye katılacağım," dedi.

"Bu gece demek istiyorsun," dedim.

"Hayır, henüz o kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum." Önce aşağıya, sonra yukarıya baktı ama ben değildim. "Arkadaşım kadar güçlü müyüm bilmiyorum."

"Arkadaş mı?" Kitto bunu bir soru haline getirdi. Rhys başıyla onayladı.

"Benim kadar güçlü olmadığımı nasıl söylersin?" Kitto sordu.

"Tek bir gece için bana zarar veren goblinlerin kurbanı oldum. Yine de yıllarca tüm goblinlerden korktum ve nefret ettim. Bana bunun yanlış olduğunu öğrettin. Ama yine de Merry bu gece goblinlerin yanına gittiğinde odada bulunacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyorum. Odada olup onu izlemeye ve korumaya dayanabilir miyim bilmiyorum. Bu gece burada olacak goblinler tarafından incitildin. Yine de Merry'yi korumak için kendini onlara teslim edeceksin. Sana söylüyorum Kitto, bu benim sahip olmadığım türden bir cesaret." Tek güzel gözü loşlukta parıldadı.

Kitto uzandı ve onun koluna dokundu. "Sen cesursun. Bunu gördüm."

Rhys başını salladı ve gözünü kapattı. Tek bir gözyaşı yüzünden aşağı süzüldü ve odanın alacakaranlığında herhangi bir insan daha fazla parladı.

Kitto tek parmağının ucuyla o tek gözyaşına dokundu. Titreyen damlayı bana uzattı ama ben başımı salladım. Gözyaşını dudaklarına götürdü ve Rhys onun gözyaşını parmağından yalayışını izledi. Gözyaşları kan ve diğer sıvılar kadar değerli değildi ama yine de birer armağandılar. Bazen goblinlerin sırf gözyaşı toplamak için işkence yaptıklarını biliyordum.

Sidhe sizi ağlatırdı ama gözyaşlarına değer vermezlerdi.

"Size katılabilir miyim?" Rhys sordu ve sorduğunun ben olmadığımı biliyordum.

Kitto onun yüzüne baktı ve sonunda evet anlamında başını salladı.

BÖLÜM 18

RHYS'İN KIYAFETLERİ VE SİLAHLARI BİR YIĞIN HALİNE GELDİ

YATAĞIN YANINDA. Soyunduğunda her zamanki gibi muhteşemdi. Daha uzun belleri ya da daha geniş omuzları olan muhafızlar vardı ama hiçbiri Rhys'in sahip olduğu karın, göğüs, kol ve bacak kaslarına sahip değildi. Her yeri pürüzsüz, sert ve güçlüydü.

Yatak ben ve diğer adamlardan ikisi için yeterince büyük değildi ama Kitto ve Rhys çoğu kişiden daha az yer kaplıyordu. Üçümüz için de yer vardı.

pürüzsüz, kaslı ağırlıkları arasında yatıyordum ve bu çok iyi hissettiriyordu. Bu his gözlerimi kapamama ve sadece vücutlarının bana verdiği hisse odaklanmama neden oldu. Buna ihtiyacım vardı, beni önemseyen insanlar tarafından rahatlatılmaya, kucaklanmaya ve endişelenmeme gerek kalmamasına. Doyle orada gergin bir şekilde uzanıp onun acı seslerini dinleyeceğimi ve gerçekten dinlenmeyeceğimi anlamış mıydı? Belki de anlamıştı.

Ancak şimdi, Rhys ve Kitto ellerini üzerimde gezdirip önce bir omzuma, sonra diğerine öpücük kondurduklarında, bugünün seksle ilgili olmadığını anladım. Kucaklanmaya, ilgi görmeye ihtiyaç duymakla ilgiliydi. Sevdiğimi söylediğim adam yaralıyken bile buna ihtiyaç duyacak kadar zayıf mıydım? Kim olursa olsun, sadece bir erkeğin dokunuşuyla gerçekten tatmin olabilir miydim?

İki adamın arasında yatarken Doyle'u daha az sevmiyordum ama bana onun veremediği bir şeyi verdiler. Bana karmaşık olmayan bir dokunuş verdiler. İkisini de o şekilde sevmedim. Onları seviyordum ama... ama gözyaşları beni kesmiyordu.

Kalbim. Onların acıları beni üzdü ama ben onlar gibi kanamadım. Aşk sizi hem zayıf hem de güçlü kılar. Bugün erken saatlerde Karanlığımın artık olmadığını düşündüğüm bir an vardı. Kendimden bir parça kaybetmek gibiydi. Beni dondurmuş, odağımı kaybetmeme neden olmuştu. Tehlikeliydi. Ama Galen peri dünyasında bir suikast sonucu neredeyse ölürken de aynı şeyi yapmamış mıydım? Evet, . Galen'i çocukluğumdan beri seviyordum. Bir parçam onu hep sevecekti. Ama bu bir çocuğun sevgisiydi ve ben artık bir çocuk değildim.

"Dikkatini vermiyorsun," dedi Rhys.

yattığı yerden ona göz kırptım. Şaşırmış görünmüş çünkü güldü. "Bedenin dokunulmaktan hoşlanıyordu ama aklın bu yataktan binlerce kilometre uzaktaydı." Esprisi kayboldu ve yüzü biraz hüzünlü bir hal aldı. "Şimdiden oldu mu? Doyle ve Frost artık senin her şeyine sahip mi?"

Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Hayır, öyle değil."

Kitto, başını kalçama ve uyluğuma yasladığı yerden, "Politika ve güç hakkında düşünüyor," dedi.

Rhys diğer adama baktı. "Ön sevişmenin ortasında politika mı düşünüyor? Oh, bu daha da kötü."

"Sık sık bana dokunuyor ve aynı anda düşünüyor. Bu onun zihnini temizliyor gibi görünüyor."

Rhys dirseğinin üzerinde durduğu yerden bana baktı. "Tüm bu dokunuşlar sadece kafanı mı boşalttı?"

Dikkat etmemiş olmak bir hakaretti. "Hoşuma gidiyordu Rhys, gerçekten. Ama zihnim saatte bin mil hızla koşuyor. Bir türlü sakinleşemiyorum." Vücudumdan aşağı Kitto'ya baktım. "Seni gerçekten sadece zihnimi boşaltmak için mi kullanıyorum?"

"Senin için kral olamam, bunu hepimiz biliyoruz. Hayatında bir yerim olduğu için mutluyum, Merry. Sana hizmet ediyorum ve soylu lordlarının çoğunun kendilerine layık görmediğı işleri yapıyorum. Bekleyen leydiniz olabilirim ve bunu sizin için başka kimse yapamaz."

"Şu anda birkaç sidhe kadınıımız var," dedi Rhys. "Merry daha fazla nedime isterse onları alabilir."

Kitto, "Cel'in hizmetinden çıktıktan sadece birkaç hafta sonra prensesimizle yalnız kalmalarına güvenmiyoruz," dedi.

Rhys'in yüzü karardı. "Hayır, . Henüz değil."

Kitto, "Merry için bunları benden başka kimsenin yapamamasını seviyorum," dedi.

Buklelerini okşadım. "Gerçekten mi?" diye sordum.

Bana gülümsedi ve bu gülümseme gözlerini mutluluktan daha fazla bir şeyle doldurdu. Hayatımda bir yeri vardı. O bana aitti. Hepimizin aradığı sadece mutluluk değildir. Ait olduğumuz bir yer ararız. Şanslı azınlık için bunu çocuklukta kendi ailelerimizle birlikte buluruz. Ancak çoğumuz yetişkin yaşamlarımızı bize önemli olduğumuzu, önemli olduğumuzu ve biz olmadan bir şeylerin hissettiren o yeri, kişiyi ya da kuruluşu arayarak geçiririz. Hepimizin yeri doldurulamaz olduğumuzu hissetmeye ihtiyacımız var.

"Sadece kafanı boşaltmak için benden başka kimseye dokunmuyorsun. Diğerlerinin senden talep ettiklerinden saklanmaya ihtiyaç duyduğunda benim odama geliyorsun. Düşünmek istediğinde bana geliyorsun. Sen bana dokunursun, ben sana dokunurum. Bazen seks de oluyor ama çoğu zaman sadece sarılıyoruz." Yanağını bacağıma yasladı. "Daha önce hiç kimse beni rahatlatmak için sarılmamıştı. Bundan çok hoşlandığımı fark ettim."

Az önce söylediğı her şeyi düşündüm ve karşı çıkamadım.

Rhys, "Aynası olmayan tek oda olduğı için Kitto'nun odasında saklandığını sanıyordum," dedi.

"O da var," dedim.

"Sadece odamda yanıma gelmiyor. Masasının altında otururken beni okşuyor. Beni her zaman ayaklarının dibinde bir yük olarak görmekten, dokunmak ve dokunulmak için orada olmama güvenmeye başladı."

"Köpekler seni hiç masanın altına sıkıştırıyor mu?" Rhys sordu.

"Kitto oradayken köpekler masanın altında durmuyor gibi görünüyor." Ona baktım, parmaklarım saçlarında oynuyordu. "Köpeklere bir şey mi yaptın?"

"Benim yerim senin ayaklarının altı, Merry. Benim yerimi alamazlar."

"Onlar köpek, Kitto, ne kadar özel ve büyülu olurlarsa olsunlar. Onlar köpek. Sen değilsin."

Gülümsedi ve gülümsemesinin kenarları biraz hüznünlüydü. "Ama köpekler benim senin için doldurduğum pek çok ihtiyacı karşılıyor. Onları okşadığını gördüm, seni sakınleştirdiğini izledim."

"Köpekleri bizden daha mı çok kıskanıyorsun?" Rhys sordu.

"Evet," dedi Kitto.

Kendisini benim için bu kadar önemsiz görmesi beni üzdü. "Kitto, sen benim için önemlisin. Sana dokunmak köpekleri sevmek gibi değil."

Gözlerini görmemem için yüzünü hareket ettirdi. Kalçanı öperek sakladı ama yüz ifadesini görmemi istemiyordu. "Sen benim prensesimsin."

"Sen benim prensesimsin" cümlesinin farklı anlamlara geldiğini öğrenmişim. İnatçılık ettiğim ve yanıldığım, ama fikrimi değıştiremediği için denemekten vazgeçtiği anlamına geliyordu. Korkutucu bir şey düşündüğü ve paylaşmak istemediği anlamına da gelebilirdi. Ya da duygularını incitecek bir şey yapmışım ama şikayet etmeye hakkı olduğunu düşünmüyordu.

Küçük bir cümle çok fazla.

"Goblinler köpek beslemez. Hiç beslemediler," dedi Rhys.

Ona baktım. "Ama peri köpekleri tüm peri için değerlidir."

"Eskiden goblinler onları yedi."

Hâlâ yüzünü göstermeyen Kitto'ya baktım. Kalçamın biraz daha aşağısını öptü, bu da Rhys'in muhtemelen haklı olduğu anlamına geliyordu.

"Eğer köpeklerden herhangi biri kaybolursa, hiç mutlu olmayacağım."

"*Gördün* mü," dedi Kitto. "Onlar yüzünden beni tehdit edecek kadar önemliler."

"Onlar bizim evcil hayvanlarımız ve Tanrıça ile vahşi büyüünün bir armağanı."

"Hepiniz için ne anlama geldiklerini biliyorum ama dikkat etmeniz gereken kişi ben değilim. Holly ve Ash muhtemelen taze et için endişelenemeyecek kadar meşgul olacaklar ama onları korumaları için Kırmızı Kepleri getiriyorlar. Siz kardeşlerle seks yaparken Kırmızı Şapkalar etrafta dolaşıyor olacak. Kırmızı Şapkalar etlerini taze ve kıpır kıpır severler."

"Kahretsin," dedi Rhys. "Bunu biliyordum ama Kırmızı Kapaklar'la işim olmayalı o kadar uzun yıllar oldu ki unutmuşum."

"Sana işkence etmediler mi?" Düşüncemi yakalayamadan sordum.

"Hayır. Beni daha önce Cromm Cruach olarak hatırlıyorlardı, onlar için çok kan dökmüştüm. Hala bana o zamandan borçlu olduklarını düşünüyorlar."

"Yüzyıllar sonra sana bir şey borçlu olduklarını hissettiklerine göre bu bir katliam olmalı," dedim.

Rhys'in yüz ifadesini görememek için gözlerini kaçırma sırası . "İsimlerimden biri kırmızı pençe anlamına geliyor. Gerçek bir isimdi."

"Gerçek isim "in, tanımında doğru olduğu anlamına geldiğini anlamıştım. Ona baktım, yanımda öyle solgun ve yakışıklıydı ki. Yüzü, o dolgun, öpülesi ağzıyla çocuksu bir yakışıklılıktaydı. Yara izleri, gençliğin ve mizahın yapaylığını görmenizi sağlayan tek şeydi. Bu yaşlanmamış adamın başına ciddi şeyler geldiğini hatırlatan yara izleri olmasaydı, onu sıradan biri sanabilirdiniz. Göz ardı edilecek biri. Mahkemede yıllarca bu rolü oynadığı kesindi.

Yara izli bölgenin kenarlarında gezindim. Bir keresinde geri çekilebilirdi ama artık yara izlerinin benim için vücudundaki başka bir doku, dokunulacak ve öpülecek başka şeyler olduğunu biliyordu.

Bana gülümsedi ve bu onun yüzünü daha da güzelleştirdi, bir sevgilinin yüzünün aniden size parlayabileceği şekilde.

Sihirle değil, sadece söylediğiniz ya da yaptığınız bir şeyden duyduğunuz zevkle.

"Ne?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Gözümü aldıklarından yana geçen uzun yıllar boyunca bana böyle dokunan tek kişi sensin."

Ona kaşlarını baktım ve elimi yüzüne koydum, yara izinin kenarı elimin altındaki başka bir bölgeydi. "Ne gibi?"

Sanki tam olarak ne olduğunu biliyormuşum gibi bana bir bakış attı.

"Biz Unseelie'yiz. Başkalarının kusur olarak gördüğü şeyler bizim aramızda güzelliğin işaretleridir," dedim.

"Sadece sidhe değılsen," dedi Rhys. "Gerçekten yaralı ve sidhe olmak, mükemmel güzelliklerinin sonsuza dek gölgelenebileceğinin canlı bir hatırlatıcısı olmaktır. Ben aynadaki hayaletim Merry. Onlara sadece uzun ölümlüler olduğumuzu, gerçekten ölümsüz olmadığımızı hatırlatıyorum."

"Ben de," dedim.

Bana tekrar gülümsedi ve yüzünü elime daha da bastırdı. "Her zaman iyi bir çift olacağımızı düşünmemin nedenlerinden biri de buydu."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Hatırlamıyor musun, sen on altı yaşındayken seni bir randevuya götürmüştüm."

"Hatırlıyorum." Elimin tekrar çarşafın üzerine düşmesine izin verdim. "Seninle seks yapmam için beni ikna etmeye çalıştığını hatırlıyorum, ki bu ikimizin de idam edilmesine neden olabilirdi."

"Aslında cinsel ilişkiye girmeyi denemedim. Sadece ailenizden hangisini aldığınızı görmek istedim."

Kaşlarımı daha da çatıyordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Bu sefer nazıkçe gülümsedi. "Tekliflerime nasıl karşılık bağlı olarak-" Son kelimedede kaşlarını salladı ve beni güldürdü. "-Babana yaklaşp yaklaşmayacağıma karar vereceğim."

Bunun nereye varacağını tahmin edebiliyordum. "Babama nişanlım olup olamayacağını mı sordun?"

"Ondan beni düşünmesini istedim." "Sen ya da o, bunu bana hiç söylemediniz."

"Tüm bunların başından beri senin kalbin için ön sıralarda olmadığım açıktı. On altı yaşındayken bile Galen'i benden daha çok seviyordun. Sonra baban seni Griffin'e verdi ve eğer hamile kalsaydın bu olacaktı."

Eski nişanlımdan bahsedince yüzüm bulutlandı. Yıllar sonra beni terk etmişti. Fazla insan olduğumu, onun için yeterince Sidhe olmadığımı söylemişti. Fark etmediği şey beni terk ettiğinde Andais'in onu muhafızların geri kalanıyla birlikte bekârlığa zorlayacağıydı. Benim küçük haremime katılmaya çalıştı ve ben onu . Katılmak istemesinin tek nedeni biriyle, herhangi biriyle seks yapmaktı. Beni sevmiyordu. Bunu biliyordum.

Beklemediğim şey, ikimizin oldukça mahrem fotoğraflarını magazin gazetelerine satmasıydı. Onu bir zamanlar sevmiştim. Onun beni sevdiğinden bile emin değildim. Fotoğrafları sattı ve peri dünyasından kaçtı. Bildiğim kadarıyla perinin uzun kolu onu hiç yakalamadı. Bildiğim kadarıyla. Sormamıştım. Onu bir kez sevmiştim. Nasıl öldüğünü bilmek ya da kafasının bir sepette sunulmasını istemiyordum. Andais Teyze ikisini de yapabilirdi, ya da daha kötüsünü.

Rhys yanağıma dokundu ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı. "Onun adını anmamalıydım."

"Özür dilerim ama bir süredir onu düşünmemiştim."

"Ben konuyu açana kadar," dedi Rhys.

Kitto diğer yanımda hafifçe kıpırdandı. O ana kadar kadar hareketsizdi ki neredeyse orada olduğunu unutmuştum. Bu konuda çok iyiydi ama ben ve Rhys'in olduğu bir yatakta çırılçıplaktı ve hâlâ neredeyse fark edilmiyordu... Bunun bir tür büyü olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Eğer öyleyse, o zaman Sidhe değildi. Yılan goblinleri çoğunlukla araziye gözetlemek için kullanılırdı. Belki de hepsinin istediklerinde fark edilmemek gibi doğal bir yetenekleri vardı.

Ona baktım ama bunun sihir olup olmadığını yüksek sesle sormadım. Öyle olsa bile Kitto bunun sihir olduğuna inanmazdı. Kendini güçsüz olarak görüyordu, o kadar.

"Belki de ikinizi yalnız bırakmalıyım," dedi. "Burası senin odan ve senin yatağın," dedi Rhys.

"Evet, ama ben dahil olmasam bile arkadaşımınla paylaşacağım."

Rhys bana doğru uzandı ve diğer adamın omzunu sıvazladı. "Bu çok cömert bir teklif Kitto, ama sanırım bu öğleden sonra seks olmayacak."

"Ne?" Ben sordum.

Bana gülümsedi. "Zihniniz, bir kraliçenin zihninde olması gerektiği gibi, bugün olan biten her şeyle dolu. Bu da

iyi bir yönetici, ama kötü seks."

İtiraz etmeye başladım ama çenemi eliyle kavradı. "Sorun değil, Merry. Belki de şu anda hepimizin ihtiyacı olan şey birbirimize sarılmaktır. Belki de bu yakınlıkla ilgilidir."

"Rhys..."

Eli hareket etti ve ağzımı eliyle hafifçe kapattı. "Sorun yok, gerçekten."

Avucunun içini öptüm, sonra elini ağzımdan uzaklaştırdım. "Galen'in neden olmadığını şimdi anlıyorum. O tam bir siyasi felaket. Ama sen, sen politikayı gayet iyi yapıyorsun."

"İltifatınız için teşekkürler."

"Peki neden?" diye sordum.

"Baban neden beni seçmedi?" diye sordu. Başımı salladım.

Kitto yataktan çıktı. "Bu Sidhe işi." "Kal," dedi Rhys.

Kitto tereddüt etti.

"Prens Essus bana hayatında yeterince ölüm olduğunu söyledi. Büyüsü yaşamla ilgili olan biriyle eşleşmeni istedi."

"Griffin'in büyüğü güzellik ve seksti."

"Babanın sihirli bir şekilde büyümeni umduğu şeyi ." Rhys saçımın kenarıyla oynadı. "O haklıydı."

"Goblin olsaydın," dedi Kitto, "güzellik ve seks işe yaramazdı. Seni daha güçlü ve daha iyi savaşılabilen birinin kölesi olmaya mahkûm ederdi. Güçlerin Rhys, bu tür yumuşak şeylerden daha değerli olurdu."

Rhys, "Essus kızı için daha yumuşak bir şey istedi," dedi.

"Doyleu asla seçmezdi, değil mi?" Ben sordum.

"Kraliçenin Karanlığı'nın onun yanından ayrılabilceği aklına bile gelmezdi. Ama hayır, sanırım kızının evlenmesi için çok sert olsaydım, Doyle da dışarıda kalırdı."

"Babamın muhafızlarım arasından benim için kimi seçmiş olabileceğini düşünmemiştim."

"Öyle değil mi?" diye

sordu. "Hayır."

Kitto kot pantolonunu yere düşürdüğü yerden . "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım."

"Kal," dedi Rhys. "Merry'nin rahatlamak istediğinde neden sana geldiğini anlamama yardım et. Ben onun kalbinin arzusu değilim. Bir tüy dokunuşuyla kalbinin hızlı atmasını sağlayan kişi bile değilim. Ben de onun hayatında bir yer bulmalıyım. Bana nasıl yeni bir şey olacağımı öğretmeye yardım et."

"Sana yerimi öğretmeyeceğim, çünkü sen benim yerime geçeceksin." "Merry'ye karşı asla senin iddiasız olmayacağım. I

ne kişiliğim ne de sabrım var. Ama bana öğret biraz daha az baskı olması gerekiyor ki bana bir şey için başvurabilsin."

"Oh, Rhys," dedim.

Başını salladı ve kıvrırcık beyaz saçları omuzlarına döküldü. "Benden hoşlanıyorsun. Benden hep hoşlandın. Benimle seks yapmaktan zevk alıyorsun ama benim için yanıyorsun. Garip bir şekilde, benim güçlerimden bile daha soğuk şeyler için yanıyorsun."

"Ben Unseelie sidhe'yim."

"Sen de Seelie sidhe'sin."

"Bir parçam o, evet, ama aynı zamanda bir parçam insan, bir da brownie. Ama eğer beni kendimi, ne olduğumu adlandırmaya zorlarsanız, ben Unseelie'yim."

, hüzünlü bir gülümseme. "Bunu biliyorum."

"Andais beni Unseelie sarayını Seelie'nin bir aynası haline getirmekle suçladı. Bunu bilerek yapmıyorum."

"On altı yaşındayken senin hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun? Ailenin hangi tarafını örnek aldığını görmek istediğimi?" Rhys sordu.

"Evet."

"Ailenin Seelie tarafına çekmeni istedim."

"Büyükbabam küfürbaz bir piç. Amcam deli. Annem soğuk, kıskanç bir sosyal tırmanıcı. Bunları neden hayatında isteyesin ki?"

"Onların kişiliklerini kastetmiyorum, hatta sizin de kast. Unutma, atalarını Avrupa'daki büyük savaşlarda kaybolmadan önce tanıyordum. Annenin soyundan gelen bazı kadınları tanıyordum. Onlar bereket, aşk ve şehvet tanrıçalarıydı. Çok sıcak insanlardı Merry, dünyevi bir şekilde."

"Ne yani, büyük büyük teyzeme mi çekmişim diye merak ettiniz?"

"Teyzeler," dedi Rhys, "ve bir ya da iki büyük büyükanne. Bana onları hatırlattın. Saçların, gözlerin. Onları sende gördüm."

"Başka kimse bakmıyordu,"
dedim. "Başka kimse
bakmıyordu."

Ayağa kalktım ve ona bir öpücük verdim. Öpücük, tüm konuşmaların yumuşattığı vücudunun yeniden sertleştiğini hissedene kadar büyüdü. Neredeyse acı veren bir sesle dudaklarımdan ayrıldı. "Beni böyle öpmeye devam edersen centilmen olmaya devam edemem."

"O zaman beyefendi olma, sevgilim ol."

Kitto kot pantolonunu bağlamayı bitirdi. "Seni sidhe'lerin büyü dışında en iyi yaptığı şeyle baş başa bırakacağım. Sen benim

Dostum Rhys, buna inanıyorum ama prenses ve seninle aynı yatakta olmamdan rahatsız ."

Rhys itiraz etmeye başladı. Parmaklarımı dudaklarına götürme sırası bendeydi. "O haklı."

Elimi hareket ettirdi. "Biliyorum. Kahretsin, biliyorum. Kitto ve seninle seks yapabilirsem, bu gece goblinlerle birlikte seni koruyabileceğimi düşünmüştüm ama yapamam."

"Goblinler konusunda uzun bir yol kat ettin Rhys. Her şey yolunda."

"Doyle yaralanırsa ve benim hassasiyetlerim çok hassas olursa bu gece sizi kim koruyacak?"

"Bilmiyorum," dedim, "ve şu anda umurumda değil. Seviş benimle Rhys, şimdi, sadece sen. Benimle ol, düşüncelerimi sükûnete kavuşturmama yardım et." Ayağa kalkıp onu tekrar öptüm ve kollarımla, ellerimle ve hevesle kendime çektim.

Kapının Kitto'nun arkasından sessizce kapandığını duymadım ama gözlerimi açtığımda yalnızdık.

BÖLÜM 19

RHYS BENİ YÜZÜSTÜ YATIRDI VE

Sırtımdan aşağıya doğru nefes alıyordu. Öpücük diyebilirdim ama bunun için fazla nazikti. Dudaklarının ve nefesinin en ufak dokunuşuyla tenimi okşadı. Yeterince , nefes almaya ve sırtımın alt kısmındaki neredeyse görünmez olan o minik tüyleri okşamaya başladı, böylece vücudum tüylerim diken diken oldu ve istemsizce ürperdim.

Daha fazlasını yapması için sessiz bir davet olarak kalçalarımı yataktan hafifçe kaldırdım.

Güldü, erkeksi bir zevk ve kendi eğlencesi olan o gülüşü. Ama bu kez içinde kendisiyle alay eden bir şey yoktu. Sırtımın küçük kısmına daha sert bir öpücük kondurdu. Onun için kıvrandım, bunun ne kadar harika olduğunu kelimelerle ifade edemedim.

Ağırlığını üzerime verdi ve sert, uzun boyunu kıkımın yanakları arasına yerleştirdi. his beni haykırmaya itti.

Kollarını bana doladı, göğüslerimi elleriyle kavrayabilmesi için beni yataktan yeterince kaldırdı. Vücudunun gücüyle beni sıkıca ve sıkıca tuttu.

"Seni gerçekten sevseydim," diye fısıldadı, "Kitto'nun yaptığını yapardım. Seninle cinsel ilişkiye girmeyi reddederdim. Kendimi kral olma yarışının dışında tutardım. Kitto bunu yaptı çünkü iki sarayın da bir yarı goblinin kralınız olmasına asla izin vermeyeceğini biliyor. Önce ikinizi de öldürürler."

Kalçalarını hafifçe iterek bana karşı daha sıkı yerleşti. Ağırlığı kadar beni kıvrandırdı.

ama sesindeki ciddiyet vücudunun yaptıklarına uymuyordu.

Rhys saçlarıma fısıldamaya devam etti. "Doyle ve Frost'u sevdiğini biliyorum. Hatta Galen'i benden bile çok seviyorsun, ikiniz de onun kral olarak ne kadar büyük bir siyasi yük olacağını anladığınız şu anda bile."

"Bazen birlikte olduğumuzda sadece oral seks yapıyoruz."

Rhys üzerimde gerildi, ama cinsel bir şekilde değil, sanki düşünüyormuş gibi. "Kral olma yarışından çekildi mi?"

"Tamamen değil, ama bazen bebek yapmak için hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece birbirimizden zevk alıyoruz."

"İlginç," dedi ve bu sefer baştan çıkarıcı bir fısıltı değildi.

Kalkmaya çalıştım ama kollarını sıkarak, kalçalarını esneterek beni yatağa bastırdı. Onun altında sıkışmış bir halde konuştum. "Neden bu kadar ilginç?"

"Galen kendini kral adaylığından çekti çünkü seni hayatta tutacak kadar güçlü olmadığını biliyor. Ama seni seviyor, hem de çok seviyor. Senin için en iyisi buysa senden vazgeçecek kadar seviyor. Cesur Galen."

Bu şekilde düşünmemiştim ama Rhys haklıydı. Cesurca ve korkunç derecede cesurcaydı. Galen'in hâlâ çocuğumun babası olma şansı vardı ama seviştiğimiz son birkaç seferde sadece bir kez cinsel birleşme şansını kullanmıştı. Geri kalanı inanılmaz derecede eğleneliydi ama bebek yapabilecek bir şey değildi.

Rhys o güçlü kollarını o kadar sıkı ki nefes almak neredeyse zorlaştı. Kulağıma doğru fısıldadı, nefesi sıcaktı. "Eğer seni gerçekten sevseydim, kendimi kral adaylığından çekerdim. Kalbinin sesini dinlemene yardım ederdim."

Doyle ve Frost'un arzusu. Ama ben çok bencilim Merry. Savaşmadan senden vazgeçemem."

Tutuşunun bana izin verdiği ses tonuyla, nefes nefese konuştum. "Bu bir kavga değil."

"Evet," diye fısıldadı şiddetle. "Evet, öyle. Silahların gücü değil belki ama bu bir savaş. Bazılarımız için ödül kral olmaktır. Ama için Merry, taht olmasaydı bile seni ödülümüz olarak isterdik."

Ben onun için haykırana kadar vücudunu sert ve şiddetli bir şekilde benimkine doğru itti. Sonra nefes alabilmek için durmasını isteyeceğimi düşünene kadar beni daha da sıktı. Sesi kulağıma karşı fısıltıyla tıslama arasında bir yerdeydi, çok şiddetli, çok duygu doluydu. "Kazanmak istiyorum, Merry. Kalbini kıracak olsa bile seni istiyorum. Ben bencil bir piçim, Merry. Senden vazgeçmeyeceğim, seni mutlu görmek için bile."

Altına uzandım ve ne diyeceğimi bilemedim.

Daha sert sıktı ve sonunda itiraz etmek zorunda kaldım, "Rhys, lütfen..."

Kollarının kavrayışını rahat bir nefes alabilmem için yeterince gevşetti ama parmakları göğüslerimi sert ve sıkı bir şekilde sıktı. Bunun sertliği benden küçük sesler çıkardı.

"Seksi benden daha sert seviyorsun. Benim için sadece acı olan şeyler seni zevkten titretiyor." Göğüslerimi kavrayışı hafifledi. "Goblinler bu gece sana bundan daha kötüsünü yapacaklar ve sen bundan zevk alacaksın, değil mi?"

"Bu gece zevk için pazarlık yaptım, Rhys."

Yüzünü saçlarıma sürttü. "Mecbur kalırsam seni Doyle'a, Frost'a ya da Galen'e . Bu içimde bir şeyleri öldürür ama yine de yapabilirim. Ama seni Ash ve Holly'ye kaptırmaya dayanamam. Merry'min goblinlerle, her gece lanet olası goblinlerle evlenmesine dayanamazdım."

Neredeyse hıçkırık gibi bir ses çıkardı.

"Rhys," dedim, "ben..."

"Hayır, söyleme, her ne ise. Bırak da bitireyim. Bir daha asla hepsini söyleyecek cesareti bulamayabilirim."

Onun altında hareketsiz kaldım. Vücudu bana sarılmış bir şekilde öylece uzandım ve eğer ihtiyacı olan buysa konuşmasına izin verdim.

"Bu gece seninle birlikte olacakları düşüncesinden nefret ediyorum Merry. Seni bağlayıp becerecekleri düşüncesinin seni heyecanlandırmasından daha çok nefret ediyorum. Tanrım, belki de en çok bundan nefret ediyorum." Kolları bir kez daha etrafımda sıkılaştı. "Bak, seni sevmiyorum, gerçekten sevmiyorum. Eğer seni sevseydim, gerçekten sevseydim, mutlu olmanı isterdim. Sadece benim yapman gerektiğini düşündüğüm seksi değil, senin zevk aldığın seksi yapmanı isterdim. Ama senin için istediğim bu değil. Olduğundan daha nazik olmanı istiyorum. Seksi benim yaptığım gibi istemeni istiyorum. Benim sevdiğim şekilde. Zevk değil de acı olduğunu düşündüğüm şeyleri istemenden nefret ediyorum. Benimle seks yapmaktan zevk alsan da ihtiyacın olan ya da istediğin her şeyin bu olmadığını bilmekten nefret ediyorum." Ben tekrar haykırana kadar parmaklarını tekrar göğüslerime soktu ve bedenim onun altında sarsıldı.

Beni aniden bıraktı, kendini vücudumun üzerine itti, böylece kolları her iki yanımda beni çerçeveledi, ancak kalçaları bana karşı daha sıkıydı.

"Bu gece goblinlerin seninle olacağı düşüncesinden nefret ettiğim için, mutlu etmekten çok benimle olmanı istediğim için, bencil bir piç olduğum için, vücudunu tohumlarımla dolduracağım ve bunu yaparken dua edeceğim. Bunu yaparken gücü çağıracağım. Çocuğuma hamile kalmanı istiyorum, eşim bana yardım et, ama ben ediyorum. Tanrıça bana yardım et, ama ben ediyorum. Hepimiz yaşayalım diye değil. Cel tahta oturup bizi iç savaşta bölmesin diye değil. Hayır, öyle asil bir şey değil Merry. Bunu istiyorum, çünkü beni istemediğini bilsem bile seni istiyorum."

"Seni istiyorum," dedim ve omzumun üzerinden ona bakabilmek için döndüm.

Yüzündeki ifade asla unutamayacağım bir ifadeydi. Çok şiddetli, çok çaresiz, çok vahşiydi, ama seksle, hatta şehvetle ya da aşkla değil. Yüzündeki ifade korkunç bir kayıpla doluydu. Onu kılıç ve kalkanla savaşmaya gönderiyor olsaydım, gitmesine izin vermezdim, çünkü yüzündeki ifade geri dönmeyeceğini bilen bir adamın ifadesiydi. Bu gün kaybedeceğini, bu gün öleceğini bilen bir adamın yüzüydü. Onu savaştan uzak tutabilirdim. Yanımda kalmasını sağlar ve onu bir gün daha hayatta tutardım. Ama bu onu koruyabileceğim bir savaş alanı değildi. Bu benim bedenim ve kalbimdi ve onlar çoktan seçimlerini yapmışlardı.

Başını iki yana salladı. "Acımak yok Merry, en azından bunu bana sakla."

Sonra arkamı döndüm, gözlerimde parıldayan yaşları görmemesi için döndüm. Onu acıma duygumdan kurtarabilmemin tek yolu buydu. Onu seviyordum ama onun sevmemi istediği şekilde değil. Haklıydı, cinsel isteklerimiz bile uyuşmuyordu.

Kalçalarımı yataktan yukarı kaldırdı. Onun için dört ayağımın üzerine kalkmaya çalıştım ama başımı aşağı eğmeye zorladı, böylece alt bedenim ona bir adak gibi yükselmişti.

Başının bana doğru itildiğini hissettim, ama hala aç için çok dardım.

Dedim ki, "Başlamak için parmak kullanman gerekecek. Bu pozisyon için ön sevişme olmadan çok gerginim."

Vücudumu itmeye devam etti, daha sert, daha şiddetli.

"Kendine zarar vereceksin Rhys," dedim yüzümün neredeyse yastıklara gömüldüğü yerden.

"Canımın yanmasını istiyorum," dedi. Sonra onun yüzeyimi kırdığını, içimdeki en çıplak parçasını bulduğunu hissettim ve itiraz etmeyi bıraktım. Vücudumun gerginliği ve ıslaklık eksikliğiyle savaşarak kendini içime zorladı. Eğer ben

farklı bir şekilde bağlanmış olsaydı, acıtabilirdi. Canım yanmaz değildi, yanabilirdi. Benim için cinsel ilişki bile sadece acı verecek şekilde yapılabiliyordu ama bunun için çalışmanız, bu konuda kötü olmanız gerekiyordu. Rhys'in olmadığı bir şekilde kötü.

Onun için çığlık atmaya başladım. Vücudum sadece onun içime girmeye zorladığı hissiyle orgazm oluyordu. Sadece bir orgazm değil, dalgalar halinde vücudumun üzerinde yuvarlanıyor, kıvranmama ve kendimi onun gücüne ve kuvvetine karşı itmeme neden oluyordu. Bunun verdiği zevk, birbiri ardına gelen çığlıklarla ağzımdan dökülüyordu. "Evet", "Tanrı" ve "Tanrıça" diye bağırdım ve sonunda onun adını tekrar tekrar haykırdım.

"Rhys, oh, Tanrım, Rhys!"

Loş oda, yükselen gücün ikiz ayları gibi parlayan bedenlerimizin ışığıyla doldu. Tenimi ışıkla doldurdu. Elini saçlarımın parlayan lal taşına daldırdı ve üzerimde gezinirken boğazımı geriye doğru çekti. Sertliği tekrar çığlık atmama neden oldu ama bedenim ritim için onunla savaşmaya başladığında saçlarımı bıraktı. Nefes alış veriş değişti ve çok yakın olduğunu, biraz daha dayanmak için savaştığını biliyordum, böylece onun altında biraz daha çığlık atabilecektim.

Beni tuttuğu yerde dört ayak üzerindeydim. Göğüslerim aşağı sarkmış, seksinin hiddetinden birbirine çarpıyordu. Zevk çığlıkları attım, öfkeli bir tanrıya dua eder gibi odayı onun adıyla doldurdum. Sonra vücudu son bir kez içime öyle büyük bir hamle yaptı ki canımın yanması gerektiğini biliyordum ama gerçek acı için çok fazla zevk vardı.

Vücudu üstümde titriyor, tekrar içime doğru itiyordu. Sıcak bir tohum ve güç yıkamasıyla kendini içime döktüğünü hissettim.

Beni sikerken dua edeceğini söylemişti. Beni kendine ait kılmak için gücünü kullanacağını söylemişti. Olmalıydım

ama ben korkmuyordum, Rhys'ten korkamazdım.

Vücudu hâlâ içimde gömülüyken altına yığıldım. O benim üzerimde yatıyordu, ikimiz de hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştük, nefes alış verişlerimiz düzensiz bir sestti, kalplerimiz hâlâ boğazımızdaydı. Nabızlarımız yavaşladıkça bedenlerimizin ısıltısı da azalmaya başladı.

Sonunda yavaşça . Olduğum yerde yatıyordum, henüz hareket edemeyecek kadar gevşemiştım. O sırt üstü yatıyordu, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. Yorgunluktan hâlâ sertleşen bir sesle konuştu. "Sertliğe verdiğin tepki bir erkeği tahrik eder, Merry, hoşuna gitmeyeceğini düşündüğün zamanlarda bile."

"," diye fısıldadım, çığlık atmaktan sesim biraz sert çıkmıştı.

Bana gülümsedi. "Bu işte ne kadar iyi olduğun hakkında gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Ben iyiyim, ya da bana öyle söylendi."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Merry, şaka değil, yatakta, yerde ve sağlam bir masanın üzerinde harikasın."

Güldüm.

Bana gülümsedi ve bana karşı bu kadar ciddi olmadan önceki Rhys gibiydi. Sonra o ciddiyet tekrar ortaya çıktı. "Goblinlerin bu gece seni ele geçireceğini biliyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Yüzü ciddiyetten kızgınlığa dönüştü. "Ama bu gece senin içine benim tohumumu da daha uzağa itmiş olacaklar."

"Rhys..."

"Hayır, sorun yok. Kraliçe olarak görevinizi yaptığınızı biliyorum. Goblinlere müttefikimiz olarak ihtiyacımız var ve anlaşmayı uzatmanın yolu da bu. Politik olarak bunun iyi bir fikir, harika bir fikir olduğunu biliyorum." Bana baktı ve bakışlarında öyle bir baskı vardı ki, ona karşılık vermek için savaşmak zorunda kaldım. "Ama ikisinin gece seninle birlikte olma fikri -planlandığı şekilde- heyecanlandırıyor, değil mi?"

Tereddüt ettim, sonra gerçeği söyledim. "Evet."

"Bu Seelie Sarayı değil. Bu kesinlikle Unseelie Sarayı. Bu senin anlamadığım tarafın. Doyle'un en iyi, hatta Frost'tan bile daha iyi anladığı tarafın. O senin Karanlığın olabilir, ama aynı zamanda senin karanlığın onun için çok değerli. Ben senin karanlığını istemiyorum Merry. Ben senin ışığını istiyorum."

"Aydınlık ve karanlığı birbirinden ayıramazsın, Rhys. İkisi de benim bir parçam."

Başını salladı. "Biliyorum, biliyorum." Ayağa kalktı ve kendini yatağın kenarından aşağı bıraktı. "Gidip temizleneceğim."

"Muhteşemdin," dedim. "Şimdiden ağrımaya başladı."

"Seni uyarmıştım, ön sevişme sadece bedenimi rahatlatmak için değildir." "Beni uyarmıştın." Kıyafetlerini topladı ama giymek için hiçbir hareket yapmadı.

"Düşünün tadını çıkar," dedim.

"Bana katılmak ister misin?"

Gülümsedim. "Hayır, sanırım gecedен önce biraz uyumam gerekiyor."

"Seni muyum?"

"Evet, ama içindea harika yol." I kıvrılmış üzerinde benim çarşafı yukarı çekerek.

Rhys kapıya doğru gitti. Dışarıda biriyle konuştuğunu duydum. "Ona kendin sor." dediğini duydum.

Kitto'nun sesi kapıdan geldi. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," dedim.

İçeri girdi, kapı arkasından kapandı. Bunca zamandır koridorda oturuyor olmalıydı. "Uyurken bana sarılmak ister misin?" diye sordu.

Ciddi yüzüne baktım, çok ciddiydi. O her zaman ciddiydi, bizim Kitto'muz. "Evet," dedim.

O zaman gülümsedi ve bu iyi bir gülümsemeydi. Sahip olduğunu ancak son keşfettiğimiz bir gülümsemeydi. Çarşafın altına girdi ve vücudunu benimkinin arkasına doğru kaydırđı. Çıplaklığını bedenime yasladı ve bu tek kelimeyle rahatlatıcıydı. O anda kapıya gelen neredeyse tüm erkekleri geri çevirebilirdim.

Kitto kral olmayacağını biliyordu, bu yüzden seks onun için o kadar da önemli değildi. Ama bundan da öte, nazikçe kucaklaşmaya neredeyse seksten daha fazla değeri veriyordu. Ne de olsa daha önce de seks yapmıştı ama sadece kendisi için gerçekten sevildiğinden emin değildim. Onu seviyordum. Hepsini seviyordum ama Rhys haklıydı, hepsini eşit derecede sevmiyordum.

Ülkemizin anayasası tüm insanların eşit yaratıldığını söylüyor, ama bu bir yalan. Asla Magic Johnson gibi şut atamayacağım, Mario Andretti gibi araba kullanamayacağım ya da Picasso gibi resim yapamayacağım. Yetenek bakımından eşit yaratılmadık. Ama en az eşit olduğumuz yer kalptir. Bir yetenek üzerinde çalışabilir, dersler alabilirsiniz ama sevgi, sevgi ya işe yarar ya da yaramaz. Birini seversiniz ya da sevmezsiniz. Bunu değiştiremezsiniz. Geri alamazsınız.

İyi bir seksin vücudumu kaplayan harika etkisiyle uykunun ılık kenarında sürüklenerek uzandım. Uykuya dalarken Kitto'nun sıcaklığı ve sımsıkı saran şekli beni sardı. Kendimi güvende, sevilmiş ve mutlu hissediyordum. Rhys'in de bu öğleden sonra benim kadar iyi hissetmesini diledim ama bunun gerçekleşmeyecek bir dilek olduğunu biliyordum.

Ben bir peri prensesiydim ama peri vaftiz anneleri yoktu. Sadece anneler ve büyükanneler vardı ve bir insanın kalbinin üzerinde sallayıp her şeyi daha iyi hale getirecek sihirli bir değnek yoktu. Peri masalları yalan söylerdi. Rhys bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Derin uykuya dalmaya başladığında sırtımda nefes alıp veren adam da bunu biliyordu.

Lanet olası Grimm Kardeşler.

BÖLÜM 20

MAEVE REED AVRUPA'DA KALIRKEN

TARANIS'ulaşamayacağı bir yerde, evinin tüm kullanımını bize vermişti. İnsan kocası kanserden ölmeden önce hayatını kurtarmamız ve hamile kalmasına yardımcı olmamız karşılığında bunun küçük bir bedel olduğunu söyledi. Yani bir kez olsun iyilik ödüllendirilmişti. Holmby Hills'te büyük bir arsa üzerinde bir malikanemiz, bir misafirhanemiz, bir havuz evimiz ve kapının yanında bakıcı-bahçıvan için küçük bir kulübemiz vardı.

Ben hâlâ misafirhanenin ana yatak odasında yatıyordum ama artık her iki evin yatak odalarını da dolduracak kadar kalabalıktık. Erkekler bazı yatak odalarında ikişer ikişer yatmak zorunda kalıyordu.

Kitto kendine bir oda tutmuştu çünkü oda benim ve Rhys'in boyundan büyük biriyle paylaşılamayacak kadar küçüktü. Bu da hiç kimse demekti.

Cinlerle ilk buluşma için ana evin yemek salonunu kullanmayı planlamıştık. Balo salonu olarak kullanılmaya başlanmış devasa bir odaydı. Yani aydınlık, havadar ve mermer doluydu. İnsan masallarından fırlamış gibi görünüyordu. Seelie Sarayı bunu onaylardı ama Maeve oradan sürgün edilmişti, bu yüzden belki de balo salonu-yemek odası onun için evinden bir parçaydı.

Korumalarımın çoğu, tepemizdeki ışıltılı avizeler kadar aydınlık bir ortamda evlerindeymiş gibi görünüyordlardı. Ash ve Holly'nin getirdiği korumalar hiç de evlerindeymiş gibi görünmüyordlardı.

Kırmızı Kepler odadaki diğer herkesin üzerinde yükseliyordu. Yedi fitlik bir goblin, çok fazla . Ama bu kısaydı.

kırmızı şapka için. Çoğu on iki ayak yakındı. Ortalama boyları iki ila üç metre arasındaydı. Derileri sarı, gri ve hastalıklı yeşilin tonlarındaydı. Goblinlerin Kızıl Şapkalıları muhafız olarak getirdiklerini biliyordum. Goblin Kralı Kurag, Ash ve Holly'yi bize korumasız gönderirse ve başlarına bir şey gelirse, bunun kardeşlerden kurtulmak için onunla benim aramda bir komplo olarak görüleceğini düşünmüştü. Kendisinin krallığı bırakmasının ve onların da yükselmesinin tek yolu onların ellerinde ölmek olduğundan, ölümleri onun için çok uygun olacaktı.

Peki neden onları daha da güçlü kılmak için bana teklif ediyordu? Çünkü Kurag, tüm goblin kralları gibi kendi krallığının da nasıl sona ereceğini biliyordu. Kendisi öldükten sonra bile halkının güçlü olmasını sağlamak istiyordu. Hırsları yüzünden kardeşlerine kızmadı. Sadece bunu biraz daha ertelemek istedi.

Eğer ikizler kazara bile olsa, etraflarında goblinler olmadan bizim ellerimizle ölürse, bu yanlış anlaşılabilirdi. Eğer goblinler Kurag'ın kardeşleri öldürttüğünü düşünürse, hayatını kaybederdi. Tüm meydan okumalar kişisel meydan okumalardı. Ek iş olarak suikastçılık yapan goblinler vardı ama asla kurbanın başka bir goblin olduğu "işleri" kabul etmezlerdi. Sidhe'yi ya da daha düşük seviyedeki insanları öldürebilirlerdi ama asla başka bir goblını öldürmezlerdi.

Bunun tek istisnası, goblinin Kitto gibi "tutulanlardan" biri olmasıydı. Eğer onlardan biriyle bir sorunuz varsa, "efendileri" sizinle dövüşürdü. Çünkü Kitto'nun onların arasında olması, daha büyük goblin kültürünün bir parçası olmak için yeterince savaşçı olmadığıнын itirafıydı.

Bir tür geçici taht olarak kurulmuş olan büyük bir sandalyeye oturdum. Büyük masa, sandalyelerin çoğuyla birlikte duvara yaslanmıştı. Frost arkamdaydı. Doyle hala siyah köpeklerle birlikte yatak odasına kapanmıştı, Taranis neredeyse Karanlığımı öldürüyordu. Eğer peri içinde olsaydık, o belki de iyileşmiş olurdu.

Şimdiden. Sihirlerimizin hiçbirisi burada o kadar güçlü değildi. Sürgünün çoğu kişi tarafından bu kadar korkulmasının nedenlerinden biri de buydu, çünkü peri dışında asla o kadar güçlü değildiniz.

Frost adaşı kadar soğuk bir sesle, "Sizi içeri aldık ki insan muhabirler basında bu konuda atıp tutamasın," dedi. "Ama basın olmasaydı, arkanızda böyle bir orduyla koğuşlarımıza girmenize izin vermezdim."

Onunla gerçekten tartışamazdım ama garip bir şekilde endişelenmemiştim. Aslında, saatlerdir hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Tamamdır, Frost," dedim.

"Neden bu konuda daha fazla endişelenmiyorsun?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedim.

"Eğer goblin olmasalardı, seni büyülediklerini söyledim," dedi Rhys.

Ash ve Holly, onları diğer goblinlerden ayıran ve çok daha sidhe yapan bu gösteriden çok etkilendiler.

"Selamlar, Ash ve Holly, goblin savaşçıları. Goblin sarayının Kırmızı Şapkalılarına da selamlar. Burayı kim yönetiyor?"

"Biliyoruz," dedi Ash, kardeşiyle birlikte sandalyemin önünde dururken. Daha önce giydikleri saray kıyafetlerini giymişlerdi; Ash gözlerine uyması için yeşil, Holly ise onunkine uyması için kırmızı giymişti. Kıyafetler satendi ve eğer yıl 1500 ile 1600 arasındaysa modanın doruğundaydı.

Eğildiklerinde kısa sarı saçları kulaklarına değiyordu. Saçlarını uzatmaya başlamışlardı, ancak kraliçeyle başlarını derde sokacak kadar uzun değildi - bunun için yakalarına dokunmaları gerekiyordu.

"Seni gördüğümde bu yana geçen bir ay içinde saçlarını uzatmışsın," dedim.

Birbirlerine baktılar ve Ash, "Bunu senin büyüünün bizi sidhe tarafındaki güçlerimize kavuşturacağı beklentisiyle yapıyoruz," dedi.

"Kendine çok güveniyorsun," dedim.

"Güçlerinize güvenimiz tam Prenses," dedi Ash.

Holly'ye baktım. Gözlerinde güven yoktu, sadece heves vardı. Bu gece benimle yatacaktı; geri kalan her şey sadece numaraydı. Holly bana kardeşlerin gerçekten hissettiklerini verecekti. Ash saray mensubunu oynamakta sidhe lordu kadar iyiydi. İkisine de güvenmiyordum ama Ash gözleriyle ve yüzüyle yalan söyleyebiliyordu; Holly ise söyleyemiyordu. Bildiğim iyi oldu.

Onların yanından kırmızı şapkalılara baktım. Bazılarını haftalar önceki savaştan tanıyordum. Kardeşlerin ya da kralları Kurag'ın değil, benim yanımda durmuşlardı. Kızıl Kepler antlaşmanın gerektirdiğinin ötesinde bana itaat etmişlerdi. Sidhe ya da dişilere karşı alışlagelmiş Kızıl Kaptan tavrından çok farklı olan bu garip itaati araştırmamıştım çünkü Kurag'ın bunu nasıl karşılayacağından emin değildim. Goblin ırkının en güçlü savaşçılarını, politik olarak bile olsa, hizmetime almaya çalışıyormuş gibi görünmek istemiyordum.

Kurag umutsuzca benimle yapılan anlaşmadan çıkmak istiyordu. Ya Unseelie'nin kendi içinde ya da her iki saray arasında bir iç savaş çıkacağından korkuyordu. Yaklaşan savaşların bir parçası olmak istemiyordu ama benimle yaptığı anlaşma onu bana bağlıyordu. Geri çekilmesi için ona bir bahane veremezdim. Ona çok ihtiyacımız vardı. Bu yüzden Kızıl Keplerin bana olan sadakatlerinin nedenlerini daha fazla araştırmadım.

Şimdi önümde duruyorlardı, bir seferde bir yerde hiç görmediğim kadar çoktular. Et ve kastan oluşan canlı bir duvar gibiydiler. Hepsi küçük yuvarlak takkeler giyiyordu. Çoğu kuru kanla kaplıydı, öyle ki yünler kahverengi ve siyahın tonlarına bürünmüştü. Ama yaklaşık üçte birinde

Şapkalarından akan kan yüzlerinden aşağı damlıyor ve elbiselerinin omuzlarını ve göğsünü lekeliyordu.

Bir zamanlar aralarında savaş lideri olabilmek için şapkanızdaki kanın taze kalmasını sağlamanız gerekiyordu. Bunun alternatifi, şapkanızın kırmızı kalmasını sağlayacak kadar sık düşman öldürmektir. Bu küçük kültürel alışkanlık onları tüm peri dünyasının en kana susamış savaşçılarından biri haline getirmişti.

Şapkasının taze ve parlak kırmızı kalmasını sağlayabilen sadece bir Kırmızı Şapkalı ile tanışmıştım: Jonty. Onların arasında, ön tarafta, merkeze yakın bir yerde duruyordu. Yaklaşık bir metre boyunda, gri tenli ve taze kan renginde gözleri vardı. Bütün Kırmızı Keplerin gözleri kırmızıydı ama kırmızının tonları vardı ve Jonty'ninkiler de şapkası kadar parlaktı.

Onunla tanıştıgımda cildi bana toz grisini hatırlatmıştı ama şimdi cildi kuru ya da sert görünmüyordu. Sanki görebildiğim tüm cildine derinlemesine bir nemlendirici sürülmüş gibiydi. Goblinler kaplıcaya gitmedikleri için cilt tonundaki değişikliği anlayamamıştım.

Başka değişiklikler de oldu. Şapkasından kalın kan damlaları akıyordu, öyle ki vücudunun üst kısmı kana . Kan, giysilerinden aşağı ve orada dururken kalın parmaklarının ucundan damlayarak mermer zemin üzerinde narin bir kan deseni oluşturmuştu.

"Jonty, seni tekrar görmek çok güzel." Ciddiydim. Bizi kurtarmıştı. İkizleri savaşımıza katılmaya zorlamıştı. Kırmızı Şapkalılar onu takip etmişti, Ash ve Holly değil.

"Ve siz, Prenses Meredith," dedi, çakıl gümbürtüsüne benzeyen alçak sesiyle.

"Killing Frost ve Rhys'i karşılamalı mıydık?" Ash sordu. "Sidhe görgü kuralları konusunda tam olarak net değilim."

"Onları selamlayabilirsin ya da selamlamayabilirsin. Jonty'yi selamlıyorum çünkü savaşta yanımda durdu. Jonty ve Kırmızı Keplerini selamlıyorum.

Çünkü onlar bana ve benimkilere yardım ettiler. Kırmızı Şapkalıları gerçek müttefiklerimiz olarak selamlıyorum."

Ash, "Goblinler senin müttefikin," dedi.

"Goblinler benim müttefikim çünkü Kurag anlaşılmamızdan . O gece adamlarımın karanlıkta ölmesine izin verecektin."

"Bizimle yatmak için yaptığınız pazarlıktan geri mi döneceksiniz Prenses?" Ash sordu.

"Hayır, ama Jonty ve adamlarını görmek bana bir şeyler hatırlatıyor, hepsi bu." Aslında kızgındım. Ash ve Holly de tüm goblinler ve çoğu sidhe gibi davranmışlardı. Bu onların savaşı değildi ve kendileri için hiçbir şey yapmayacak olan sidhe savaşçılarını savunurken ölmek istememişlerdi. Onları suçlamamalıydım ama yine de suçladım.

Jonty beni kocaman kollarına almış ve kış gecesinde savaşa doğru koşmuştu. Onun gittiği yere diğer Kırmızı Şapkalılar da gitmişti. Kızıl Kepler gittiği için diğer goblinler de gitmek zorundaydı. Dövüşten kaçmak onları Kızıl Keplerden daha zayıf ve korkak olarak damgalayacaktı. Bunun bir gurur meselesi olduğunu biliyordum ama Kitto bundan daha fazlası olduğunu açıklamıştı. Bu, diğer goblinlerin benim yanımda dövüşen Kızıl Kepler tarafından teke tek dövüşe davet edilmesine yol açacaktı. Hiçbir goblin böyle bir meydan okumayı isteyerek davet etmezdi.

Jonty ve adamlarına ne borçlu olduğumu biliyordum ama bunu neden yaptıklarını bilmiyordum. Neden benim için her şeyi riske atmışlardı? Onları, Ash ve Holly'yi, hatta krallarını aşağılamadan sormanın bir yolunu bulabilseydim sorardım. Ama goblin kültürü henüz haritasına sahip olmadığım bir labirentti. Bir savaşçıya nedenini sormaya yer yoktu. Neden cesurdun? Çünkü ben bir goblinim. Neden bana yardım ettin? Çünkü hiçbir goblin iyi bir dövüşten kaçmaz. İkisi de tamamen doğru değildi. Ama halk arasında

Doğru ve aksini söylemek Ash ve Holly'nin heves eksikliğini sorguladır.

Frost omzuma dokundu, sadece hafif bir dokunuş. Doyle orada olsaydı, bana daha önce dokunurdu. Frost goblinlerin bu gece burada olmasından hoşlanmamıştı. Onlarla birlikte olmamdan hoşlanmıyordu ama müttefik olarak onlara ihtiyacımız olduğunu biliyordu.

Rhys usulca konuştu, "Merry."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Evet." Bakışlarıyla ikizleri işaret etti.

I döndü için onları. "I am Yani Üzgünüm, ama Yani çok Bugün öyle şeyler oldu ki, endişemin görevimin önüne geçtiğini düşünüyorum."

"Demek Karanlık hâlâ senin yanında olamayacak kadar yaralı," dedi Ash.

"Bu gece burada olmayacak. Bunu size daha önce de söylemiştim."

"Rhys ve Killing Frost bu gece senin korumaların mı olacak?" Holly sordu.

"Hayır."

Rhys bunu yapamazdı. Frost'a yapmamasını emretmişim. Duygularını yeterince iyi saklayamıyordu. Bu gece bir bakışıyla ya da sesiyle Holly'yi aşağılamasından korkuyordum. Seksin ortası, bir goblin için savaştaki kan arzusunun ortası gibi olabilirdi. Frost'un kazara bir kavga başlatmasını istemiyordum.

"Amatheon ve Adair beni koruyacak." İsimlerini söylediğimde, arkamdaki muhafız sırasından öne doğru adım attılar. Amatheon bakır , Adair ise bir zamanlar kahverengiye daha yakın olan koyu altın renginde bir taçla taçlandırılmıştı, biz peri içinde seks yapmadan ve o gücünün bir kısmını geri kazanmadan önce. Amatheon bir tarım tanrısıydı. Adair meşe korusuydu ama aynı zamanda bir zamanlar güneş tanrısıydı. Güneş miydi, sonra meşeye mi indirildi, yoksa aynı anda ikisi birden mi oldu, emin değildim. Düşmüş bir tanrıya eski tanrıların ne olduğunu sormak kabalığın zirvesi olarak kabul edilirdi.

güçleri vardı. Bu, kaybettikleri statülerini burunlarına sürtmek gibiydi.

"Andais'in acı bahçesini şimdi olduğu gibi çayıra çeviren şeyin onları becermek olduğu doğru mu?" Holly sordu.

"Evet," dedim.

Rhys, "Keşke Doyle da burada olsaydı, gerçekten. Goblinlerden nefret ederim, bunu herkes bilir, bu yüzden seninle ilgili yargılarıma güvenmiyorum."

"Rhys," dedim, "ne..."

"Kimse neden goblinlerin elindeki tüm Kırmızı Şapkaları getirdiklerini sormayacak mı?"

"Ben de," dedi Frost, "Merry'nin bunu yapmasını istemiyorum. Bu benim kararlarımı da etkiliyor."

"Sonunda beni becerdiği sürece kimi becerdiği umurumda değil, o yüzden söyleyeceğim. Tanrı aşkına, neden yanında bu kadar çok Kırmızı Şapkalı var?" Onilwyn muhafızlarımın geri kalanından uzaklaştı.

Onilwyn şimdiye kadar gördüğüm en zarif sidhe'ydi. Kaslı yapısında blok gibi bir şey vardı. Yeterince uzundu ve iyi hareket ediyordu ama diğerleri kadar yumuşak yapılı değildi. Nedeninden hiç emin olamadım ve yine sordum. Onunla yatmak istemememin nedeni sertliği değildi. Uzun yeşil saçları ve güzel gözleriyle çoğu Sidhe kadar yakışıklıydı. Ama eğer güzel güzelse, Onilwyn benim için çirkindi.

Ondan gerçekten hoşlanmadığım için henüz onunla yatmamayı başarmıştım. Çocukken bana eziyet eden Cel'in arkadaşlarından biriydi. Ona bir çocukla ve evlilikle bağlanmak istemediğim için yatağımı ona vermeyi reddettim. Ona mastürbasyon yapma izni vermiştim, ki bu kraliçenin izin verdiğinden daha fazlaydı. İsteddiği kadar kendini eğlendirebilirdi. Sadece beni eğlendirmesini istemiyordum.

Eğer yakında hamile kalmazsam, kraliçeye şikayet edeceğine söz vermişti. Bu ayın sonuna kadar vaktim vardı, çünkü bu döngüde bebek sahibi olma şansımı o zaman kaybedebilirdim. Kraliçe beni onun yatağına girmeye zorlayacaktı. Birincisi, hamile kalma şansım olduğu için. İkincisi, bunu yapmak istemediğimi bildiği için.

Ancak bazen söylenmesi gerekeni söyleyecek olan kişi hoş olmayan kişidir. Onilwyn konuşana kadar odada kaç tane Kırmızı Şapkalı olduğu konusunda endişelenmemiştim. Bu yanlıştı. Endişelenmeliydim. Bir savaş başlatırlarsa kaybedebileceğimiz kadar çoktular. Bu beni neden endişelendirmemişti?

Sol elim o kadar sert atıyordu ki benden bir ses geldi. Kanlı elim Kırmızı Kepleri sevdi. Gücüm Kırmızı Kepleri sevdi. İyi değildi, yoksa öyle miydi?

Ash ve Holly bakıştılar.

"Gerçeği," dedim. "Neden goblinlerin övünebileceği Kırmızı Şapkaları getirdin?"

"Israr ettiler," dedi Ash.

"Kırmızı Kepler ısrar etmez," dedi Onilwyn. " ederler."

Ash diğer adama baktı. "Bir sidhe'nin hakkımızda bu kadar çok şey bilmesini beklemezdim." Bana baktı ve başını salladı. "Prenses hariç, o da tüm halkının kültürünü inceliyor gibi görünüyor."

Ben de başımla onayladım. "Çabalarımı fark ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Fark ettim. Burada bulunma nedenlerimden biri de bu."

"Goblin-sidhe savaşlarında savaştım," dedi Onilwyn. "Kırmızı Keplerin ölümle sonuçlanacağı kesin olan savaşlara gönderildiğini gördüm ama onlar asla tereddüt etmedi. Goblin Kralı'na asla itaatsizlik etmeyeceklerine dair yemin ettiklerini öğrendim."

"Haklısın yeşil adam," dedi Jonty.

Onilwyn, "Ayrıca krallık için yarışmaları da yasak," dedi.

"Bu da doğru."

"Neden hepiniz buradasınız?" Onilwyn sordu.

Onilwyn'e baktım. Güvenliğim için bu kadar endişelenmek ona göre değildi. Belki de kendi güvenliği için endişeleniyordu.

Kırmızı şapkalılar Jonty'ye baktı. O da bana baktı.

"Neden buradasın, Jonty? Neden bu kadar çok insan seninle geldi?"

"Sana cevap vereceğim," dedi o derin sesiyle. Buradaki herkese hakaret etmişti. Ash ve Holly, Onilwyn, ben hariç herkes.

Öne çıktı. Rhys ve Frost biraz önüme geçtiler. Diğer muhafızlardan bazıları arkamızdaki sıralarından çıktılar.

"Hayır," dedim. "Hepinizi kurtarmama yardım etti. Şimdi nankörlük etmeyin."

"Seni korumamız gerekiyor Merry. Bunun sana yaklaşmasına nasıl izin verebiliriz?" Rhys öyle dedi.

Ona düşmanca bir bakış attım. "O bir 'o' değil, Rhys. O bir Kırmızı Şapkalı. O Jonty. O bir goblin. Ama o bir 'o' değil. "

Öfkem onu şaşırtmış gibiydi. Küçük bir selam verdi ve geri çekildi. "Leydim nasıl isterse."

Normalde onun incinmiş duygularını hafifletmeye çalışırdım ama bu gece aklımda hayatımdaki duygusal ilişkileri dengelemekten başka şeyler vardı.

Ayağa kalktım ve üzerimdeki ipek bornoz neredeyse canlı bir sesle yere sürtündü. Bağcıklı yüksek topuklu sandaletlerim mermer üzerinde keskin bir ses çıkardı.

İkizlerin giymemi istedikleri tek şey yüksek topuklu ayakkabılardı. Tek isteğim. Bornozun yerini değiştirdim, böylece

baldırlarımın etrafından kıvrılan bağcıkların, dört inçlik topukların parıltısı. Holly'den boğazının altından bir ses geldi. Ash kendini daha iyi kontrol ediyordu ama yüzü her şeyi tutamıyordu. Altınlarına karşı benim beyaz tenimi istiyorlardı. Sidhe bedenini tanımak istiyorlardı ve bu sadece güçle ilgili değildi.

Onlar da benim gibi yabancı olmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Etrafınızdakilerden her zaman farklı olmak.

Jonty önümde dizlerinin üzerine çöktü. Diz çökerek gözlerimin içine baktı. Ne kadar küçük olduğumun farkına varmamı sağladı.

"Jonty," dedim.

"Prenses," dedi.

Yüzünü inceledim. Yakından bakınca değişim daha da şaşırtıcıydı. Cildi daha pürüzsüz, daha yumuşak bir griydi. Bana gülümsedi ve bir ağız dolusu diş olarak hatırladığım dişleri daha düz, daha beyaz, daha az korkutucu, bir hayvanınkinden çok bir insanın ağızına benziyordu.

"Sana ne oldu, Jonty?" Ben sordum. "Bana sen oldun, Prenses."

"Anlamıyorum."

"O kış gecesinde hepimizin başına senin kanlı elin geldi."

Biraz kaşlarımı çattım ve sorumu sormanın bir yolunu bulmaya çalıştım ama ne soracağınızı bilmezken nasıl soru sorarsınız?

"Anlamıyorum, Jonty."

"Senin kanlı elin bizi tekrar gücümüze kavuşturdu."

Holly, "Henüz tam gücüne kavuşmadın," dedi.

Jonty ona şeytani bir bakış attı. "Hayır, dediği gibi, hayır. Ama bu yüzyıllardır bildiğimizden çok daha büyük bir güç." Bana döndü, yüzündeki öfke azalıyordu.

beni izlerken gözleri parlıyordu. Bakışlarında çoğu goblinin gözlerinde göremeyeceğiniz bir yumuşaklık vardı. Kırmızı şapkalılar vahşilikleriyle tanınırlardı, nezaketleriyle değil.

"Neden hepiniz geldiniz, Jonty?"

"Bize dokunduğunuz gibi onlara da dokunmanızı istiyorlar. Onları da kendi güçlerine katmanızı istiyorlar."

"Neden bana daha önce sormadın?"

"Yapar mıydın?"

"Bizi kurtardın, Jonty. Bunu biliyorum. Ama bundan daha fazlası, benim işim, prenses olarak görevim perilere gücü geri getirmek. Tüm perilere. Buna sen ve adamların da dahil."

Jonty yere baktı ve derinden gelen sesinin izin verdiği kadar yumuşak bir sesle konuştu. "Karşına çıkarsak bizi reddetmeyeceğini biliyordum. Sana yakın olsaydık, kanlı elinin bizi çok güçlü bir şekilde çağıracağını biliyordum ama uzaktan öylece evet diyeceğini düşünmemiştim."

Başını kaldırdı ve kırmızı gözleri parladı. Kırmızı Kepler asla ağlamazdı.

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü. Taze kan renginde bir gözyaşı. Goblinler arasında adet olduğunu bildiğim şeyi yaptım. Gözyaşları değerlidir, kan daha da değerlidir. Parmağımı yüzüne dokundurdum ve o tek damla gözyaşını, yüzünden akan kana karışıp kaybolmadan önce yakaladım.

Gözyaşı parmağımda gerçek bir gözyaşı gibi titriyordu ama kan gibi kırmızıydı. Onu ağızıma götürdüm ve gözyaşını içtim.

BÖLÜM 21

BAZI ANLAR VARDIR KI DÜNYA NEFESİ. Hava durmuş gibi görüldüğünde, sanki zamanın kendisi daha önce o son derin nefesi almış gibi...

Tuzun ve tatlı metalin tadı dilimin üzerinde kayıyordu. Sıvı büyüyor gibiydi, ta ki boğazımdan aşağı süzüldüğünde, okyanusların tuzunu ve kanın tadını tutabilseydi, soğuk, berrak bir su içmek gibiydi.

Odayı parça parça gördüm, sanki her şey senkronize bir şekilde hareket ediyordu. Gelmelerinin yasak olduğunu bilmeme rağmen bir demi-fey bulutu odaya uçtu. Goblinler onları lezzetli buluyordu. Ama kanatlı feyler odayı kelebekler, güveler, yusufçuklar, kız sinekleri ve doğada hiç görülmemiş böceklerden oluşan bir bulut gibi doldurdu. Bizi sürgüne kadar takip ettiklerini bildiğimden çok daha fazlası var gibiydi.

Kanat çırpışları havayı renklendiriyordu, o kadar çoklardı ki saçlarımda oynaşan ve yüzüme dokunan bir esinti yaratıyorlardı.

Sırada köpekler vardı. Küçük teriyerler, sanki köpekler umursamıyormuş ve goblinler onları görmüyormuş gibi goblinlerin ayaklarının etrafına dökülüyordu. Sırada tazıların zarif adımları vardı, kalabalık odanın içinde zarif yollarını seçiyorlardı. Sanki insanlar değil de içinden geçilmesi gereken bir ormanmış gibi ayakta duran Kırmızı Keplerin arasında yürüyorlardı. Daha da garibi, Kızıl Kepler köpeklere tepki vermedi.

Köpekler sahiplerine gitti. Terrierler Rhys'e gitti. Bazı tazılar muhafızların yanına gitti. Benim iki köpeğim bana geldi. Minnie'nin yüzü sanki biri yüzüne bir çizgi çekmiş gibi yarı kırmızı yarı beyazdı.

Tek kırmızı kulağı olan Mungo'nun geri kalanı kuğu kanadı kadar beyaz.

Hepsi bizi bekliyordu.

Frost'un sesi arkamdan geldi. "Merry, bu da ne?"

Güve kanatlarıyla üzerimde süzüldüğü yerden cevap veren Royal'in sesiydi. "Bu yaratılış anı, Killing Frost."

Ufak tefek adama baktım. "Anlamıyorum." Bana gülümsedi ama yüzünde öyle bir heves vardı ki Güvenmiyordum. Her zaman şehvetli bir şeyler vardı, hatta cinsel, Royal hakkında. Büyük bir Barbie bebek boyutunda olduğu için en hafif tabirle rahatsız ediciydi.

"Sadece bir parça daha bekliyoruz." Bu sözler Royal'in yanında duran ikiz kardeşi Penny'den geldi.

Kara tazılar, gözleri kırmızı, yeşil ve Doyle'un gözlerinde büyüğü üzerindeyken gördüğüm tüm renkleri parlatan, Karanlığın ete kemiğe bürünmüş gölgeleri gibi içeri doluşana kadar anlamamıştım.

Doyle, köpeklerden biraz daha büyük, siyah bir midilliye benzeyen bir şeyin yaslanarak kapıdan içeri girdi. Ama o siyah gözlerin bir parıltısıyla onun midilli olmadığını anladım. Dudaklarını geriye çekerek herhangi bir goblininki kadar keskin dişlerini gösterdi. Bu bir Kelpie'ydi ama buraya nasıl geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kelpiler biz bu ülkeye gelmeden önce Avrupa'da avlanmış ve yok edilmişti.

Kelpiler ya suda gizlenir ve avlarını timsahlar gibi aşağı çeker ya da karada midilli gibi davranırlardı. Sonra dikkatsiz bir insan bindiğinde dörtnala en yakın suya koşarlardı. Avlarını boğuyor ya da boğulurken yiyorlardı. Kurbanlarının çoğu çocuktı. Çocuklar midillileri sever.

Frost ve ben birlikte "Doyle" dedik.

Gülümsemeyi başardı. Yüzü hâlâ sargılıydı ama kolunu çözmüştü. Yavaşça hareket etti ama eli etobur midillinin sırtındaydı.

"Köpekler daha fazla dinlenmeme izin vermiyor," dedi

Doyle. Elimi ona doğru uzattım.

Royal, "Hayır Prenses, konu bu değil." dedi.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Son parçayı siz söylediniz."

"O son parça ama ona dokunmak zorunda değilsin. Bu anın gerçekleşmesi için ona yeterince dokundun. Bizi sana çağırarak kadar hepsine dokundun."

"Ben..."

"Anlıyorum," diye sözümü bitirdi.

"Hayır."

"Yapacaksın," dedi ve bu tipik bir Royal'di, çünkü kulağa uğursuz geliyordu.

Mungo elimi dürttü. Başını okşadım ve ipeksi bir kulağıyla oynadım. Minnie ilgimi kıskanmış gibi diğer elime çarptı. İkisini de okşadım, sıcaklıklarını ve sertliklerini hissettim.

"Benim için köpek yok," dedi Frost. Bana doğru yaklaşmıştı.

Royal, "olan olur," dedi.

Sonra demi-fey yüksek tavana doğru yükseldi ve kristal avizelerden gökkuşağı gibi parlayan ışıklar gönderdi. Işık hepimizin üzerinde sekip oynuyordu. Goblinler, hatta Ash ve Holly bile bizimle birlikte zamanın dışında donup kalmışlardı.

Gözlerini kırıştırıp bana bakan Jonty oldu. O, hepsinin arasında, gören oydu. Gözleri kocaman açıldı, sonra dünya tuttuğu nefesi .

BÖLÜM 22

DÜNYA PATLADI, EĞER IŞIK DIYEBİLİRSENİZ,
Renk, müzik ve çiçeklerin parfümü bir patlama. Olanlar için başka bir kelime bulamadım. Gezegende yaşamın ilk gün sıfır noktasında durmak gibiydi ama aynı zamanda dünyanın en güzel çayırında, en yumuşak esintilerin estiği güzel bir bahar gününde durmak gibiydi. Mükemmel bir andı ve inanılmaz bir şiddet anıydı, sanki hepimiz göz açıp kapayıncaya kadar nazıkçe parçalanıp tekrar bir araya getirildik.

Tüm bunlar olurken köpekler her iki yanımda bana yakın durdular. Bana demir attılar, beni sabitlediler, parçalanmamı ve o anın içine uçmamı engellediler. Hayatta kalmam için beni yeterince sağlam, yeterince akli başında tuttular.

Kürklerine sarıldım, ellerime dokundular. Ve Frost'un onu burada tutacak bir köpeği olmadığını düşündüm.

Çılgılık atmayı düşündüm, sonra her şey bitti. Işık ve büyüünün dansında kaybolan acı ve gücün hatırası ile yönelim bozukluğu hissi, bunun bir tür rüya olmadığını anlamamı sağladı.

Doyle siyah köpeklerinin arkasından bana baktı. İyileşmiş, bütünleşmiş görünüyordu. Kelpie'ye dokundu ama ona yaslanmadı. Dik ve uzun durdu.

Uzandı ve yanıkların geçtiğini göstermek için bandajları çıkardı. Sanırım gerçekliği yaratıyorsanız, biraz iyileşme fazla bir şey değil.

Çünkü gerçeklik değişmişti.

Hâlâ Maeve Reed'in balo salonu-yemek odasıdaydık ama aynı oda değildi. Çok büyüktü, bir dönüm mermer

her yöne uzanıyordu. Uzaktaki pencereler uzakta parıldayan bir çizgiydi. Her yerde demi-fey vardı, sanki çok derin bir nefes bir tanesini yutmanıza neden olacakmış gibi.

Ash ve Holly onlara sinekmiş gibi vurdular. "Onlara zarar verirsiniz hiç mutlu olmam." dedim.

Kırmızı Kepler onlara vurmadı. Onları tehdit etmediler. Kocaman adamlar orada durdu ve minik şeylerin konmasına izin verdi. Üzerleri kelebek kanatlarının kaplıydı, ta ki renklerin yavaş dansında etleri zar zor görünene kadar.

Jonty parlayan kanatlarının çerçevelediği kırmızı gözleriyle bana baktı. Minik eller kanlı şapkasına yapıştı, kanın içinde yuvarlandılar, kıkırdadılar, kristal çanlar gibi bir ses.

"Bizi yeniden yaratıyorsunuz kraliçem," dedi Jonty.

Buna ne derdim bilmiyorum ama sonra Rhys'in sesi geldi. "Merry!"

O tek kelime, o aciliyet notası yeterliydi. Döndüm ve ne görürsem göreyim hoşuma gitmeyeceğini biliyordum.

Rhys ve Galen, Frost'un yanında diz çökmüşlerdi. Yan yatmış, korkunç bir şekilde hareketsiz duruyordu.

O zaman ne düşündüğümü hatırladım. Gerçeklik kendini yeniden yaratırken tutunacak hiçbir şeyi yoktu. Dehşetin ve güzelliğin içinde yalnızdı.

Yanımda köpeklerimle ona doğru koştum, çok yaklaşmıştım ama büyü hâlâ buradaydı, hâlâ çalışıyordu ve tazıları göndermeye cesaret edemedim. Sidhe'ye ait olan en eski büyü bu gece bu odadaydı. Kullanılabilen ama asla tam olarak kontrol edilemeyen bir sihirdi bu. Yaratmak her zaman riskli bir şeydir, çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında ne olacağını veya bedeline değip değmeyeceğini asla bilemezsiniz.

BÖLÜM 23

SESLER ÇEVRESINDEN ODASINDAN DEDI Kİ
BU

Düşen tek kişi FROST DEĞİLDİ. Holly ve Ash yere yığılmıştı. Demi-fey artık karşı koyamayacakları şekilde üzerlerine kapanmıştı.

Ama düşen diğer adamlara dokunmak, onları uyandırmaya çalışmak için sadece diğer muhafızlar vardı. Frost'un parıldayan saçlarına dokundum ve yüzüne doğru çektim.

"Onun nesi var? mi?" diye sordum. "Emin değilim," dedi Rhys, "ama nabızı zayıflıyor."

Frost'un hareketsiz bedeninin üzerinden ona baktım. Yüzümdeki şokun belli olduğunu biliyordum.

"Köpekleri yoktu," dedi Galen. "Daha fazla peri diyarı yarattığınızda tutunacak hiçbir şeyleri yoktu."

Rhys başını salladı. Küçük teriyer denizi, diz çökerken bacaklarının etrafında alışılmadık derecede sessiz ve vakur bir şekilde oturuyordu.

"Onlar sadece köpek" demeye başladım ama Mungo başıyla omzuma çarptı. Minnie yanıma yaslandı. Gözlerinin içine baktım ve orada köpek vardı, evet, ama daha fazlası vardı. Onlar vahşi büyüden oluşmuş köpeklerdi. Onlar fey yaratıklardı ve bu sadece bir köpek değildi.

kulağını okşadım, o kadar kadifemsiydi ki. fısıldadım, "Yardım et bana. Onlara yardım edin. Frost'a yardım edin."

Doyle, etrafında dolaşan devasa siyah köpeklerle birlikte odanın içine doğru ilerledi. Köpeklerden biri sürüden ayrıldı ve diğer düşenlerden birine gitti. Gürültülü bir sesle saçlarını kokladı. Sonra daha da uzadı, büyüdü.

Köpeğin tüyleri yeşil flamalar halinde akıyor, siyahı kovalıyor ve tüyleri biraz daha uzuyor, biraz daha tüyleniyordu.

Köpek bir midilli büyüklüğündeyken yemyeşildi. Yeni çimenler, bahar yaprakları gibi bir yeşil. Kocaman sarı-yeşil gözlerini bana çevirdi.

"Cu Sith," diye fısıldadı

Galen. Ben sadece başımı

salladım.

Cu Sith: "Sidhe'nin Köpeği" isminin gerçek anlamıydı. Bir zamanlar her sidhe höyüğünün en az bir muhafızı vardı. Bir tanesi Illinois'de büyüünün geri döndüğü gece yaratılmış ya da yeniden doğmuştu. Şimdi ikinci bir tane vardı, burada ve şimdi.

Kocaman başını eğdi ve düşen muhafızlardan birini tekrar kokladı. Kocaman pembe bir dille onu yaladı. O kadar büyük bir nefes verdi ki, odanın öbür ucundan duyduk. Vücudu yaşamın geri dönüşü ya da ölümün geri çekilişiyle titredi.

Devasa yeşil köpek birinden diğerine geçti ve dokunduğu her yerde adamlar canlandı. Hâlâ yan yatmış olan Onilwyn'in yanına geldi. Onu kokladı, sonra alçak ve derin bir hırıltı çıkardı, bir göğüs kafesinin içine hapsedilmiş gök gürültüsü gibi. Onilwyn'i yalayarak hayata döndürmedi. Cu Sith onun yatmasına izin verdi. İlginçtir ki ona dokunmak istemeyen tek kişi ben değildim.

Yeşil köpek ikizlerin yanına geldi, koca kafasıyla yarı-fey tavanı süpürdü. Ama onları kokladı ve o da uzaklaştı. Cu için yeterince sidhe değildi.

Doyle'un derin sesi geldi, ama içinde tanrının bir yankısı vardı. Doyle'a baktım ve yüzünün sanki bu odadan başka bir şey görüyormuş gibi uzak olduğunu fark ettim. Hayal onu ya da Tanrıyı ya da her ikisini birden tutuyordu.

Anlamadığım bir lehçeyle konuştu ve siyah köpeklerden biri ilerledi. İkizlerin yanına gitti ve saçlarını kokladı. Siyah kürkün üzerinde parıldayan ve ışıldayan bir beyaz vardı. Beyaz kürk daha kalın, daha uzundu.

Siyahtan daha uzun ve Cu Sith'in yeşilinden daha tüylü.

Köpek Cu Sith kadar iriydi, hatta belki biraz daha büyüktü. Kürkü kızak köpekleri gibi uzun değil, dağınıktı. Bana fincan tabağı büyüklüğünde, kocaman ve köpek yüzüyle orantısız gözlerle baktı. Ama sonra gözlerindeki bakış da tam olarak bir köpeğin size verdiği bakış değildi. Vahşi bir hayvanla insan arasında bir yerde bir bakıştı. O gözlerde çok fazla bilgellik vardı.

Rhys usulca, "Bu bir Gally-trot," dedi.

"Bir hayalet köpek," dedim. Issız yollara dadanan ve yolcuları korkutan bir hayalet olması gerekiyordu.

"Tam olarak değil," dedi. "Unutmayın, bazı insanlar tüm feylerin ölümlerin ruhları olduğuna inanır."

Gally-trot kocaman beyaz başını ikizlerin üzerine eğdi ve başladığı kürk kadar siyah olan diliyle onları yaladı.

Holly kıpırdandı, kan kırmızısı gözlerini kırpıştırarak odaya baktı. Gally-trot onu hayata döndürmek için yaladığında Ash acıya yakın bir ses çıkardı.

Cu Sith'lerin Frost'a, hatta Gally-trot'a gelmesini bekledim ama gelmediler. Cu Sith muhafızlarımın arasında dolaştı, onları sevdi ve okşadı. Köpeklerin yaptığı gibi dilini çıkararak gülümsedi.

İkizler beyaz köpeğin ilgisinden ne anlam çıkaracaklarından emin değil gibiydiler. İlk uzanıp ona dokunan Holly oldu. Köpek ona o kadar sert çarptı ki neredeyse düşüyordu. Bu Holly'yi güldürdü, hoş bir erkeksi ses. Ash de köpeğe dokundu ve devasa yaratıkla iletişim kurdular.

Yarı-feyler Kırmızı Kepleri terk etmeye başlamıştı. Ortaya çıkan yüzler daha yumuşaktı, sanki bedenlerinin kili daha sidhe, daha insani bir şeye dönüşmüştü. Jonty'nin sözleri aklıma geldi, "Bizi yeniden yaratıyorsun."

Öyle demek istememiştim.

Ama yapmak istemediğim pek çok şey vardı.

Frost'a baktım ve boynunda mavi bir parıltı gördüm. Kravatı biri tarafından çoktan gevşetilmişti. Görmek için aceleyle düğmelerini kopardım ve teninde parlayan maviyi buldum.

Rhys ve Galen onu sırt üstü yatırıp gömleğini yırtmama yardım ettiler. Göğsünde mavi renkte parlayan bir dövme vardı. Boynuzlarında taç olan bir geyik kafasıydı. Bu bir krallık işaretiydi ama aynı zamanda kurban edilen kralın da işaretiydi. Beyaz geyik, o gece kış karanlığında dokunuşuyla yaptığı şeydi. Beyaz geyik avlanacak ve kahramanı kaderine götürecek bir şeydir.

Rhys'in yüzüne baktım çünkü o da benim hissettiğim dehşete düşmüş görünüyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" Galen sordu.

Doyle'un sesi, "Bir zamanlar tüm yeni yaratılış kurbanla geldi," diye mırıldandı, ama bu onun sesi değildi.

"Hayır," dedim. "Hayır, bunu kabul etmedim."

"O yaptı," dedi ses. Doyle'un gözlerindeki bakış da ona ait değildi.

"Neden? Neden

o?" "O bir geyik."

"*Hayır!*" Bornozumun eteklerine basarak ayağa kalktım. Siyah köpeklere ve Doyle'un bedenindeki bu yabancıya doğru gittim.

"Merry," dedi Rhys.

"*Hayır!*" Tekrar bağırdım.

Siyah köpeklerden biri bana hırladı. Gücüm üzerime aktı, tenimde patladı. Ayı yutmuşum gibi parlıyordum. Saçlarımdan yüzüme kızıl ışık gölgeleri düştü, yeşil ve altın rengi ışıklar gördüm ve gözlerimin parladığını biliyordum.

"Bana meydan okur musun?" Doyle'un ağızından çıkmıştı ama evet dersem meydan okuyacağım kişi Doyle değildi.

"Merry, yapma," dedi Rhys.

"Merry," dedi Galen. "Lütfen, Frost bunu istemezdi."

Tazılarım elime ve kalçama çarptı. Onlara baktım ve parlıyorlardı. Minnie'nin yüzünün kırmızı yarısı saçlarım gibi parlıyordu ve ben onu okşarken derisi elimin etrafında beyaz bir ışık saçıyordu. Parıltılarımız birbirine karıştı. Mungo, kırmızı kulağı ve beyaz sanki mücevherlerden oyulmuş gibi görünüyordu.

Kraliçenin yüzüğü elimde titreşiyordu. Pek çok şey gibi onun da peri içinde daha fazla gücü vardı ve şu anda durduğumuz yer de orasıydı.

Av köpeklerimin etrafında dans eden hayalet yavrular gördüm. O anda Minnie'nin hamile olduğunu anladım. Beş yüz yıldır doğan ilk peri tazıları, belki de daha fazla?

Minnie kalçama vurdu, kendime bakmamı sağladı. Kendime ait iki küçük hayalet etrafımda geziniyordu. Ama gerçek olduklarını biliyordum. Bugün yorgun olmama şaşmamalı. İkizler, annem ve kız kardeşi gibi. İkizler. Ve silik, tam olarak gerçek olmayan bir düşünce gibi, bir üçüncüydü. Henüz gerçek değildi, sadece olasılıkların bir vaadiydi; ikizlerin hepsi olmayacağı anlamına geliyordu. Birinden en azından üçüncü bir çocuğum .

Bunu düşündüğüm anda yüzüğün başka güçleri olduğunu fark ettim. Babanın kim olduğunu bilmek istiyordum ve bunu burada, yüzükle, perilerin içinde öğrenebilirdim. Dönüp Doyle'a baktım ve en çok istediğim cevabı buldum. Yüzük titreşti ve havaya gül kokusu yayıldı.

Frost'a doğru döndüm. Yanında bir çocuk oturuyordu, sessiz ve fazla vakurdu. Hayır, Tanrıça, hayır, böyle olmaz. Bir çocuğun, ikizlerin mucizesi bile Frost'un kaybını adil bir takas yapamazdı. Bu hayalet çocukları henüz tanıımıyordum. Daha elime almamıştım.

Onları. Gülümsemelerini bilmiyordum. Saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu ya da tenlerinin ne kadar tatlı koktuğunu bilmiyordum. Henüz gerçek değillerdi. Frost gerçektir. Frost benimdi ve bir çocuk yapmıştık.

"Tanrıça, lütfen," diye fısıldadım.

Rhys görüş alanımdan geçti ve çocuk ona doğru uzandı. Hayali bir eli onunkinin içinden geçirdi. Ona neyin dokunduğunu görmeye çalışarak tepki verdi. Bu doğru değildi. İçimde iki çocuk taşıyordum, üç değil. Çizgiyi aşan bir babaydım.

Ama uzun sürmez, tabii... Frost'a gitmezsem. Galen beni kollarının arasına aldı ve yüzük beni kadar sert atmaya başladı. İki bebek için dört baba. Hiç mantıklı değildi. Galen'le bir aydan uzun süredir cinsel ilişkiye girmemiştim çünkü hepimiz ondan kötü bir kral olacağı konusunda hemfikirдик. O ve Kitto oral seks tutkumu doyasıya yaşamama izin veren tek kişilerdi. Ama bundan hamile kalamazdın.

Gül kokusu daha güçlüydü. Bu genellikle evet anlamına gelirdi. Mümkün değil, diye düşündüm.

"Ben Tanrıça'yım ve sen tarihini unutuyorsun." "Hangi tarihi unutuyorsun?" Galen sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bunu duydun mu?" Başını salladı.

"Ceridwen'in hikayesi."

Bana kaşlarını çattı. "Anlamıyorum..." Sonra yüzünde bir anlayış belirdi. Galen'imın düşüncelerini yakışıklı yüzünden takip etmek o kadar kolaydı ki. "Yani..."

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Ceridwen'in bir tahıl buğday yiyerek hamile kaldığını ve Etain'in doğduğunu çünkü

Birinin onu kelebek olarak yutması efsaneydi. Hiçbir şeyi yutarak hamile kalamazsınız."

"Ne dediğini duydun."

Bornozun ipeği arasından karnıma dokundu. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Sevinçle parlıyordu ama ben ona katılamadım.

"Frost bir baba," dedim.

Galen'in neşesi karanlık bir camın arkasına konmuş bir mum gibi söndü. "Oh, Merry, özür dilerim."

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım. Frost'un yanına diz çökmeye gittim. Rhys onun diğer tarafındaydı. "Seni doğru mu duydum? Frost senin kralın mı olacaktı?"

"Onlardan biri," dedim. Rhys'in de bir şekilde turnayı gözünden vurduğunu açıklamak içimden gelmiyordu. Çok kafa karıştırıcıydı. Çok bunaltıcıydı.

Rhys parmaklarını Frost'un boynunun yan tarafına koydu. Onun tenine bastırdı. Başını eğdi, böylece saçları yüzünü gizleyen bir perde oldu. Parlayan bir gözyaşı Frost'un göğsüne düştü.

Geyik işaretinin mavisi daha parlak yanıp söndü, sanki gözyaşı büyüünün daha da parlamasına neden olmuş gibiydi. İşarete dokundum ve bu da onu daha parlak hale getirdi. Elimi göğsüne koydum. Teni hâlâ sıcaktı. Geyik izi elimin etrafında mavi bir aleve dönüştü.

Dua ettim. "Lütfen, Tanrıça, onu benden alma, şimdi değil. Çocuğunu tanımasına izin ver, lütfen. Eğer senin lütfuna sahip olduysam, onu bana geri getir."

Mavi alevler gittikçe daha da parlıyordu. Yakmıyordu ama daha çok elektrik gibi hissettiriyordu, batıyor ve ısıırıyordu ama acı vermiyordu. Parıltı o kadar parlaktı ki artık vücudunu göremiyordum. Göğsünün pürüzsüz kaslarını hissedebiliyordum ama alevlerin mavisinden başka bir şey göremiyordum.

Elimin altında kürk hissettim. Kürk mü? O zaman Frost'a dokunmuyordum. O mavi parıltının içinde başka bir şey vardı. Kürklü ve insan şeklinde olmayan bir şey.

Şekil ayağa kalktı ve ona dokunamayacağım kadar yükseğe çıktı. Doyle arkamdaydı, beni kollarının arasına aldı ve yerden kaldırdı. Mavi ateş söndü ve kocaman beyaz bir geyik önümüzde durdu. Gri ve gümüş gözleriyle bana baktı.

"Frost," dedim ve uzandım, ama o kaçtı. Bir dönümlük mermer üzerinde uzak pencerelere doğru koştu. Sanki yüzey toynaklar için kaygan değilmiş gibi koştu. Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi koştu. Cama çarpacak sandım ama daha önce hiç orada olmayan Fransız kapılar açıldı ve böylece büyük geyik ötesindeki yeni topraklara doğru koşabildi.

Kapılar arkasından kapandı ama kapılar gitmedi. Görünüşe göre oda hala esnekti.

Yüzünü görebilmek için Doyle'un kollarında döndüm. Şimdi gözlerinden bakan Konsorsiyum değil, kendisiydi. "Frost..."

Doyle, "O bir geyik," dedi.

"Ama bu onun Frost'umuz olarak gittiği anlamına mı geliyor?" Karanlık yüzündeki ifade yeterliydi.

"O gitti," dedim.

"O ölmedi ama değişti. Tanıdığımız adama dönüşüp dönüşmeyeceğini sadece Tanrı bilir."

Tam olarak ölmemişti. Ama benim için kaybolmuştu. Bizim için kaybolmuştu. Yaptığımız çocuğun babası olamayacaktı. Bir daha asla yatağında olmayacaktı.

Ne için dua etmişim? Bana geri dönmesi için. Farklı bir şekilde ifade yine de bir hayvana dönüşür müydü? Sözlerim yanlış mıydı?

"Kendini suçlama," dedi Doyle. "Her türlü yaşamın olduğu yerde her zaman umut vardır."

Umut. Önemli bir kelimeydi. İyi bir kelimeydi. Ama o anda, yeterli görünmüyordu.

BÖLÜM 24

"BEN UMRUMDA DEĞİL NASIL KAÇ TANE GALLY-TROTS SENİN SİHİR GERİ ÇAĞIRIYOR," dedi Ash. "Bizimle yatacağına yemin ettin ve bunu yapmadın." Odada volta atıyor, elleriyle kısa sarı saçlarını sanki koparacakmış gibi çekiştiriyordu.

Holly büyük beyaz kanepeye oturdu ve Gally-trot kucağında ya da kucağının sığabileceği kadarında sırt üstü yatıyordu, bu da büyük kanepenin büyük bir bölümünü doldurduğu anlamına geliyordu. Holly köpeğin göğsünü ve karnını karıştırdı. Öfkeli Holly onu hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu.

"Seks bizi güçlerimize kavuşturmak içindi. O bize güç getirdi."

"Sidhe taraflı güç değil," dedi Ash, kardeşinin önünde durarak.

"Goblin olmayı tercih ederim," dedi Holly.

"Sidhe kralı olmayı tercih ederim," dedi Ash.

Doyle, "Prenses size hamile olduğunu söyledi," dedi.

"Partiye çok geç geldin," dedi Rhys.

"Peki bu kimin hatası?" Ash sordu. Şimdi gelip önümde duruyordu. "Eğer bizimle bir ay önce yatmış olsaydın, o zaman şansımız olurdu."

Öfkesine ve hayal kırıklığına tepki veremeyecek kadar uyuşmuş bir halde ona baktım. Birisi üzerime bir battaniye örtmüştü. İçine girdim, üşüdüm. Nasıl tedavi edileceğini bildiğimden daha soğuk. Çok komikti, Frost gitmişti ve ben üşüyerek onun yasını tutuyordum.

Verebileceğim diplomatik cevaplar vardı. Söyleyebileceğim pek çok şey vardı ama umurumda değildi. Dilime dikkat edecek kadar umursamadım.

Ona baktım. Galen yanımdaki kanepeye kaydı. Kolunu omuzlarıma doladı. Ona doğru sokuldum. Bana sarılmasına izin verdim. Doyle'un oturma odasına çağırdığı diğerleriyle birlikte ayakta duruyordu. Ash'in öfkesinin hislerine üstün gelme ihtimaline karşı ayakta duruyordu. Goblinin öfkesi o kadar büyüktü ki Doyle ve Rhys hâlâ ayaktaydı. Ayakta ve hazır olmak istiyorlardı. Bu çok mantıklı kardeşin aklını kaybetmesi ihtimaline karşı.

Galen bana sarıldı, şimdi daha yakındı, ama Ash'ten korktuğu için değildi. Sanırım benim yapabileceklerimden korkuyordu. Korkmakta haklıydı, çünkü ben hiç korkmuyordum. Hiçbir şey hissetmiyordum.

"Kralınız Kurag, Kırmızı Kepler'e geri dönen yeni güçten memnun," dedim. "Kadırga yürüyüşü onu çok sevindirdi. Kralın mutlu olduğunda, savaşçı, senin de onun sevinciyle mutlu olman gerekir." Sesim soğuk çıkmıştı ama boş değildi. Sesimde beyaz bir tarladaki kıvılcık gibi öfke vardı.

"Eğer sidhe olsaydık, ama biz gobliniz ve krallar kırılacak şeylerdir."

Galen biraz ilerledi. Aklından geçenleri okudum ve goblinin de anladığını biliyordum. Beni vücuduyla koruyacaktı. Ama bu o tür bir dövüş değildi.

"Kurag bizim müttefikimiz. O ölürse aramızdaki anlaşma da onunla birlikte ölür."

"Evet," dedi Ash. "Evet, öyle."

Güldüm ve bu nahoş bir gülüştü. Henüz ağlayamadığınızı için attığınız türden bir kahkaha.

Ses Ash'i ürküttü. Benden geriye doğru bir adım atmasına neden oldu. Hiçbir öfke böyle bir tepki vermezdi, ama kahkaha, bunu anlamadı.

"Tehdit etmeden önce düşün, goblin. Kurag ölürse onun intikamını almak bizim için onurdur," dedim.

Ash, "Unseelie Mahkemesi'nin, kendisine bağlı mahkemelerin veraset sırasına doğrudan müdahale etmesi yasaktır," dedi.

"Bu Hava ve Karanlıklar Kraliçesi'nin yaptığı bir pazarlık. Ben teyzem değilim. Güçlerimi sınırlamak için böyle bir anlaşma yapmadım."

"Muhafızlarınız büyük savaşçılar ama goblinlerin birleşik gücüne karşı koyamazlar," dedi Ash.

"Teyzemin anlaşmasına bağlı olmadığım gibi, goblin kurallarına da bağlı değilim."

Ash kararsız görünüyordu, sanki söylediklerimi düşünüyormuş ama henüz anlamamış .

Bunu söyleyen Holly'ydi. "Ne yapacaksınız Prenses, Karanlığınızı bize suikast düzenlemesi için mi göndereceksiniz?" Hâlâ kocaman köpeği karıştırıyordu ama yüzü artık sadece mutlu değildi. Kırmızı gözleri daha önce onda görmediğim bir ağırlık ve zekâyla bana bakıyordu. Bu daha çok kardeşinin yüzünde görülen bir ifadeydi.

"O artık sadece benim Karanlığım değil. Kral olacak." Ama benim düşündüğüm de buydu.

"Bu da hiçbir anlam ifade etmeyen bir başka şey," dedi Ash. Doyle'u işaret etti. "O nasıl hem kral hem de çocuğunun babası olabilir?" Rhys'i, "ve onu?" ve en son Galen'i işaret etti. "Bir yavrunuz olmadığı sürece, Prenses Meredith, üç babanız olamaz."

"Dört," dedim.

"Kim..." Sonra yüzünde bir bakış belirdi ve ilk kez ihtiyatlı davrandı.

"Frost'u öldürmek," dedi Holly.

"Evet," dedim ve sesim yine boş çıkmaya başladı. Göğsüm gerçekten acıyordu. Kalbi kırık ifadesini duymuştum ama bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Yaklaşmışım ama asla

Gerçekten. Babamın ölümü beni mahvetmişti. Nişanlımın ihaneti beni mahvetmişti. Bir ay önce Doyle'u savaşta kaybettiğimi düşündüğümde, dünyam sona erecekmiş gibi hissetmişim. Ama şimdiye kadar kalbim gerçekten kırılmamıştı.

"İki çocuk için dört baba olmaz," diye ısrar etti Ash ama biraz sakinleşmişti. Sanki acımı ilk kez görüyor gibiydi. Acı çekmemi umursadığını sanmıyordum ama bu onu daha temkinli yapıyordu.

"Clothra'yı hatırlamak için çok gençsin," dedi Rhys.

Ash, "Hikâyeyi duydum, hepimiz duyduk ama bu sadece bir hikâyeydi," dedi.

"Hayır," dedi Rhys, "öyle değildi. Tüm erkek kardeşlerinden tek bir çocuğu vardı. Her biri tarafından işaretlenmişti. Çocuk yüce kral oldu. Ona kırmızı çizgili Lugaid Riab nDerg."

Galen, "Çizgilerin tür doğum lekesine işaret ettiğini düşünmüşümdür hep," dedi.

Doyle'derin sesi odayı doldurdu ve tanrısal bir yankı uyandırdı. "Prensesin iki çocuğu olacağını gördüm. Clothra'nın oğlu gibi üçer babaları olacak."

"Sidhe büyüünü benim üzerimde deneme," dedi Ash.

Doyle, "Bu sidhe büyüsü değil, tanrı büyüsü ve aynı Tanrılar tüm feykindlere hizmet ediyor ve onlar tarafından hizmet ediliyor," dedi.

Yavaş koşuyordum ama sonunda ne dediğini duydum, "Üçer baba mı? Sen, Rhys, Galen, Frost ve kim?"

"Mistral ve Sholto."

Gözlerimi ona diktim.

"Ama bu bir ay önceydi," dedi Galen.

"Bir ay önce," dedi Doyle, "ve o gece Los Angeles'a döndüğümüzde ne yaptığımızı hatırlıyor musun?"

Galen bunu düşünüyor gibiydi, sonra "Oh" dedi. Beni başımın üstünden öptü. "Ama benim bile

Merry ile ilişki. Berbat bir kral olacağım konusunda hepimiz hemfikirдик. Oral seks hamile bırakmaz."

"Çocuklar," dedi Rhys, "o gece perilerin ham büyüü dışarıdaydı. Ben hâlâ Cromm Cruach'tım, bir dokunuşla iyileştirme ve öldürme yeteneğine . Merry, Mistral ve Abe ile ölü bahçelere hayat vermişti. Sholto ile vahşi avı canlandırmıştı. O gece vahşi büyü ortaya çıkmıştı. Hepimiz ondan etkilendik. Bu tür bir büyü ortaya çıktığında kurallar farklıdır."

"Eve geldiğimizde seksi başlatan sendin, Rhys. Bunun olabileceğini biliyor muydun?" Galen sordu.

"Yine Cromm Cruach'tım, yine bir tanrıydım. Merry'yi hala altımdayken hissetmek istedim..." Rhys sanki tam olarak kelimelere dökemiyormuş gibi ellerini uzattı.

"Sadece herkes hayatta olduğu için mutluydum," dedim ve kalbim gerçekten kırılacakmış gibi daha da sıkıştı. İlk sıcak, sert gözyaşı gözümünden süzüldü.

"O ölmedi Merry," dedi Galen. "Pek sayılmaz."

"O bir geyik ve bu ne kadar büyüü ve harika olursa olsun, o benim Frost'um değil. Bana sarılamaz. Benimle konuşamaz. O değil..."

Ayağa kalktım ve battaniyenin yere düşmesine izin verdim. "Biraz hava almam lazım." Evin içine ve sonunda arka bahçeye giden uzak koridora doğru ilerlemeye başladım. Galen beni takip etmek için ayağa kalktı.

"Hayır," dedim. "Hayır. Sadece hayır." Yürümeye devam ettim.

Doyle beni kapının girişinde durdurdu. "Goblin müttefiklerimizle olan konuşmamı bitirmeliyim."

Tamamen yıkılmamak için mücadele ederek başımı salladım. Goblinlerin önünde bu kadar zayıf görünmeyi göze alamazdım. Ama boğuluyormuş gibi hissediyordum, bir yere gitmeliydim.

nefes alabileceğim bir yer. Yıkılabileceğim bir yer.

Koridorda hızlı adımlarla yürümeye başladım. Tazılarım aniden yanımdaydı. Ben koşmaya başladım ve onlar da benimle birlikte sıçradılar. Havaya ihtiyacım vardı. Işığa ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan...

Arkamda bir ses duydum, korumam, "Prenses, yalnız kalmamalısın..." diye sesleniyordu.

Koridor başka bir koridora dönüştü. Bir anda yemek odasının dışında buldum kendimi. Sadece peri sithen'in kendisi benim isteğimle hareket edebiliyordu.

Büyük çift kapının önünde bir an durdum ve Maeve'in evine ne yaptığımızı merak ettim. Ev artık bir sithen miydi? Tüm ev artık perilerin bir parçası mıydı? Cevap yoktu ama bu kapılardan ve daha önce hiç orada olmayan Fransız kapılarından dışarı, hava ve ışık vardı ve ben bunu istiyordum.

Kapıları açtım. İkizleri memnun etmek için giydiğim topuklu ayakkabılarla mermerin üzerinde dikkatlice yürüdüm. Ayakkabıları çıkarmayı düşündüm ama önce dışarı çıkmak istedim. Köpeklerin tırnakları yerde tıkırdıyordu. Ben içeri girdiğimde Kırmızı Şapkalılar ayağa kalktı.

Jonty bile tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem," dedi.

"Henüz kraliçe değil Jonty," dedim.

Bana sırtıttı ve sivri dişleri ve daha korkutucu yüzü olmadan garip bir şekilde tamamlanmamıştı. Gözlerini görene kadar ona pek benzemiyordu. Jonty hâlâ o gözlerin içindeydi.

"Bir zamanlar tüm yöneticiler tanrılar tarafından seçilirdi. Bu eski bir yöntem. Bu tür şeylerin yapılması gereken yol."

Başımı salladım. Peri hükümdarı olmayı hiç kadar az istememiştim. Korktuğum gibi, bedeli çok yüksekti. Çok yüksekti.

"Sözlerin iyi niyetli, ama kalbim ağır." "Öldüren Ayaz yok olmadı."

"Çocuğunu büyütmeme yardım etmeyecek. O artık yok, Jonty." Geniş zemin boyunca uzaktaki kapılara doğru ilerledim. Pencereler bir aydınlık çizgisiydi. Bu işe başladığımızda gece olduğunu, ana evin dışında da hâlâ gece olduğunu ama pencerelerden bakınca gündüz olduğunu fark ettim. Güneş ışığı hareket etmiş, ortaya çıktığından beri geçen bir saat içinde gölgeler yerde değişmişti, ama dış dünyadan farklı bir zamanda çalışıyordu. Sanki kapılar bu yeni sithen'in kalbine açılıyordu. Burası bizim bahçemiz miydi? Peri kalbimiz mi?

Mungo elime çarptı. Onun sert başını okşadım ve o gözlere baktım. Bir köpek için fazla bilge olan o gözlere. Minnie diğer bacağıma süründü. Bana haklı olduğumu söyleyebilecekleri tek yolla söylüyorlardı.

Rhys ve Doyle içimdeki bebeklere gebe kaldığımız gecenin vahşi bir büyü gecesi olduğunu ama bu da vahşi bir büyüydü. Bu yaratılış büyüsyüdü ve kadim bir büyüydü. Hayal edilebilecek en kadim büyü.

Kapılar elim uzanmadan açıldı. Esinti aynı anda hem serin hem de ılıktı. Gül kokusu vardı.

Kapılardan içeri adım attım. Arkamdan kapandılar ve gözden kayboldular. Bu beni korkutmadı. Dışarıda olmak istemiştim ve koridorlar benim için değişmişti. Unseelie sithen'in içinde kapıları arayabilirdim. Şu anda bir kapı istemiyordum. Yalnız kalmak istiyordum. Köpekler bana ancak bu kadar eşlik edebilirdi. Yas tutmak istiyordum ve bana en yakın olanlar mutluluk ve keder arasında çok fazla bölünmüşlerdi. Frost için keder, ama kral oldukları için mutluluk. İçlerindeki neşe ve hüznün birbirine karışmasına daha fazla katlanamazdım. Daha sonra neşelenecektim. Ama şimdilik kendimi başka şeylere vermem gerekiyordu. Ben merkezinde güneşle ıslanmış bir duruyordum.

İki yanımda köpeklerle birlikte açıklığa çıktım. Yüzümü güneşin sıcaklığına doğru kaldırdım ve kontrolümü bıraktım. Beni tutacak ve mutlu edecek hiçbir el olmadan kendimi kederime teslim ettim. Çimenlerle kaplı toprağa, köpeklerin tüylerinin sıcaklığına sarıldım ve sonunda ağladım.

BÖLÜM 25

ELLERİM OMUZLARIMIN ÜZERİNDEN KAYDI.
BEN BAŞLADIM,

Sonra Amatheon'u bulmak için döndü. Bakır saçları parlak güneş ışığında halelendi, böylece bir an için yüzü parlaklığın içinde kayboldu. Bu yeni güneş ışığı ve sıcaklık perisi için yaratılmış gibiydi.

Bana sarılmasına izin verdim, ağlamaktan yorgun düşmüştüm, zihnen ve bedenen bitkin düşmüştüm, bugün hayatımın en güzel ve en üzücü haberlerini almıştım. Bu, en sevdiğiniz dileğinizin kabul edilmesi ve ardından bedelinin en sevdiğiniz aşkınız olacağının söylenmesi gibiydi. Bu adil değildi ve bunu düşündüğüm anda bunun bir çocuğun düşüncesi olduğunu anladım. Ben çocuk değildim. Hayat adil değildi ve bu sadece gerçektir.

Amatheon çenemdeki nazık eliyle yüzümü kendine doğru kaldırdı. Beni öptü. Öpücük nazıktı ve ben de ona nazıkçe karşılık verdim, Sonra sırtımdaki elleri beni ona daha sıkı bastırdı. Ağzı benimkinde ısrarcı oldu, diliyle ve dudaklarıyla benden ona açılmamı istedi.

Yüzünü görebilmek için göğsüne bastırdım. "Amatheon, lütfen, az önce Frost'u kaybettim. I..."

Ağzını benimkine o kadar sert bastırdı ki, ağzımı ona açmak ya da dudaklarımı onun dişleri üzerinde kesmek arasında bir seçim yapmak zorunda kaldım. Onu daha sert ittim.

Köpekler hep bir ağızdan müzik gibi yumuşak bir hırıltı çıkardılar.

Ağzının etrafında orada gereken bir şey hissettim, neredeyse bıyık ve sakal gibi. Güneş ışığı gözlerimi kamaştırdı ve o his kayboldu.

Beni yere bastırdı. Onu tekrar ittim ve "Amatheon, hayır!" diye bağırdım.

Mungo koşarak geldi ve kolunu ısırđı. Amatheon ona ama bu doğru ses değildi.

adama baktım. Keder, korkuyla yıkanıp gitmişti. Bu her kimse, Amatheon değildi.

Beni tekrar öpmeye zorlamak için eğildi. Ellerimi kaldırdım ve yüzünü benden uzak tutmaya çalıştım. Kraliçenin yüzüğü çıplak tenine değdiği an, illüzyon yok oldu. Güneş ışığı bir an için kararır gibi oldu, sonra Işığın ve illüzyonun Kralı Taranis'in yüzüne bakıyordum.

Sürprizlerle vakit kaybetmedim. Gözlerimin bana söylediğini kabul ettim ve harekete geçtim. "Kapı, bana Doyle'u getir." dedim.

Yanımızda bir kapı belirdi. Taranis şok olmuş görünüyordu. "Beni istiyorsun. Bütün kadınlar beni ister."

"Hayır, bilmiyorum."

Kapı açılmaya başladı. Bir elini kaldırdı ve güneş ışığı çelik bir çubuk gibi kapıya çarptı. Doyle'un ve diğerlerinin adımı haykırdığını duydum.

Köpekler ona saldırdı ve o da dizlerinin üzerine çökerek ellerinden altın rengi bir ışık saçtı. Vücudumdaki tüyleri diken diken etti ve beni bir çığlık daha atmaya zorladı.

Gözlerim ışıktan kamaştı. Yanmış yatan av köpeklerimi bir an için görebildim. Mungo tekrar denemek için sendeleyerek ayağa kalktı.

Taranis ayağa kalkmıştı, bileğim elindeydi. Yerde kalmak ve onunla birlikte gitmemek için mücadele ettim. Doyle ve diğerleri kapının diğer tarafındaydı. Geleceklerdi. Beni kurtaracaklardı.

Taranis'in yumruğu ışıktan çıktı ve dünya karardı.

BÖLÜM 26

YAVAŞÇA, ACIYLA KENDİME GELDİM. YANIMDAKİ YÜZÜM ACIYORDU ve başım sanki biri kafatasıma vurarak dışarı çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Işık çok parlaktı. Gözlerimi kapatıp elimle korumak zorunda kaldım. İpek çarşafı göğüslerimin üzerine çektim. İpek mi?

Yatak hareket etti ve yanımda birinin olduğunu anladım. "Işıkları senin için kararttım, Meredith."

O ses, oh Tanrıça. Gözlerimi kırıştıtararak açtım ve bunun bir rüya olduğuna inanmayı diledim. Taranis bir dirseğinin üzerinde duruyordu. Beyaz ipek çarşafı beline kadar iniyordu. Göğsünü çevreleyen saçlar, saçlarının gün batımı renginden daha koyu bir kırmızıydı. Bir saç çizgisi aşağıya doğru iniyordu ve onun doğal bir kızıl olduğunu kanıtlamasını gerçekten istemiyordum.

Düğün gecesi ürkmüş bir bakire gibi çarşafı göğüslerime bastırdım. Söyleyecek bir düzine şey düşündüm ama sonunda "Taranis Amca, neredeyiz?" dedim. İşte, ona yeğeni olduğumu hatırlatmıştım. Yüksek sesle panikle miyordum. Avukatın ofisinde deli olduğunu zaten kanıtlamıştı. Beni bayıltıp buraya getirerek bunu bir kez daha kanıtlamıştı. Elimden sakın olacaktım.

"Meredith, bana "Amca" deme. Bu beni yaşlı hissettiriyor."

O yakışıklı yüze baktım, mantık yürütebileceğim bir akliselim görmeye çalıştım. Bana gülümsedi, çekici ve dünyevi olmayan bir yakışıklılıkla bakıyordu ama olan bitenin yanlış ya da tuhaf olduğuna dair hiçbir ipucu yoktu. O

hiçbir sorun yokmuş gibi davrandı. Bu, yapabileceği neredeyse her şeyden daha korkutucuydu.

"Pekâlâ, Taranis. Neredeyiz?"

"Yatak odam." Bir el hareketi yaptı ve ben de elinin çizgisini takip ettim.

Burası bir odaydı ama kenarları çiçekli sarmaşıklarla ve duvara yaslanmış, meyve yüklü ağaçlarla çevriliydi. Yemyeşil bitkilerin arasında mücevherler göz kırptıyor ve parıldıyordu. Neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Bunu düşündüğüm anda haklı olduğumu anladım. Bu bir illüzyondu. Bozmaya çalışmadım. Odasının güzel görünmesi için sihir kullanması önemli değildi. Dekorasyon numaralarını kendine saklayabilirdi. Yine de bir parçam bunun gerçek olmadığından nasıl bu kadar çabuk emin merak ediyordu.

"Neden yatak odadayım?"

Sonra biraz kaşlarını çattı. "Kraliçem olmanı istiyorum."

Dudaklarımı yaladım ama kuru kaldılar. Mantıklı olmaya çalışmalı mıydım? "Ben Unseelie tahtının varisiyim. Hem senin kraliçen hem de Unseelie Sarayı'nın kraliçesi olamam."

"O korkunç yere asla geri dönmek zorunda değilsin. Burada bizimle kalabilirsin. Sen her zaman Seelie olmak için yaratılmıştın." Sanki beni tekrar öpecekmiş gibi eğildi.

değildi. Ondan uzaklaştım.

Durdu, yine kaşlarını çattı. Düşünüyormuş gibi görünüyordu ve bu canını acıtıyordu. Aptal bir adam değildi. Sanırım bu onun deliliğinin bir başka belirtisiydi. Bir yanıla hatalı olduğunu biliyordu ama deliliği bunu görmesine izin vermiyordu.

"Beni yakışıklı bulmuyor musun?"

Gerçeği söyledim. "Sen her zaman yakışıklısın, amca." "Sana Meredith dedim, amca değil."

"İstediğin gibi seni yakışıklı buluyorum Taranis."

"Ama sanki çirkinmişim gibi tepki veriyorsunuz."

"Bir erkeğin yakışıklı olması onu öpmek istediğim anlamına gelmez."

"Aynada, muhafızlarınız yanınızda olmasaydı, o zaman bana gelirdiniz."

"Hatırlıyorum."

"O zaman neden şimdi benden geri çekiliyorsun?"

"Bilmiyorum." Ve gerçek de buydu. Burada, ete kemiğe bürünmüş halde, beni uzaktan defalarca zorlama büyüyle neredeyse alt edecek olan adam vardı. Şimdi burada yalnızdım ve o beni korkutmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"Annenin benden her zaman istediği her şeyi sana teklif ediyorum. Seni Seelie Sarayı'nın kraliçesi yapacağım. Yatağında ve kalbimde olacaksın."

"Ben annem değilim. Onun hayalleri benim değil."

"Çok güzel bir çocuğumuz olacak." Yine beni öpmeye çalıştı.

Doğrudum ve dünya renk cümbüşü içinde akmaya başladı. Mide bulantısı öğürmeme neden oldu. Öğürmek baş ağrısını daha da kötüleştirdi. Yatağın kenarına yaslandım ve midem bulandı. Kusmak başımı patlayacakmış gibi hissettirdi. Bunun acısıyla ağladım.

Taranis yatağın yanına geldi. Görüş alanımın yıkıntıları arasında onun tereddüt ettiğini gördüm. Yakışıklı yüzündeki tiksintiyi gördüm. Bu onun için çok karmaşıktı, çok gerçektir. Ondan yardım gelmeyecekti.

Beyin sarsıntısının tüm belirtileri vardı bende. Bir insan hastanesine ya da gerçek bir şifacıya gitmeliydim. Yardıma ihtiyacım vardı. Yatağın kenarına uzandım, yaralanmamış yanağım ipek çarşafın üzerinde duruyordu. Başımın zonklamasının nabzımla aynı anda durmasını bekledim ve mide bulantımın geçmesi için dua ettim. Hareketsiz yatmak daha iyi geliyordu ama yaralıyım. Yaralıyım ve ölümlüydüm ve Taranis'in bunu anlayacağından emin değildim.

Bana dokunmadı. Bir çan ipine uzandı. Hizmetçileri çağırdı. Bana uyar. Akılları başlarında olabilir.

Sesler duydum. "Şifacıyı getirin." dedi.

Bir kadın sesi. "Prensesin nesi var?"

Bir elin ete çarpma sesi duyuldu. Ona kükredi, "Sana söyleneni yap, sürtük!"

Başka soru yoktu ama hizmetkârlardan herhangi birinin bana ne olduğunu tekrar soracağından şüpheliydim. Her şeyi çok iyi biliyorlardı.

Sanırım yine bayılmışım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey yüzümde soğuk bir elin olduğuydu. Dikkatlice baktım, sadece gözlerimi kadının yüzünde gezdirdim. Adını bilmem gerekirdi ama aklıma gelmiyordu. Altın sarısı saçları, mavi ve grinin halkaları olan gözleri vardı. Onda nazik bir hava vardı, sanki sadece ona yakın olduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

"Adını biliyor musun?"

acısını yutmak zorunda kaldım ama sonunda fısıldadım: "Ben Prenses Meredith NicEssus, etten ve kandan ellerin kullanıcısı."

Gülümsedi. "Evet, öylesin."

Taranis'in sesi arkasından geldi. "İyileştir onu!"

"Önce ne kadar ağır yaralı olduğunu tespit etmeliyim."

"Unseelie muhafızı çıldırdı. Benimle gitmesini görmektense onu öldürmeye çalıştı. Onu kaybetmektense ölmesini tercih ettiler."

Şifacı ve ben birbirimize baktık. Bu bakış yeterliydi. Parmağını dudaklarına götürdü. Anlamıştım ya da anladığımı umuyordum. Yaşamak istiyorsak o deli adamla . Ve ben yaşamak istiyordum. Çocuklarımızı taşıyordum. Artık ölmeyecektim.

Frost gitmişti ama içimde ondan bir parça vardı, büyüyordu, yaşıyordu. Bu şekilde kalmasını istiyorum. Tanrıça bana yardım etsin,

Lütfen, güvenli bir şekilde kaçmama yardım edin.

Taranis'e ait olmayan bir erkek sesi arkasından konuştu, "Çiçek kokusu alıyor musun?"

"Evet," dedi şifacı ve beni rahatlatmak için fazla bilgili bir bakış daha attı. Erkek sesini işaret etti ve o da ortaya çıktı. Uzun boylu, sarışın, yakışıklı ve Seelie sidhe terbiyesinin timsaliydi. Kibirli görünmemesi dışında; gergin, hatta belki biraz korkmuş görünüyordu. İyi oldu. Aptal olmamasına ihtiyacım vardı.

"Tanrıça bana yardım et." diye fısıldadım.

Güllerin kokusu daha güçlüydü. Bir esinti çıplak tenimde , dokunuşuyla bacaklarımdaki çarşafları hareket ettiriyordu.

Muhafız esintinin geldiği yere doğru baktı. Şifacı bana baktı. Gözleri rahat edemeyecek kadar ciddi baksa da . Bir doktorun yüzünde asla görmek istemeyeceğiniz bir ifade taşıyordu.

"Ne kadar ?" Yumuşak ve dikkatli konuştum.

"Başınızın içinde kanama olabilir." "Evet," dedim.

"Gözleriniz eşit. Bu iyiye işaret."

Eğer gözbebeklerimden biri düzelmiş olsaydı, ölüyor kastetti. Yani bu iyi bir haberd.

Deri çantasından çıkardığı bitkileri karıştırmaya başladı. Her şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama onu uyaracak kadar bitkisel ilaç biliyordum.

"İkizleri taşıyorum."

Bana doğru eğildi ve "Ne kadar oldu?" diye sordu. "Bir ay, biraz daha fazla."

"O zaman sana veremeyeceğim pek çok şey var."

"Bana elini süremez misin?"

"Bu saraydaki hiçbir şifacı bu güce sahip değil. Sizin sarayınızdan bazılarının sahip doğru mu?" Son cümleyi kulağıma fısıldadı, o kadar yakındı ki nefesi saçlarımı okşadı.

Ben de "Doğru" diye fısıldadım.

"Ah," dedi ve arkasına yaslandı. Şimdi yüzünde bir gülümseme ve daha önce olmayan yeni bir memnuniyet duygusu vardı. Güllerin kokusu daha güçlüydü. Güçlü parfümün mide bulantısını daha da kötüleştirmesini bekliyordum ama bunun yerine hafifletti.

"Teşekkür anne," diye fısıldadım.

Şifacı, "Annen yanında olsaydı kendini daha iyi hisseder miydin?" diye sordu.

"Hayır, kesinlikle hayır."

Başını salladı. "İsteklerinizin yerine getirilmesi için elimden geleni yapacağım."

Bu da muhtemelen annemin ısrarcı olduğu anlamına geliyordu. Bana hiçbir zaman pek ihtiyacı olmamıştı ama eğer birdenbire en çok arzuladığı sarayın kraliçesi olacaksam, o zaman beni sevecekti. Yıllardır benden nefret ettiği aynı güçle beni sevecekti. Annem vefasız değilse hiçbir şeydi. Seelie Sarayı'ndaki isimlerimden biri Besaba'nın Felaketi'ydi. Çünkü bir gecelik seksten hamile kalmam onu yıllarca Seelie Sarayı'nda kalmaya mahkûm etmişti. Bu evlilik iki saray arasındaki anlaşmayı sağlamlaştırmıştı. İki saray da üremiyorsa, "karma" bir evliliğin verimli olabileceğini kimse hayal etmemişti.

Seelie'lerin Unseelie'lere duyduğu nefret ve korku, benim doğumumla birlikte Seelie sarayından daha fazla birleşme teklifi gelmemesi kadar hiçbir şeyde kendini göstermedi. Bizim kirli kanımızla karışmaktansa bir halk olarak yok olmayı tercih ederlerdi.

Şifacının yüzüne baktığımda, tüm Seelie'lerin bu karara katıldığından emin değildim. Ya da belki de

Gül kokusu giderek güçleniyordu. Taranis'in odasındaki onca çiçek ve sarmaşığa rağmen hiç koku yoktu. Güzel görünüyordu ama... gerçek değildi. Bir anda Seelie Sarayı'yla ilgili pek çok şey gibi bunun da bir yanılsama olduğunu anladım.

Görebildiğiniz ve dokunabildiğiniz bir illüzyondu ama gerçek değildi.

Şifacı ayağa kalktı ve muhafıza fısıldadı. O da yanımda yerini aldı. İki hizmetçi geldi ve yaptığım pisliği temizlemeye başladı. Seelie Sarayı'nın gerçeklerden çok görünüşle ilgilendiğine güvenin. Ben iyileşmeden ya da iyileşebileceğimden emin olmadan önce bile ortalığı temizleyeceklerdi.

Hizmetçilerden birinin yanağında taze bir kesik vardı ve şişmeye başlamıştı. Gözleri kahverengiydi ve yüzü güzel olsa da fazla insani görünüyordu. O da benim gibi yarı insan bir aileden mi geliyordu, yoksa yüzyıllar önce peri dünyasına çekilen ölümlülerden biri miydi? Ölümsüzlüğe kavuşmuşlardı ama peri dünyasından ayrılırlarsa tüm o uzun yıllar onları anında yakalayacaktı. Hepimizden daha fazla kapana kısılmışlardı, çünkü peri dünyasını terk etmek onlar için gerçek ölüm demekti.

Temizlik yaparken bana korkmuş gibi baktı. Gözlerimi kaçırmadığımda, bakışlarını benden ayırmadı. Yüzünde bir anlık büyük bir korku vardı. Kendisi için ve belki de benim için duyduğu korku. Taranis korkusu. Birisi Cu Sith'in onun bir hizmetkâra vurmasını engellediğini söylemişti. Cu Sith şimdi neredeydi?

Bir şey kapıyı tırmaladı, içeride büyük bir şey olduğunu anlamak için kapıyı görmeme gerek yoktu.

Taranis'in sesi. "O canavarı kapımdan uzaklaştırın." "Kral Taranis," şifacı dedi, "Prenses Meredith "İyileştirme yeteneğimin ötesinde."

"İyileştir onu!"

"Benim kullanacağım bitkilerin çoğu onun taşıdığı çocuklara zarar verir."

"Çocuk mu dedin?" diye sordu ve sesi neredeyse normal, neredeyse akli başında geliyordu.

"İkiz taşıyor." Sadece benim sözüm .
Bunu takdir ettim.

"İkizlerim," dedi ve sesi yine o kibirli ötüşüne döndü. Yatağa geri geldi, üzerine oturdu ve beni zıplattı. Baş ağrısı ve mide bulantısı yeniden canlandı. Beni kollarının arasına aldığımda haykırdım. Hareket etmek acı vericiydi.

Çığlık attım ve ses benim canımı yaktı.

Taranis çığlığım karşısında donup kalmış gibiydi, neredeyse çocuksu bir anlayışsızlıkla bana bakıyordu.

"Çocuklarının ölmesini mi istiyorsun?" dedi şifacı yanından.

"Hayır," dedi, hâlâ kaşları çatık ve kafası karışık.

"O ölümlü, kralım. Kırılan. Onu iyileştirebilecekleri bir yere götürmemize izin vermelisiniz, yoksa çocuklarınız doğmadan ölecek."

"Ama onlar benim çocuklarım," dedi ve bu gerçek olmaktan çok bir soruydu.

Bana baktı, sonra da "Kral ne derse doğrudur" dedi.

"O benim çocuklarımı taşıyor," dedi ve sesi hâlâ kendinden emin değil gibiydi.

"Kral ne derse doğrudur," diye tekrarladı.

Başını salladı ve bana biraz daha nazikçe sarıldı. "Evet, çocuklarım. Yalan, hepsi yalan. Ben haklıydım. Sadece doğru kraliçeye ihtiyacım vardı." Eğildi ve alnıma en yumuşak öpücüklerini kondurdu.

Kapıdaki tırmalama sesi daha yüksekti. Taranis çığlık attı ve beni kollarına alarak kalktı, "Git buradan, pis

köpek!"

Hareket çok ani oldu ve üzerine kustum. Ben hala kusarken beni yatağa bıraktı. Kahverengi gözlü hizmetçi kız beni yakaladı, sabitledi, böylece yataktan yere düşmedim. Safra ve acıdan başka bir şey kalmayana kadar kusarken beni tuttu. Siyahlık dünyayı tekrar yutmaya çalıştı ama acı çok büyüktü.

kollarına uzandım ve acıyla inledim.
Tanrıça ve eş, bana yardım et!

Gül kokusu yatıştırıcı bir dalga gibi geldi. Mide bulantısı hafifledi. Acı, kör edici bir şey yerine daha hafif bir sızıya dönüştü.

Kahverengi gözlü hizmetçi ve şifacı beni tekrar temizlemeye başladı. Çoğu kralın üzerine gitmişti ama hepsi değil.

"Temizlenmenize yardım edelim lordum," dedi diğer hizmetçi. "Evet, evet, kendim temizlenmeliyim."

Kahverengi gözlü hizmetçi ve muhafıza baktı. Şifacı, "Hizmetkâr arkadaşınla birlikte git, kralın yıkanmasına yardım et. Uzun ve rahatlatıcı bir banyo yaptığından emin olun."

vücudu biraz gerildi, sonra "Şifacı nasıl isterse öyle olur" dedi.

Şifacı, sarışın muhafıza beni kadının elinden alması için talimat verdi. Tereddüt etti.

"Sen savaşta sertleşmiş bir savaşçısın. Küçük bir hastalık seni ürkütür mü?"

Adam ona kaşlarını çatı. "Gerekeni yapacağım" demeden önce gözleri mavi bir ateşle parladı. Beni hizmetçinin elinden aldı. Şifacı, "Başını dikkatlice destekleyin," derken beni yeterince nazikçe tuttu.

Gardiyan, "Daha önce de baş yaraları görmüştüm," dedi. Beni hareketsiz tutmak için elinden geleni yaptı. Uzak kapıdan içeri girdiğimde

Banyo kralın ve hizmetçilerin arkasından kapandı, muhafız da kollarında benle aynı dikkatle durdu.

Şifacı kapıya yöneldi ve o da tek kelime etmeden onu takip etti. Kapıdaki tırmalama sesleri artık iniltiye dönüşmüştü ve kapıyı açtıklarında Cu Sith yeşil bir midilli gibi orada duruyordu. Bizi görünce yumuşak bir havlama sesi çıkardı.

Şifacı fısıldadı, "Sus."

Köpek kişnedi ama sessizce. Muhafızın yanına geldi, böylece tüyleri çıplak ayaklarıma değdi. Dokunuşu vücudumda bir heyecan yarattı. Başımın ağrımını bekledim ama ağrımadı. Aslında kendimi biraz daha iyi hissettim.

Yaldızlı aynalarla kaplı uzun mermer bir koridorda duruyorduk. Aynaların önünde iki sıra Seelie soylusu vardı. Her erkek ve kadının yanında en az bir peri köpeği vardı. Bazıları benim zavallı köpeklerim gibi zarif tazılardı. Minnie'nin olması için dua ettim. O kadar hareketsizdi ki.

Köpeklerden bazıları, ırk neredeyse yok olmadan önce olduğu gibi büyük İrlanda kurt köpekleriydi. Bunlar diğer ırklarla hiç karışmamıştı. Dev gibiydiler, kocaman vahşi şeylerdi, kiminin kürkü kaygan, kimininki sertti. Gözlerindeki bakışların görüşle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey savaşa ilgiliydi. Romalıların onlardan korkmasına ve arenalar için toplamasına neden olacak kadar vahşi savaş köpekleriydiler.

Bayanlardan ikisi ve erkeklerden biri kucaklarında küçük beyaz ve kırmızı köpekler tutuyordu. Bütün soylular iyi bir köpeği sever.

Neden orada olduklarını anlamıyordum ama köpeklerin varlığında yine beni sakinleştiren bir şey vardı. Sanki yumuşak bir ses şöyle diyordu: "Her şey girecek. Korkma, biz sizinleyiz."

Ateş gibi saçları olan Hugh'yu tanıdım. "Ne kadar kötü ?" Büyük İrlanda tazılarından bir çift vardı. Onlar

Gardiyanın kollarında yatarken gözlerimin içine bakabilecek kadar uzun boyluydu.

"Bir sarsıntı geçirdi ve hamile. Bir ay önce ikizleri oldu."

Şaşırması görünüyordu. "Onu götürmeliyiz."

Şifacı başını salladı. "Evet, götürmeliyiz."

Köpekleriyle birlikte soylular arkamızdan kapandılar, böylece Taranis kapısını açsaydı sidhe soylularından oluşan sağlam bir duvar görecekti ve ben de gözden saklanmış olacaktım.

Gerçekten benim için krallarına karşı mı geliyorlardı? Onlar ihanetten bahsederken biz koridorda aceleyle ilerlemeye devam ettik.

Saçları gökyüzü ya da su gibi mavi ve gri tonlarında akan bir kadın konuştu. Onun Leydi Elasaïd olduğunu anlamam bir anımı aldı. "Basın sekreteri insan medyasıyla çoktan konuştu."

"Kraliçe Andais'in suçlamalarına cevap olarak ne söylediler?"

"Kendi muhafızları tarafından acımasızca saldırıya uğradıktan sonra prensese sığınma teklif ettiğimizi söyledi."

Hugh, "Yani Taranis'in onlara söylediği yalanları söylüyorlar," dedi.

Leydi Elasaïd başını salladı.

"Medya onun avukatın ofisinde bize saldırdığını biliyor mu?" Ben sordum.

Sanki konuşmamı beklemiyorlarmış gibi irkilmiş görünüyorlardı. Sanırım onlar için bir nesneydim ve henüz tam olarak gerçek değildim. Beni sevdikleri ya da bana inandıkları için davama katılmıyorlardı, sadece perilere geri getirmeye yardım ettiğim sihir ve güce inanıyorlardı. Ben sadece bu güç için bir taşıyıcıydım.

"Evet," dedi Hugh. "Bunun sızdırıldığından emin olduk. Yaralı korumalarınızın hastaneye geliş gidiş fotoğraflarını çekmişler."

Bir çift büyük beyaz çift kapıya gelmiştik. Bu koridoru daha önce hiç görmemiştim. Daha önce hiç kralın yatak odasına gitme şerefine nail olmamıştım. Bir daha asla böyle "onurlandırılmamayı" umuyordum.

Leydi Elasaïd yanıma geldi. "Prenses Meredith, eğer isterseniz üzerinizi örtmeniz için size şalımı verebilirim." Altın desenli parlak yeşil ipekli bir kumaş uzattı. Gözlerime uyuyordu. Ona baktım, gözlerimi incitmemek için dikkatlice hareket ettirdim. Bir planları vardı. Ne olduğunu bilmiyordum ama şalın gözlerime uyması bir planları olduğunu gösteriyordu. Kıyafetlerim bile koordine ediliyorsa bir planları vardı.

"Çok memnun olurum," dedim ve sesim yine yumuşaktı, çünkü çok yüksek sesle konuşursam başımın nasıl hissedeceğinden korkuyordum.

İmgelemde daha kötü iyileştirmiştım ama bu sefer Tanrıça beni bir anda değil de santim santim iyileştirmekten memnun görünüyordu.

Leydi Elasaïd ve başka bir soylu hanımefendi cübbeyi giymeme yardım ederken Hugh konuştu. Cübbe içindi, şal için değil. "Bazılarımızın küçük bir iknasıyla kral, hikâyeyi kendi açısından anlatabilmek için bir basın toplantısı talep etti. Unseelie'nin söylediği korkunç yalanları geçersiz kılmak istiyordu. Konferans Los Angeles'taki önceki saldırı hakkında konuşmak üzere planlanmıştı. Ama hâlâ buradalar Prenses. Şimdi kralın sizi kaçırdığı suçlamasıyla ilgili olarak kendileriyle konuşmasını bekliyorlar."

"Basının Seelie höyüğüne girmesine izin verdi," dedim.

"Unseelie'nin bizden daha ilerici olmasına nasıl izin verebilir? Andais bir konferans düzenleyerek

iade et. Daha azını yaparsa suçlu görünür."

Tanrının beni neden sadece küçük parçalar halinde iyileştirdiğini şimdi anladığımı sanıyordum; işlevimi yerine getirmeme yetecek kadar ama iyi olmama yetmeyecek kadar. Basın için yaralı görünmem gerekiyordu. "Daha önce söylediklerine, beni kurtardığına gerçekten inanıyor mu?"

"Korkarım öyle."

Leydi Elasaïd cübbenin boynuna altın bir iğne taktı. "Vakit olsaydı saçınızı yapardım."

"Darmadağınık ve yaralı görünmesini istiyoruz," dedi Hugh.

Leydi Elasaïd'e gülümsemeyi başardım. "Bornoz için teşekkür ederim. İyi olacağım. Beni basına götürün yeter. Canlı yayın olduğunu varsayıyorum?"

Leydi Elasaïd kaşlarını çattı. "Anlamıyorum."

"Evet," dedi Hugh. "Bu canlı."

"Burada oyalanmayalım," dedi sarışın muhafız.

"Bizi burada sadece kral görebilir ve o da artık aynalarını böyle şeyler için kullanacak kadar umursamıyor. Burada yan koridordan daha güvendedeyiz," dedi Hugh.

"Kimse kralı gözetlemeye cesaret edemez," dedi bir kadın.

Böylece Taranis'in kendi güç alanında güvende durduk. Arkasından iş çevirmek için güvendedeydik. Meraklı gözlerden uzakta, çünkü onları göreceğinden korkuyorlardı ama deliliği onu kör etmişti.

Kralın kendi kutsal mekânının ihanet planları için uygun bir yer olduğunu anlayacak kadar cesur olan ilk kişinin kim olduğunu merak ediyordum. Her kimse, dikkatli gereken biri olmalı. Bir hükümdarı devirmeyi planlarsanız, bir dahaki sefere daha kolay bir fikir bulursunuz. Ya da öyle görünüyor.

"Size planımızı anlatmadan önce ne kadar mantıklı olduğunuzu görmek istedik," dedi Leydi Elasaïd.

Hugh, "Kafa yaraları insanı güvenilmez biri haline getirebilir ve bu, eğer ağzından kaçırıcaksan sırlarımızı öğrenmen için çok tehlikeli bir oyun," dedi.

"Burada özgürce konuşabilir miyim?" diye sordum. "Evet," dedi.

"Beni kameraların önüne çıkarın, ben de sizin için zor durumdaki genç oynayayım."

Hugh ve diğer birkaç kişi gülümsedi. "Anlıyorsun."

"Hayatım boyunca önünde basınının içinde oldum. Ben güçlerini anlayın."

"Onu yakından tanırsanız planı bozmayacağınızdan emin olana kadar kendisini size ifşa etmeyeceğine dair çok ciddi bir yemin ettirdik."

Hugh'ya kaşlarımı çattım ama canım yandı, o yüzden durdum. "Anlamıyorum." dedim.

İnsan ve köpek kalabalığının gizlediği uzak kapının yanında bir oldu. Kalabalık iki yana çekildi ve kocaman siyah bir köpek ortaya çıktı. Bazı İrlanda tazıları kadar büyük değildi ama... Siyah köpek bana doğru tırs tırs geliyordu, tırnakları mermere takırdıyordu.

Neredeyse adını fısıldayacaktım ama tam zamanında durdum. Ona doğru bir el uzattım. Büyük kürklü başını elime koydu, sonra bir anda ılık bir sis ve karıncalanma büyüsü oldu. Doyle karşımda çıplak ve mükemmel bir şekilde duruyordu. Dönüşümden kurtulmuş gibi görünen tek metali, ayak bileğine kadar saçlarının arasından görünen gümüş küpeleri takmıştı. Saçındaki kravat bile yoktu.

Seelie höyüğünün içinde silahsız ve yalnızdı. Kendini maruz bıraktığı tehlike midemin sıkıca sıkışmasına neden oldu. O anda kendimden çok onun için korktum.

Beni kollarına aldı ve ben de ona sarıldım. Teninin hissine, onun gücüne sarıldım. Başımı çok hızlı hareket ettirdim ve bir bulantı dalgası görüşümü bulanıklaştırdı. Bunu hissetmiş gibiydi çünkü beni daha yüzükoyun yatmam için hareket ettirdi.

kollarında. Beyaz ve altın koridorda diz çöktü, bana sarılırken karanlığı aynalarda tekrarlandı.

Orada oldu a parıltı üzerinde onun Yanaklar, ve
I gördüm Karanlık sadece ikinci kez
ağlıyor.

BÖLÜM 27

DOYLE'UN KOLLARINDA MERMERİN ÜZERİNE DİZ ÇÖKTÜM.

Başımı göğsüne yasladım. Sadece dokunuşu bile acımı hafifletiyor gibiydi.

"Nasıl?" Ben sordum.

Sık sık yaptığı gibi, tam olarak ne bilmek istediğimi anlamış görünüyordu. "Buraya bu kılıkta ilk gelişim değil. Fey tazılarının çoğu kara köpek olarak başladı. Ben sadece bir efendi seçmemiş olanlardan biriyim. Bir köpek kutsanmamış olanlar arasında oldukça gözdeyim. Bana seçkin çerezler sunarlar ve tatlı isimler takarlar."

Leydi Elasaïd, "Ürkektir ve ona el sürmelerine izin vermez," dedi.

Hugh, "Köpeği mükemmel oynuyor," dedi.

Doyle onlara baktı. "Bu bir oyun değil. Bu benim için gerçek bir form."

Bir an sessizlik oldu, sonra Hugh sordu: "Karanlık gerçekten çocuklarınızdan birinin babası mı?"

"Evet," dedim. Başımı çok fazla hareket ettirmeden ona olabildiğince sıkı sarıldım. "Burada olmanız çok tehlikeli. Eğer fark edilişen..."

Alnımı bir tüyün dokunuşu kadar nazikçe öptü. "Senin için bundan çok daha fazlasını göze alırım prensesim."

Parmaklarım koluna ve sırtına saplandı. "Seni ve Frost'u kaybetmeye dayanamazdım. Buna dayanamazdım."

Hugh, "Öldüren Ayaz'la ilgili söylentiler ama bunların sadece söylenti olduğunu sanıyorduk," dedi.

"Gerçekten öldü mü?" Leydi Elasaïd sordu.

Doyle, "O aslında beyaz geyik," dedi.

Hugh yanımızda diz çökmüş, gülümsüyordu. "O zaman ölmedi Prenses. Üç yıl, yedi yıl ya da yüz yedi yıl içinde gerçek benliğine dönecek."

"Ölümlü bir aşık için yüz yılın ne önemi var Sör Hugh? Ben yaşadığım sürece çocuğu onu asla tanıyamayacak."

Hugh'nun gözleri, sanki biri gücünün korlarına vurmuş gibi parladı. Gözlerinde bir anlık ateş vardı, iki küçük şömineye bakar gibiydi. Gözlerini kırptırdı ve gözleri sadece ateşin rengine büründü. "Teselli edecek bir sözüm yok ama kara köpeğin varlığı, biz soyluların teyzenin bizimle gerçek bir savaş başlatmasını engellemek için yaptığımız şeylerden biri. Senin yanında kalmaya devam edecek."

Hugh'nun kolunu tuttum. "Bu haliyle silahsız. Eğer fark edilirse, onu koruyabilir misiniz?"

"Ben senin muhafızlarının kaptanıyım, Merry. Seni koruyorum," dedi Doyle.

Elim diğer adamın kolunda, onun sertliğine daha da yaslandım. "Sen üreyen bir kraliyet çiftinin yarısısın. Kraliçemin kralısın. Eğer ölürsen, diğer çocukların şansı da seninle birlikte ölür."

"O haklı, Darkness," dedi Hugh. "Kraliyet soyunda hayat olmayalı çok uzun zaman oldu."

"Ben o soydan değilim," dedi Doyle. Derin sesi aynalarda yankılanıyor gibiydi.

"Prensesin bir zamanlar tanrıça Conchenn Maeve Reed'i insan kocasından hamile bıraktığını biliyoruz. Ayrıca erkek muhafızlarınızdan birinin bir kadın muhafızı hamile bıraktığına dair söylentiler de duyuyoruz," dedi Hugh.

"Gerçek," dedim.

"Saf Seelie soyundan gelen içimizden birini hamile bırakabilirsen, o zaman kralın tüm desteği ondan uzaklaşır. Bundan eminim," dedi Hugh.

Leydi Elasaïd diğér tarafımızda diz çöktü. "Destekçilerinin çoğú sadece melezlerin üreyebileceğine inanıyor. Kanlarını kirletmektense bir ırk olarak ölmeyi tercih edeceklerine karar vermişler. Eğer bu konuda yanıldıklarını kanıtlayabilirsen, seni takip edeceklerdir."

"Bazıları," dedi Hugh, "ama hepsi değıl. Bazıları çok derinden nefret ediyor."

Başını salladı. "Nasıl istersen, Hugh." Bunu söyleme biçiminde, gözlerini indirışinde ilgi çekici bir şey vardı.

"Sen ve Hugh'un deney olmasını istiyorsun," dedim.

Bana gözlerini kırptırdı. "Deney mi?"

Hugh onun elini kendi elinin içine aldı. "Evet, kendi çocuğumuzun olmasını çok isteriz."

"İyileşip güvende olduğumda ve halkım da güvende olduğunda, senin için bir büyü denemekten mutluluk duyarım," dedim.

Sanki onlara yarının Yule olduğunu ve en çok bekledikleri hediyein ağacın altında olduğunu söylemişim gibi bana gülümsediler. Onları, yüzük ve Tanrıça bana üreyebileceklerini söyleyene kadar hiçbir şeyi garanti edemeyeceğim konusunda uyarmak istedim.

Doyle'un kolları bana daha sıkı sarıldı. Haklıydı; şimdi müttefiklerimizin bize olan güvenini sarsmanın zamanı değildi. Bizi buradan çıkarmaları için onlara ihtiyacımız vardı. Benim bir hastaneye ya da elini uzatabilecek bir şifacıya ihtiyacım vardı. Ve asla ama asla Taranis'in yatağına geri dönmek istemiyordum.

Titredim ve titrerken başımı oynatmamak için mücadele ettim. "Üşüyor musun?" Doyle sordu.

"Bir battaniyenin yardımcı olabileceğı bir şey değıl." "Onu senin için öldüreceğim."

"Hayır, hayır, benim için yaşayacaksın. İntikam bir kış gecesinde soğuk bir tesellidir. Yanımda sıcak ve canlı olmanı, şerefimin intikamının alınmasından daha çok istiyorum." Yüzünü görebilmek için olabildiğince dikkatli hareket ettim. "Prensesin olarak ve

geleceğin kraliçesi, bunun için intikam almayı unutmanızı emrediyorum. Yaralanan taraf , sen değilsin. Eğer bunun benim için senin kollarımda hissettiklerim kadar önemli olmadığını söylersem, buna saygı duymalısın."

O siyah gözleriyle bana baktı. Saçları kalın siyahlıklardan oluşan vahşi bir kütleydi ve saçlarının siyahlığından yıldızlar gibi görünen gümüş halkalar vardı. Beni koruyan örgülü ve düğmeli Doyle'a değil, yatak odama gelen Doyle'a benziyordu. Ama yüzündeki ifade tamamen gardiyanla ilgiliydi ve başka bir şey daha vardı. Görmem gerektiği halde görmeyi beklemediğim bir şey. Başka bir adam tarafından tecavüze uğrayan bir adamın aşkına karşı hissettikleri vardı. Çok insani bir duyguydu diyebilirim.

"Lütfen, Doyle, lütfen, medyaya onun ne yaptığını anlatalım. Bize karşı kullanmaya çalıştığı insan hukukunu kullanarak onu alaşağı edelim."

Hugh, "Bunun şiirsel bir adaleti var," dedi.

Doyle bir nefes boyunca bana baktı, sonra başını salladı. "Kraliçem nasıl isterse, öyle olacak."

Sanki dünya nefes almış, sanki bana bu sözleri söylemesini bekliyormuş gibi hissettim. Bu sözlerin şimdi neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama gerçekliğin değiştiği hissini biliyordum. Burada söylenen bu sözler büyük bir şeyi değiştirmişti. Bazı olaylar bu an yüzünden durmuş ya da başlamıştı. Bunu hissediyordum, biliyordum ama ne anlama geldiğini ya da sonunun ne olacağını bilmiyordum.

"Öyle olsun," dedi şifacı.

Diğer soylular da onu onayladı. "Öyle olsun, öyle olsun." Koridordan aşağı indik ve işte o anda anladım. Beni kraliçe olarak kabul etmişlerdi. Bir zamanlar peri dünyasında hüküm sürmek için sadece çok sayıda soyluya ve tanrıların lütfuna ihtiyaç duyardınız. Bir zamanlar, daha da uzun zaman önce, sadece kutsamaya ihtiyacınız vardı. Şimdi ikisine de sahibim.

"Seni dünyanın öbür ucuna kadar taşırdım," dedi Doyle, "ama en değerli yükümü başkalarına emanet etmek zorundayım." Taranis'in bana vurduğu yerde yayılan çürüğe dokunacakmış gibi uzandı, sonra eğildi ve ağzını benimkine dayadı. Saçları sıcak bir pelerin gibi üzerimden kayarak beni gizlemeye yardımcı oldu.

"Hayattan da, onurda da çok seviyorum seni" diye fısıldadı.

Tüm varlığı onuru olan bir adam sizin için onurundan vazgeçmeyi teklif ettiğinde ne dersiniz? Söyleyebileceğin tek şeyi söylersin. "Seni tüm taçlardan, tahtlardan ya da unvanlardan daha çok seviyorum," dedim. "Peri dünyasındaki tüm güçlerden daha çok seviyorum seni."

Sanki yabancı güllerin yetiştirmeyi başardığı bir orman korusuna adım gibi, güllerin ve derin ormanın kokusu aniden ortaya çıktı.

"Yine çiçek kokusu alıyorum," dedi sarışın muhafız.

"Tanrıça bunun etrafında dolaşıyor," dedi bir kadın. "Onu insanlara götürelim ve bakalım onlar Leydi Elasaid, "Bizim yapamayacağımız bir şey," dedi. "Onu uzaklara götürün Burada." Hugh ayağa kalkmasına yardım ederken üç renkli gözleri akmayan yaşlarla parlıyordu.

Doyle dikkatle ayağa kalktı, beni kendine yakın tuttu ve başımı oynatmamaya çalıştı. Bunu başardı. Ayrılmamız gerektiğini bilsem bile, beni bırakmasını istemeyerek ona sarıldım.

Doyle ve Hugh birbirlerine baktılar. "Tüm peri dünyasının geleceğini kollarınızda taşıdığınızı bilin, Sör Hugh."

"Buna inanmasaydım, şu anda burada olmazdım, Darkness."

Doyle beni bedeninden uzaklaştırdı ve Hugh'nun kolları altıma kaydı. Ellerim Doyle'un çıplak bedeninde gezindi, çok sıcak, çok gerçek, çok... benim.

Hugh beni kollarının kıvrımlarına ve vücudunun gücüne olabildiğince nazikçe yerleştirdi. şüphe duyduğum şey bir savaşçı olarak gücü değıldi, gerçekten de değıldi. Sadece onun kolları benim istediğim kollar değıldi.

"Yakında olacağım, Merry," dedi Doyle.

"Biliyorum," dedim.

Sonra yine o siyah köpek oldu. Başının tüyleriyle ayağımı dürtmeye geldi. Parmaklarımla ona dokundum ve gözleri hâlâ Doyle'un gözleriydi.

"Gidelim," dedi Hugh.

Diğeri etrafımızda bir grup oluşturdu. Kapıyı açarken ön tarafa kapandılar, böylece bekleyen bir saldırı varsa önce onları vuracaktı, beni değıl. Hayatlarını, onurlarını ve geleceklerini riske atıyorlardı. Ölümsüzlerdi, bu da riske atacakları çok fazla gelecekleri olduğu anlamına geliyordu.

Dua ettim, "Anne, onlara yardım et, onları güvende tut. Yapmak üzere olduğumuz şey için ağır bir bedel ödemelerine izin verme."

Güllerin kokusu tazeydi ve o kadar gerçektir ki bir yaprağın yanağıma değıdiğini hissettim. Sonra bir tane daha hissettim. Gözlerimi açtığımda gül yaprakları yağdığını gördüm.

Seelie Sarayı'nın soylularından sevinç ve şaşkınlık çığılıkları yükseldi. Köpekler taçyapraklarının dökülüşünde dans ediyordu. Yapraklar Doyle'un kürkünün siyahlığına karşı çok pembe görünüyordu.

Leydi Elsaid, "Bir zamanlar sarayımızın kraliçesi her yere çiçek yağmuruyla gidiyordu," dedi. Sesi şaşkınlıktan yumuşacıktı.

"Teşekkür , Tanrıça," dedi Hugh. Bana bakarken yüzünde gözyaşları parlıyordu, ateşi yansıtan su gibi ışıldayan gözyaşları. "Teşekkür ederim kraliçem" diye fısıldadı.

Beni kollarına alarak ilerledi, yüzünde ateşten gözyaşları parlıyordu. Yan odaya geçtik.

pembe gül yaprakları tatlı bir yağmur gibi nereden geldiği belli olmayan bir şekilde süzülüyordu.

BÖLÜM 28

BİZ TAŞINDI GEÇİŞ ODALAR OF MERMER VE ALTIN. Soğuk pembe duvarlı, gümüş damarlı ve altın sütunlu odalar. Pembe ve lavanta damarlı beyaz mermerden odalar ve gümüş sütunlar. Fildişi sütunlu altın ve gümüş mermer odalar. Her zaman düşen yaprakların çemberinde hareket , pembe yapraklar şafağın ilk allığı kadar soluk, günün son somon alevi kadar koyu ve mor olacak kadar derin bir renk. Etrafımıza düşüyorlardı ve yanından geçtiğimiz tek canlı şeyin yapraklar olduğunu fark ettim. Mermer ve metalden oluşan bu yerde organik hiçbir şey yoktu. Burası bir saraydı ama hayata doğa ruhları olarak başlayan varlıklar için bir yuva değildi. Bizler sıcaklığın, yaşamın ve sevginin insanları olmalıydık ve burada bunların hiçbiri yoktu.

O çiçekli kutsama çemberinin içinde hareket etmeseydik diğer soylular ne yapardı bilmiyorum. Altın, gümüş ve bastırılmış renklerden oluşan sert giysileriyle odalara uyum sağladılar. Ağzı açık bakakaldılar. Bazıları bizi takip etmeye başladı, tıpkı sevinç ve merakla büyüyen bir geçit töreni gibi.

İlk kahkahayı duyduğumda anladım ki soyluların gönlünü kazanmak için yaprakların dökülüşünü *görmekten* daha fazlası gerekiyordu. Çiçeklere onları mutlu ediyor gibiydi. Gülümseyerek ve protesto sesleriyle bize geldiler, "Kral nerede? Ne yaptınız siz?" Sesler kesildiğinde, gülümseyerek bizi takip ettiler.

Hugh fısıldadı, "Kraliçe Roisin'i sevdiğimi hatırlıyordum. Bu aşkın kısmen cazibeli olduğunu hiç fark etmemiştim."

Neredeyse ona bunu yapmayacağımı söyleyecektim ama bu düşünceyle birlikte güllerin kokusu aniden güçlendi. Bunun genellikle ya evet ya da hayır anlamına geldiğini öğrenmiştim. Hugh'ya çiçekleri bilerek yaratmadığımı söylememem gerektiğini tahmin ettim ve bu düşünceyle güllerin kokusu azaldı, bunu onun istediğini yaptığımı anlamına aldım. Bununla yetindim.

Doyle hemen yanımda olmamak için geri çekilmek zorunda kalmıştı. Bunun kimsenin görmemesi ve belki de bir bağlantı kurmaması için olduğunu anladım ama büyük siyah köpeği aramamak için hem duygularımla hem de başımdaki yarayla savaşmak zorunda kaldım. Hugh'nun devasa tüylü tazıları hem görüşümü kısmen engelleyerek hem de ağızlarıyla beni fırçalayarak, çıplak ayaklarıma ve ellerime dokunarak yardımcı oldular. Biri neredeyse tamamen beyazdı, diğeri ise sadece küçük beyaz işaretlerle neredeyse tamamen kırmızıydı. Bana her dokunduklarında kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Yapraklar büyük başlarının üzerinde durdu, sonra hareket ettikçe yere düştü ve bana burnunu çekti. Sanki köpekler benim için güzel kıyafetleri içindeki soylulardan daha gerçektir. Köpekler Sholto'yla birlikte büyüttüğüm büyüden yaratılmıştı. Beni nihayet çocuk sahibi yapan aynı büyüden geliyorlardı. Köpekler aynı geceden ve aynı sihirden gelmişti. Bir yapma ve yeniden yapma büyüsü.

Durduğumuz odanın sonundaki kapılarda muhafızlar vardı. Bu oda kırmızı ve turuncu mermerden oluşuyordu ve taşın içinde beyaz ve altın damarlar parlıyordu. Sütunlar gümüş rengindeydi ve sanki altın çiçekler açmış gibi görünmeleri için altın sarmaşıklar oyulmuştu.

Çocukken sütunların dünyadaki en güzel şeylerden biri olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise onları gerçekte oldukları gibi görüyordum, gerçek bir şeyin taklidi. Unseelie Sarayı yeni büyü olmadan bile gerçek güllerin kalıntılarını barındırıyordu. İç avluda bir su bahçesi vardı.

nilüferler. Evet, aynı zamanda doğal bir ortamda işkence görebilmeniz için zincirlerle sabitlenmiş bir kaya da vardı, ama avluda hayat vardı. Solmaya başlamıştı ama Tanrıça benim içimden, bizim içimizden geçmeye başladığında henüz tamamen solmamıştı.

Seelie Sarayı'nda hiç yaşam yoktu. Ana odadaki büyük ağaç bile metalden yapılmıştı. Büyük bir sanat eseriymiş, inanılmaz bir sanatsal başarıydı ama böyle şeyler ölümlüler içindi. Ölümsüzler sadece sanatlarıyla tanınmamalıydı. Sanatın dayandığı gerçeklikle tanınmaları gerekiyordu. Burada gerçek olan hiçbir şey yoktu.

Muhafızlar takım elbise giyiyordu. Seelie soylularından çok gizli servis ajanlarına benziyorlardı. Sadece uhrevi güzellikleri ve renk halkalarından oluşan gözleri onların insandan daha fazlası olduğunu gösteriyordu.

Hugh beni biraz daha yakın tuttu. Köpekleri hareket etti. Muhafızları görmemi kısmen engelleyecek kadar uzun olduklarını fark ettim.

Leydi Elasaïd grubun önüne doğru ilerledi. Çınlayan bir sesle konuştu. "Geçmemize izin verin."

"Kral'ın emirleri açık leydim. Onun açık izni olmadan hiç kimse basın toplantısına giremez."

"Tanrıça'nın kutsamasını görmüyor musunuz?" "Kralın kendi büyüğü sayesinde illüzyona karşı bağışıklığımız var."

"Yaprakların düşüşünü görüyor musun?" diye sordu.

"Bunun bir yanılsama olduğunu görüyoruz leydim."

Ne yaptığını göremedim ama "Dokun onlara" dedi. "The

kral olabilir yapmak İLLÜZYON

Dokunulabilir, çok, Hanımefendi.

Elasaïd."

O kadar uzun süre yalan gördüklerini fark ettim ki artık gerçeği tanımıyorlardı. Onlar için her şey şüpheydi.

Sarışın muhafız biraz önümüze geçerek köpeklerin bizi gözden saklamasına yardım etti. Hugh'ya döndü ve fısıldadı, "Çağırayım mı?"

Hugh başıyla küçük bir selam verdi.

Gardiyanın bir el aynası çıkarmasını ya da bıçağının parlak yüzeyini kullanmasını bekledim ama yapmadı. Yanındaki deri keseye uzandı ve son derece modern bir cep telefonu çıkardı.

Şaşırmış görünmüş olmalıyım çünkü "Bu odanın yakınında resepsiyonumuz var. Bu yüzden basını buraya koyduk."

Bu son derece mantıklıydı. O geri çekildi ve diğerleri de onu kapıların önündeki muhafızların görüş alanından gizlemek için zarifçe hareket etti.

Sessizce konuştu, "Yaralı prensesle birlikte kapının dışındayız. Muhafızlar geçmemize izin vermeyecek."

Kapının yanındaki muhafızlardan biri, "Odalarınıza dönün. Hiçbirinizin burada işi yok."

Sarışın gardiyan, "Evet, evet. Hayır." dedi. Telefonu kapatıp deri çantasına geri koydu ve yanımızdaki yerini aldı. Hugh'ya fısıldadı, o kadar sessizdi ki ben bile duyamadım.

Soylulardan oluşan grup ve av köpekleri etrafımda . İş kılıç ve büyüyle gerçek bir dövüşe gelirse, kendilerine manevra alanı bırakmamışlardı, Sonra ne yaptıklarını fark ettim. Beni koruyorlardı. Uzun, ince vücutlarıyla beni koruyorlardı. Beni ölümsüz güzellikleriyle koruyorlardı. Bir zamanlar hor gördükleri ben, beni güvende tutmak için her şeylerini, her şeylerini riske atıyorlardı.

Arkadaşım değillerdi. Çoğu beni tanımıyordu. Bazıları daha çocukken beni sevmediklerini açıkça belli etmişlerdi. Beni fazla insan, fazla karışık kanlı bulmuşlardı.

sidhe. Taranis onlara ne yapmıştı da benim için ona bu şekilde meydan okuyacak kadar çaresiz kalmışlardı?

Etrafımdaki ışıltılı kalabalığın ön tarafında bir kıpırdanma vardı, neredeyse bir çiçek tarlasının güçlü bir rüzgarda hareket etmesi gibi.

Kapının yanındaki muhafızın sesini duydum, sesi daha tatlı sesler arasında tanınabilecek kadar kabaydı. "Kral'ın emriyle sithenimize daha fazla girmenize izin verilmiyor efendim."

"Bizimle savaşmak istemiyorsanız, bu kapıdan giriyoruz."

Sesi tanıyordum. Binbaşı Walters'dı, St. Louis Polis Departmanı'nın feylerle ilgilenen özel biriminin başındaydı. Ben eve gelene kadar yıllardır onursal bir unvandı. Bir basın toplantısına nasıl davet edildiğini bilmiyordum ve umurumda da değildi.

İkinci bir erkek sesi geldi. "Prensesi koruyucu gözetim altına almak için federal arama emrimiz var." Özel Ajan Raymond Gillett'ti, babamın ölümüyle ilgili soruşturma kapandıktan sonra benimle temasa geçen tek federal ajan olmuştu. Gençken bana ne olduğunu önemseydiğini düşünürdüm. Son zamanlarda bunun daha çok böylesine yüksek profilli bir davayı çözümsüz bırakmamakla ilgili olduğunu fark ettim. Ona hâlâ kızgındım ama o anda tanıdık sesi iyi gelmişti.

"Prenses burada değil, memur beyler," dedi ikinci bir muhafız. "Lütfen basın alanına geri dönün."

"Prenses burada," dedi Leydi Elasaïd, "ve insanların tıbbi yardımına ihtiyacı ."

Soylular artan gerilimi hissedebiliyordunuz, tıpkı çok sık sarılmış bir yay gibi. İnsan memurlar için güzel ve okunmaz olabilirlerdi ama enerjilerinin bir kibritin ilk kıvılcımı gibi yükseldiğini hissettim. Kapıdaki muhafızlar da bunu hissedecekti.

Büyük siyah köpek Hugh'un bir tarafına geçti. Bu beni daha iyi hissettirmede. Sidhe muhafızlarının gücüne karşı silahsızdı, yapabileceği tek şey benim için ölmektir. Benim için ölmesini istemiyordum. Benim için yaşamasını istiyordum.

"Yanımızda doktorlar var," dedi Binbaşı Walters. "Prensese baksınlar, biz de oradan devam ederiz."

"Kral, onu yaralayan vahşilere geri verilmemesini emretti. Bir daha Unseelie'ye yaklaşamaz."

"İnsanlara yaklaşmasını yasakladı mı?" Ajan Gillett sordu.

Etrafımdaki sidhe'ler arasında güç mırıltıları yükselmeye başlarken bir an sessizlik oldu. Yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek şekilde, sanki sihirlerini fısıldıyorlarmış gibi.

"Kral insanların ona bakmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi," dedi yeni bir muhafız sesi.

"Bize onu basından uzak tutmamız söylendi."

"Prensese neden basından uzak tutulmak ki? Ajan Gillett sordu. "Onlara ilk elden "cesur kralınız" tarafından kötü Unseelie'den kurtarıldığını anlatacak."

"Bilmiyorum..."

"Tabii prensesin farklı bir hikâyesi olacağını düşünmüyorsanız," dedi Binbaşı Walters.

"Kral bunun böyle olduğuna dair yemin etti," dedi konuşkan muhafız.

Ajan Gillett, "O halde doktorlarımızın ona bakmasına izin vererek kaybedecek bir şeyiniz yok," dedi.

Sesi hoş gelen muhafız, "Eğer kral sözünün eriyse korkacak bir şey yok, Barri, Shanley. Ona , değil mi?" Orada

İlk gerçek şüphe sesinde açıkça görölüyordu, sanki kralın en sadık adamları arasında bile yalanlar dayanılamayacak kadar ağır gelmeye başlamıştı.

Shanley, "Eğer gerçekten buradaysa, o zaman ortaya çıkmasına izin verin," dedi. Sesi yorgun geliyordu.

Soylular ışıltılı bir perde gibi ayrılırken Hugh beni daha yakın tuttu, Sadece Hugh'nun av köpekleri ve sarışın muhafız kaldı. Doyle bizim tarafımızda kaldı. Sanırım o da benim gibi, zaten şüpheci olan muhafızların onun kim olduğunu anlamasından endişe ediyordu. Basın odasına girmemize izin verebilirlerdi, ama Karanlık'ın sithen'lerinin içinde olduğundan şüphelenirlerse, çılgına dönerlerdi.

Sonunda Hugh, "Bırakın görsünler," dedi.

Hem bekçi hem de büyük köpekler hareket etti. Doyle Hugh'nun biraz arkasına geçti, böylece rengi dışında diğer köpeklerle uyum sağladı. Aralarında tek siyah olan oydu. Gözüme neredeyse acı verici bir şekilde çarpıyordu, tüm Seelie renkleri arasında o kadar siyahtı ki.

Hissettiğimden daha kötü görünüyor olmalıydım çünkü iki adamın da gözleri fal taşı gibi açılmıştı. O ilk bakıştan sonra kontrol ettiler ama ben görmüştüm. Hatta bile. Ve sanki o bakış yeniden hissetmemi sağladı. Büyü mü, Doyle için duyduğum korku mu, yoksa Taranis'in bizi bulacağı korkusu mu bilmiyorum. Ya da belki de kafatasımın içinde giderek yükselen o küçük çığlık sesiydi. O ses sonunda düşüncemi sonuna kadar düşünmeme, en azından kendi kafamda sormama izin verdi, "Bana tecavüz etti mi? Beni bayıltana kadar dövdükten sonra mı tecavüz etti?" Seelie'nin büyük kralı bunu baştan çıkarma olarak mı görüyordu? Tanrıça, çocuğunu taşımamın mümkün olduğunu düşündüğünde kafası karışmış olsun.

Bir yerinizin kesildiğini bilmek ama ancak kanı gördükten sonra acı hissetmek gibiydi. "Kanı" polislerin yüzlerinde görmüştüm. Bana doğru nasıl hareket ettiklerini gördüm. Yüzümün sol tarafı ağrıyordu ve şişmişti. Biliyordum.

Daha önce de acımış olmalıydı, ama sanki sadece şimdi her şeyi hissedebiliyordum.

Baş ağrısı, gözlerimi kapatan ve yeni bir mide bulantısı dalgası getiren bir kükremeye geri geldi. Bir ses, "Prenses Meredith, konuşabilir misiniz?" dedi.

Ajan Gillett'in gözlerinin içine baktım. Orada o eski şefkat vardı, genç bir kadıncı onı güvenmemi sağlayan o bakış. O gözlerine baktım ve bunun gerçek olduğunu anladım. Son zamanlarda onun tarafından kullanıldığımı hissediyordum; babamın cinayetini benim için değil, kendi amaçları doğrultusunda çözme umuduyla benimle temas kurmaya devam ettiğini fark etmiştim. Ona benden uzak durmasını söylemişim ama şimdi yüzüne baktığımda on yedi yaşındayken onda ne gördüğümü anlıyordum. Şu an için, derinden önemsiyordu.

Belki de beni ilk gördüğü anı hatırlıyordu, kederden çökmüş, ölmüş babamın kılıcını sanki evrendeki son sağlam şeymiş gibi tutuyordum.

"Doktor," diye fısıldadım. "Bir doktora ihtiyacım var." Fısıldadım çünkü en son bu kadar hasta hissettiğimde konuşmak başımı ağrıtmıştı. Ama aynı zamanda fısıldadım çünkü bunun beni daha acınası göstereceğini biliyordum ve eğer sempati beni basının önüne çıkaracaksa, bu kartı sonuna kadar oynayacaktım.

Ajan Gillett'in gözleri sertleşti ve babamın katilini bulacağına inanmamı sağlayan o amacı tekrar gördüm.

Bu gece, her şey yolundaydı. Babamın torunlarını içimde taşıdım. Ama güvenli bir yere gitmeliydim. Sidhe'ler genellikle silah gücüne ve büyüye güvenirliler ama hiçbir zaman zayıf olmamışlardır. Güçsüzlerin cephaneliğini anlamazlar. Ben anlıyordum, çünkü hayatımın çoğunu çaresizlerin ülkesinde geçirmiştim.

Cesur olmak için savaşmayı bıraktım. Daha iyi hissetmek için savaşmayı bıraktım. Ne kadar incindiğimi ve ne kadar korktuğumu hissetmeme izin verdim.

Kendimi geri ittiğim düşünceleri düşünmeye bıraktım. Gözlerimi yaşlarla doldurmalarına izin verdim.

Kapıdaki muhafızlar önümüze geçmeye çalıştı ama Binbaşı Walters subay sesini kullandı. Mermer odada ve ötesindeki açık kapıda yankılandı. "Şimdi kenara ."

Konuşkan muhafız, "Shanley, bunu tedavi edebilecek şifacılarımız yok. Bırak onu insanlar tedavi etsin." Sonbahar yapraklarının yere düşmeden hemen önceki alev rengi saçları ve yeşil halkalardan oluşan gözleri vardı. Genç görünüyordu ama yaşı yetmişin üzerinde olmalıydı çünkü Galen'in yaşıydı ve benden sonraki en genç sidhe oydu.

Shanley bana baktı. Gözleri mavinin iki mükemmel halkasıydı.

Hugh'nun kollarına uzandım ve gözyaşlarımla ıslanmış ve şakağımdan çeneme kadar beni kaplayan şişmiş bir çürükten ona baktım.

Shanley sessizce konuştu, "Basına hangi hikayeyi anlatacaksınız, Prenses Meredith?"

"Gerçek," diye fısıldadım.

O insanlık dışı güzellikteki gözlerden acı dolu bir bakış geçti. "O odaya girmene izin veremem." Sözleri, benim gerçeğimle Taranis'in gerçeğinin bir ve aynı olmadığını bildiğinin itirafıydı. Kralının yalan söylediğini ve bunun üzerine yemin ettiğini biliyordu. Biliyordu ama yine de Taranis'e muhafız olarak hizmet etmeye yemin etmişti. Yeminleri ve kralının ihaneti arasında sıkışıp kalmıştı.

Ona acıyabilirdim ama Taranis'in banyosunda sonsuza kadar dikkatinin dağıbiliyordum. Taciz edilecek hizmetçi kızlarla bile. Basından ve görece güvenlikten birkaç santim uzaktaydık. Ama o son birkaç santimi nasıl kat edecektik?

Binbaşı Walters ceketinin cebinden telsizini çıkardı ve bir düğmeye bastı. "Burada desteğe ihtiyacımız var."

Shanley "Eğer gelirlerse onlarla savaşıcağız," dedi.

"Hamile," dedi şifacı. "İkiz taşıyor." Adam ona şüpheyile baktı. "Yalan söylüyorsun."

"Çok az gücüm kaldı, bu doğru, ama böyle şeyleri hissedecek kadar büyüm kaldı. O . Elimin altında kalp atışlarını kuşların çırpınışı gibi hissettim."

"Bu kadar çabuk kalp atışı olmaz," dedi gardiyan.

"Buraya ikizlere hamileyken girmişti. İkizlere hamileyken zorla kralın yatağına tecavüze uğradı, hamile kaldı başkasının çocukları."

"Böyle şeyler söyleme Quinnie," dedi.

"Ben bir şifacıyım," dedi. "Sonunda konuşmalıyım. Tüm benliğime, tüm sahip olduklarıma mal olsa da, prensesin ikizlerle birlikte en az bir ay yaşayacağına yemin ederim."

"Bunun üzerine yemin edecek misiniz?" diye sordu.

"İstediğiniz yemini "

Uzun bir süre birbirlerine baktılar. Korumaların arkasından kapıya vuruluyor ve boğuşma sesleri geliyordu. Polis ve ajanların geri kalanı içeri girmeye çalışıyordu. Seelie muhafızları, kameralar üzerlerindeyken basının önünde polisi yaralamak istemiyorlardı.

Görünüşe göre polisin muhafızlar konusunda aynı endişesi yoktu. Kapı, ona çarpan cesetlerin ağırlığı altında titredi.

Konuşkan muhafız yüzbaşısının yanına gitti. "Shanley, onu dinle."

"Kral da yemin etti," dedi. "Ve hiçbir şey onu yeminini bozan biri olarak damgalayamadı."

"Söylediklerine inanıyor," dedi şifacı. "Bunu biliyorsun. İnanıyor, yani yalan söylemiyor ama bu onu doğru yapmaz. Bunu son birkaç haftada hepimiz gördük."

Shanley muhafız arkadaşından şifacıya, oradan da bana baktı. "Kralımız seni kurtardığında Unseelie'ler sana tecavüz mü ediyordu?"

"Hayır," dedim.

Gözleri parlıyordu ama sihirle değil. "Seni zorla mı götürdü?"

"Evet," diye fısıldadım.

Güzel gözlerinin her birinden bir damla yaş süzüldü. Küçük bir selam verdi. "Emret."

Benden ne yapmamı istediğini bildiğimi umuyordum. Başım zonklarken cesaret edebildiğim kadar yüksek sesle konuştum. "Ben, Prenses Meredith NicEssus, etten ve kandan ellerin sahibi, Zalim Uar'ın torunu, kenara çekilmenizi ve geçmemize izin vermenizi emrediyorum."

Daha alçak sesle eğildi ve bu birlikte yana doğru ilerledi.

Binbaşı Walters telsizinden tekrar konuştu. "Geliyoruz. Tekrar ediyorum, prensesi getiriyoruz. Kapıları boşaltın."

Kavga sesleri daha da yükseldi. Mavi gözlü muhafız havaya doğru konuştu. "Geri çekilin, beyler. Prenses gidiyor."

Çatışma yavaşladı, sonra hiç ses çıkmadı. Mavi gözlü muhafız diğer muhafızlara başıyla işaret etti ve onlar da büyük kapıları açtılar.

Hugh beni ileriye taşıırken Doyle bana yaklaştı. Bir an için bunun büyülü bir ışık saldırısı olduğunu düşündüm, sonra bunun hareketli kameralar için ışıklar ve hareketsiz olanlar için flaşlar olduğunu fark ettim. Kör edici parıltıya karşı gözlerimi kapattım ve Hugh beni kapılara doğru taşıdı.

BÖLÜM 29

İŞIKLAR YÜZÜNDEN KÖR OLMUŞTUM. BAŞIM SANKI Tüm bunların saldırısı yüzünden patlayacaktı. Onlara durmaları için bağırarak istedim ama bunun her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkuyordum.

Gözlerimi kapattım ve bir elimle onları korumaya çalıştım. Işığa karşı bir gölge ve bir kadın sesi vardı. "Prenses Meredith, ben Doktor Hardy. Size yardım etmek için buradayız."

Bir erkek sesi. "Prenses Meredith, size boyunluk . Bu sadece bir önlem."

Birdenbire yanımda tekerlekli bir sedye belirdi, sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi. Sağlık ekibi üzerime çullanmaya başladı. Dr. Hardy gözlerime bir ışık tutarak onu takip etmemi sağlamaya çalışıyordu. Onu takip edebiliyordum ama göremediğim diğer ellerin beni kaldırması, bana bir şeyler yapmaya başlaması beni panikletti.

Onlara tokat atmaya, küçük çaresiz sesler çıkarmaya başladım. Yaptıkları şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama çok fazlaydı. Bana kimin dokunduğunu göremiyordum. Ne yaptıklarını göremiyordum. Neler olduğunu anlamıyordum. Buna dayanamıyordum.

"Prenses, Prenses Meredith, beni duyabiliyor musunuz?" Dr.

Hardy sordu.

"Evet," dedim hiç de bana benzemeyen bir sesle. Dr. Hardy,

"Sizi bir hastaneye götürmemiz gerekiyor," dedi.

"Hastaneye.

yapmamız gereken şeyler var. İzin verir misin?
yapmamızı ister misin?"

Ağlamaktan çok gözyaşlarım yüzümden aşağı kayıyor gibiydi. "Ne yaptığını bilmem gerek. Bana kimin dokunduğunu görmem gerek."

Arkamdan medyanın yaylım baktı, polis onlara karşı bir duvar oluşturmak için içeri girmişti ama söylediklerimizin çoğunu duyacaklardı. Doktor bana çok yakın eğildi. "Prenses, tecavüze mi uğradınız?"

"Evet."

Binbaşı Walters da yakınına eğildi, "Üzgünüm Prenses ama sormak zorundayım. Kim yaptı bunu?"

Kapının yanındaki bir sidhe muhafızı, "Leydi Caitrin'e tecavüz ettikleri bunu Unseelie yaptı," dedi.

"Kapa çeneni!" Binbaşı Walters söyledi. Sonra bana döndü. "Bu doğru mu?"

"Hayır," dedim.

"O zaman kim?"

"Taranis beni bayılttı ve onun yatağında, yanımda çıplak bir şekilde uyandım."

"Yalancı!" dedi arkamızdaki muhafız.

Bu adamlardan sorumlu olan Shanley, "Bunun üzerine yemin etti" dedi.

"Kralımız da öyle."

"Buna yardımcı olamam," dedi.

"Taranis bana zarar verdi. O ve başkası değil. Her şeyi yiyen karanlık üzerine yemin ederim."

Tanımadığım bir ses, "Böyle bir yemin etmek için deli olmalısın," dedi.

"Sadece yalan söylerse." Sanırım bu Sör Hugh'du. Ama çok fazla gürültü, çok fazla ses vardı. Basın bize bağırmaya başlamıştı. Sorularını, teorilerini haykırıyorlardı. Hepimiz onları görmezden geldik.

Dr. Hardy bana neler olduğunu açıklamak için benimle sessizce konuşmaya başladı. Beni ekibiyle tanıştırmaya başladı. Açıklayacaktı ve ancak o zaman bana dokunacaklardı. Bu, histeri sınırimi kaybetmeme yardımcı olmaya başladı.

Ancak mikrofonda hâlâ görmediğim bir ses duyulduğunda onları durdurabildim. Ses şöyle diyordu: "Prensesin başına gelenleri size anlattık. Onu koruması gereken Unseelie muhafızları onu dövdü ve tecavüz etti. Kralımız yeğenini onlardan kurtardı ve onu buraya sığınmaya getirdi."

Bu çok fazlaydı. Nasıl hissedeyim, beni bir hastaneye göndermelerine ve bu yalanı medyanın kulağına bırakmalarına izin veremezdim.

"Bir mikrofona ihtiyacım var, lütfen. Gerçeği söylemem gerekiyor" dedim.

Dr. Hardy bundan hoşlanmadı ama Hugh ve diğerleri bana destek oldular ve beni odanın önüne getirdiler. Boyunlukların boğucu yakınlığını korumam için ısrar ettiler. Görünüşe göre kan basıncım düşüktü ve vücudum biraz sarsılmıştı.

Doktor mikrofona doğru ilerledi.

"Ben Dr. Vanessa Hardy. Prensesin hastaneye gitmesi gerekiyor ama sizinle konuşmakta ısrar ediyor. Yaralı ve onu hastaneye götürmemiz gerekiyor. Bu hızlı olacak. Umarım anlaşılmıştır?"

İçlerinden birkaçı "Bu çok açık" dedi.

Basın sekreteri pembe, altın rengi ve sidhe güzelliğindeydi. Mikrofonu bırakmak istemedi. Kapı aralığından onu endişelendirecek kadar çok şey duymuştu.

Mektubu ondan alan ve benim için tutan Ajan Gillett'ti. Basının hevesini kendi sihirleri gibi hissedebiliyordunuz.

Bir ses "Sana kim vurdu?" diye .

"Taranis," dedim.

Kolektif heves iç çekişi ve flaş patlaması oldu. Buna karşı gözlerimi kapattım.

"Unseelie sana tecavüz etti mi?" "Hayır."

"Tecavüze mi uğradınız, Prenses?"

"Taranis bayılıp kaçırıldı ve ben onun yatağında çıplak olarak uyandım. Seks yaptığımı söylüyor. Hastanede tecavüz testi yaptıracağım. Eğer bilinmeyen bir şey çıkarsa, o zaman evet, amcam bana tecavüz etti."

Polis basın sekreterini ve bazı sidhe'leri zorla zapt ediyordu. Bazı soylular ve köpekler kalabalığı kontrol etmelerine yardımcı oluyordu. Etrafımda hırıltılar duydum. En gürültülüsü yanımdaydı. Büyük siyah kafa elime dokundu. Doyle'un tüylerini okşamak için parmaklarımı kaldırdım. Bu küçük dokunuş beni her şeyden daha çok rahatlatmıştı.

Dr. Hardy kaosun üzerinde bağırdı, "Prenses beyin sarsıntısı . Ne kadar ciddi olduğunu anlamak için onu röntgen ya da tomografiye götürmem gerekiyor. Şimdi gidiyoruz."

"Hayır" dedim.

"Prenses, gerçeği söylerseniz sessizce gideceğinizi söylemişsiniz."

"Hayır, ondan değil. Röntgen çektiremem. Hamileyim." Ajan Gillett mikrofonu hâlâ odadakilerin duyabileceği kadar yakın tutuyordu. Daha önce bir kaos olduğunu düşündüysek yanılmıştık.

Basın bağıırıyordu, "Babası kim? Seni amcan mı hamile bıraktı?"

Dr. Hardy yakınına eğildi ve kakofoninin üzerinde , "Ne kadar ilerledin?"

"Dört ila beş hafta," dedim.

"Size ve bebeğinize altın gibi davranacağız" dedi.

Başımı sallayacaktım ama boyunluk bunu yapmamı engelledi. Sonunda "Evet" dedim.

Göremediğim birine baktı ve "Onu hemen hastaneye götürmeliyiz" dedi.

Kapıya doğru ilerlemeye başladık. Hareket etmekte zorlanmamızın iki ana nedeni vardı. Birincisi basındı.

Hepsi son bir görüntü, son bir sorunun cevaplanmasını istiyordu. İkincisi, Hugh'ya karşı çıkan Seelie muhafızları ve soylulardı. Onlarla kalmamı istediler. Geri adım atmamı istediler.

İnsanlık dışı güzellikteki yüzler üzerimde gezinip duruyordu, "Kralımız hakkında nasıl yalan söylersin? Öz amcanı nasıl böyle bir suçla itham edersin? Yalancı. Yalancı kaltak," gibi sözler söylemeye başladılar. Polis, altın kalabalığı yüzümden uzak tutma konusunda çok ciddileşmeden önce sonuncusuydu.

Siyah köpeği kovalamaya çalıştılar ama ben "Hayır, o benim" dedim.

Kimse bunu sorgulamadı. Dr. Hardy sadece "Ambulansa binmiyor." dedi.

Tartışmadım. Doyle'un herhangi bir şekilde yanımda olması bile bir gelişmeydi. Kürkünün elime değdiği her an daha iyiydi.

Sedyenin etrafında o kadar çok insan vardı, o kadar çok ışık vardı ki sonunda dışarıda olduğumuzu anlamamın tek yolu gece havasının yüzüme değmesiydi. Taranis beni aldığı anda gece . Aynı gece miydi, yoksa bir sonraki gece mi? Beni ne zamandır elinde tutuyordu?

Hangi gün olduğunu sormaya çalıştım ama kimse beni duymadı. Basın bizi sithen'in dışında takip etmişti. Bağırarak sordukları sorular ve cep telefonlarının ışıklarıyla bizi takip ediyorlardı.

Sedyenin tekerlekleri çimleri sevmiyordu. Çarpmalar başımın daha çok ağırmasına neden oldu. Yapmamak için savaştım

ve sağlık görevlileri etrafımızı sarana kadar bunu yapabildim, böylece Doyle'un krkne artık dokunamadım. Onunla teması kaybettiğim an acı daha da arttı.

Kendimi durduramadan onun adını söyledim. "Doyle," dedim usulca, bir yalvarış gibi.

Kocaman siyah kafa doktorun kolunun altına doğru ilerledi. Doktorun tkezlemesine neden oldu. "Kışt" diyerek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ona ihtiyacım var, lütfen."

Bana kaşlarını çattı ama köpeğin bana daha yakın olabilmesi için bir adım geri çekildi. İnişli ıkışlı yolculuğun çoğunda elimle tüylerini okşayabileceğim kadar yakındı. İhtiyacım olan şey pürüzsüzlük olana kadar tepeciklerin etrafındaki çimlerin ne kadar engebeli olduğunu hiç fark etmemiştim. Bu ana kadar hep düz bir zemin gibi görünmüştü.

Kameralardan biri sağlık görevlilerinin omuzlarının üzerinden bakıyordu. Işık beni kr etti. Acı sert ve keskin bir şekilde arttı ve mide bulantısı da beraberinde geldi.

"Hasta olacağım."

Sedyeyi durdurmak ve yan tarafına yaslanmama yardım etmek zorunda kaldılar. Tüpler, tahta ve boyunluk arasında kendi başıma hareket edemezdim. Bana yardım eden bu kadar çok el varken hiç yan dnmemiştim.

Ben kusarken Dr. Hardy bağırdı, "Beyin sarsıntısı geçiriyor! Parlak ışıklar onun için iyi değil."

Hasta olmak kafamın iini patlattı ya da öyle hissettirdi. Grşm yıkıntılar içinde yüzüyordu. Bir el dokundu, soğuk ve sert bir eldi ve sanki bilmem gerekiyormuş gibi hissettiriyordu.

Grşm açıldığında sarı sakallı ve bıyıklı bir adamın yüzüme baktığını gördüm. Alnımda onun eli vardı. Beyzbol şapkasını yüzüne doğru çekmişti. Orada

Mavi gözlerde belli belirsiz tanıdık gelen bir şey vardı. Sonra ben hâlâ yabancının yüzüne bakarken gözler değişti. Gözlerden birinde üç mavi halka vardı: göz bebeğinin etrafında peygamber çiçeği mavisi, gök mavisi, sonra da kış gökyüzünden bir daire.

"Rhys" diye fısıldadım.

Sahte sakalının arasından gülümsedi. Gözlerini ve başka şeyleri saklamak için göz kamaştırıcı bir şey kullanmıştı ama sakal sadece iyi bir taklitti. Dedektiflik gizli işlerde her zaman en iyisi o olmuştu.

Ağlıyordum ama ağlamak istemiyordum çünkü canımın yanmasından korkuyordum.

Arkasından bir ses geldi. "Anlaşmamızı unutma."

Rhys arkasını dönmeden cevap verdi. "Yeterince iyileşir iyileşmez televizyonda özel bir röportaj yapacaksınız. Söz verdim."

Kafam karışmış olmalı ki, "Söz verdikleri bir ya da iki röportaj için ekiplerinin bir parçası olarak gelmemize izin verdiler" dedi.

Boştaki elimle ona uzandım. Elimi tuttu ve avucumu öptü. Beni hasta eden kamera tekrar kayıt yapmaya başlamıştı, sadece biraz daha iyi bir mesafeden.

"Adamlarınızdan biri mi?" Dr. Hardy sordu.

"Evet," dedim.

"Harika, ama devam etmeliyiz."

"Özür dilerim," dedi Rhys ve beni sırt üstü yatırırlarken bir elini omzuma koydu. Diğer elim yine kürkün dokunuşunu aradı ve bir an için buldu, sonra bir el benimkini buldu. Dönüp bakamadım ve Galen'in yüzü benimkinin üzerinde gezindiği için o da anlamış gibi görünüyordu. Başında da bir şapka vardı ve yeşil saçlarını kahverengi, tenini de insan gibi göstermek için glamour kullanmıştı. Ben izlerken glamour'u bıraktı ve ben izlediğimden bile daha yumuşaktı.

Rhys'in. Bir an hoş görünümlü bir insan, bir an sonra Galen. Sihir.

"Hey," dedi ve gözleri neredeyse anında yaşlarla doldu.

"Hey," diye karşılık verdim. Höyüğün içinde daha önce fark edilmiş olsalardı neler olabileceğini düşündüm ama bu küçük bir düşünceydi. O anda onları gördüğüm için endişelenmeyecek kadar mutluydum. Ya da belki de sadece o kadar hastaydım?

Dr. Hardy, "Başka Romeo'lar da çıkacak mı?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim, ki bu kesinlikle doğrudu.

"İçeride bizimle birlikte bir kişi daha vardı," dedi Galen.

Başka kimin kameralar ve Seelie'ler önünde içeri girme riskini alacak kadar iyi bir cazibeye sahip olduğunu düşünemiyordum. Bazı insanların cazibesi aslında kamerada tutmuyordu ve Seelie Mahkemesi illüzyon ustası tarafından yönetiliyordu. Piçin tekiydi ama kılık değiştirdiklerini görebilirdi. Olabilecekleri düşündükçe göğsüm ağrıyordu. Galen'in elini daha sıkı tuttum ve Rhys'e bakmak için başımı hareket ettirebilmeyi diledim.

Onun yerine gece gökyüzüne bakmaya hapsolmuştum. Güzel bir gökyüzüydü, siyah ve yıldızlarla doluydu. Ocak ayının sonu, neredeyse Şubat ayıydı.

Üşümem gerekmez mi? Bu düşünce, her şeyin sandığım kadar farkında olmadığımı anlamam için yeterliydi. Birisi şoka girdiğimi söylememiş miydi? Yoksa rüya mı görmüştüm?

Ambulanstaydık. Sanki aniden karşıma çıkmıştı. Sihir değildi, yaralanmamıştı. Zamanın küçük parçalarını kaybediyordum. Bu iyi olamazdı.

Ambulansın kapısında, basına ve Seelie'lere meydan okuyacak kadar cazibeli olanın kim olduğunu öğrendim.

sidhe.

Kısa sarı saçları, kahverengi gözleri ve sıradan bir yüzü vardı, ta ki bana doğru eğilene kadar. Kısa saçlarının uzun bir örgüye dönüştüğü yanılsamasını veriyordu ki bu örgünün yeri süpürdüğünü biliyordum. Kahverengi gözler altının üç farklı rengindeydi. Sıradan yüz birdenbire tüm sarayların en yakışıklılarından biri oluvermişti. Sluagh Kralı Sholto beni nazikçe öptü.

"Karanlık bana Tanrı'dan gördüğü vizyonu anlattı. Ben bir baba olacağım." Çok memnun görünüyordu, tüm o kibir yumuşamıştı.

"Evet." Yavaşça söyledim. O kadar memnun, o kadar sessizce mutluydu ki. Kurtarılmaya ihtiyacım olmamasına rağmen gelip beni kurtarmak için her şeyi riske atmıştı. Ama Sholto'yu çok az tanıyordum. Onunla bir kez birlikte olmuşum. Hoş biri olmadığından değil, ama Frost'un bana yaslanıp çocuğumuzdan bahsetmesini çok isterdim.

Dr. Hardy, "Tam olarak kim olduğunuzu bilmiyorum ama prensesin bir hastaneye ihtiyacı var," dedi.

"Ben bir aptalım. Affet beni." Sholto saçlarıma büyük bir şefkatle dokundu. Bir çift olarak hak etmediğimiz bir şefkatle. Bunu kastettiğini biliyordum ama bir şekilde yanlış görünüyordu.

Sonra beni kaldırdılar ve ambulansa bindirdiler. Doktor ve bir erkek hemşire benimle kaldı. Diğerleri ikinci ambulansa ya da bu ambulansın şoför mahalline gittiler.

Galen aradı, "Seni hastaneye kadar takip edeceğiz."

Bir elimi kaldırdım, çünkü onları uğurlamak için ayağa kalkamazdım. Siyah köpek bana baktı. İçeri atlamıştı. O siyah gözlerdeki bakış hiç de köpek bakışı değildi.

Dr. Hardy, "Hayır, kesinlikle olmaz. Dışarı köpek, şimdi."

Hava sanki bana sis değmiş gibi serindi, sonra yanımda diz çökmüş insan formunda Doyle vardı. Hemşire "Bu da ne?" dedi.

"Resminizi gördüm. Sen Doyle'sun," dedi Dr. Hardy.

"Evet," dedi derin sesiyle.

"Sana gitmeni
söylersem?"

"Gitmeyeceğim."

İçini çekti. "Ona bir battaniye verin ve daha fazla çıplak adam bizi buradan çıkarmalarını söyleyin."

Doyle battaniyeyi bir omzuna ve insanları rahat ettirecek kadar üzerine örttü. Elimi tutabilmek için diğer kolunu dışarıda tuttu.

"Hugh'un planı işe yaramasaydı ne yapacaktın?" diye sordum.

"Seni kurtarırdık."

Denemedik. Sadece, "yapardık." Ne küstahlık. Ne kadar emin. İnsan değildi. Sihirden de öte, uhrevi güzellikten de öte, sidhe'ydi ve bu yüzden insan değildi. Kibir yapmacık değildi. Kesinlik de öyle. O Karanlık'tı. Bir zamanlar Tanrı Nodon'du. O Doyle'du.

Ambulansın tekerlekleri çakıl sesleri çıkararak yola inerken onu rahatça görebileceğim şekilde hareket etmişti. O karanlık, karanlık yüze baktım. O siyah gözlere baktım. O karanlığın içinde yansıma olmayan renk noktaları vardı. Gözlerinin siyah derinliklerinde ambulansa olmayan renkler taşıyordu.

Bir keresinde teyzemin emriyle beni büyülemek için bu renkleri kullanmıştı. Ne kadar zayıf ya da ne kadar güçlü olabileceğimi görmek için bir test.

Renkler çok renkli ateş böcekleri gibiydi, gözlerinde uçuşuyor ve dans ediyorlardı. "Hastaneye varana kadar uyumana izin verebilirim," dedi.

"Hayır," dedim. Güzel ışıklara karşı gözlerimi kapattım.

"Acı çekiyorsun, Merry. Sana yardım etmeme izin ver."

"Burada doktor benim," dedi Hardy, "ve bana açıklanana kadar yaralıya büyü yapılmamasını söylüyorum."

Doyle, "Bunu açıklayabilir miyim bilmiyorum," dedi.

"Hayır," dedim, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Bilincimi kaybetmek istemiyorum, Doyle. Bu son olduğunda Taranis'in yatağında ."

Eli benimkinin etrafında kasıldı, sanki teselliye ihtiyacı olan kendisiymiş gibi beni kavradı. Gözlerimi açmamı sağladı. Ben onlara baktıkça renkli ışıklar soluyordu.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım, prensesim, aşkım. Hepimiz seni hayal kırıklığına uğrattık. Kralın güneş ışığında seyahat edebileceğini hayal etmemiştik. Bunun kayıp bir sanat olduğunu düşündük."

"Hepimizi şaşırttı," dedim. Sonra aklıma bilmek istediğim bir şey geldi. "Köpeklerim. Onlara zarar verdi."

"Yaşayacaklar. Minnie bir süre yara izi taşıyacak ama iyileşecek." Parmaklarımı götürdü ve öptü. "Onu götürdüğümüz veteriner yavruları olacağını söyledi."

Ona baktım. "Yavrular yaralanmadı mı?"

Gülümsedi. "İyiler."

Sebebini bilmediğim bir şekilde, bu haber beni daha iyi hissettirdi. Tazılarım beni savunmuş ve kral onları öldürmeye çalışmıştı. Ama başaramamıştı. Yaşayacaklardı ve yavruları olacaktı. Beş yüzyıldan fazla bir süredir doğan ilk peri tazıları.

Taranis beni kraliçesi yapmaya çalışmıştı ama ben zaten hamileydim. Benim zaten krallarım vardı. Taranis her şekilde başarısız olmuştu. Eğer tecavüz testi pozitif çıkarsa, ki pozitif yanlış bir kelime gibi görünüyordu, o zaman Işığın ve İllüzyonun Kralı Taranis'i tecavüz suçundan hapiste görecektim.

Basın onu canlı canlı yiyecekti. Öz yeğenini kaçırmak, dövmek ve tecavüz etmekle . Seelie

Court insan medyasının parlayan yıldızıydı. Bu durum değişmek üzereydi.

Karanlık bir ışıkla da , Unseelie Sarayı'nın parlama zamanıydı. Bu sefer iyi adamlar biz olacaktık.

Seelie bana tahtlarını teklif etmişti ama ben daha iyisini biliyordum. Hugh ve diğerleri beni isteyebilirdi ama altın kalabalık beni asla kraliçe olarak kabul etmezdi. Babaları Unseelie lordları olan bebekler taşıdım. Bir Unseelie prensinin çocuğuydum ve bana hiçten daha kötü davranmışlardı.

Benim için altın bir taht olmayacak. Hayır, eğer taht olacaksa, o zaman gecenin tahtı olurdu. Belki de tahtın yeni bir isme ihtiyacı vardı? Gecenin tahtı kulağa çok uğursuz geliyordu. Taranis, Seelie Sarayı'nın Altın Tahtı'nda oturuyordu. Kulağa çok daha neşeli geliyordu. Shakespeare başka bir isimle anılan bir gülün de aynı güzellikte kokacağını söylemişti ama ben buna inanmıyordum. Altın taht, gece tahtı. Hangi tahtta oturmayı tercih ederdin?

Bu gece hayatta kalabilirdim. Taranis'in yaptıklarını ve Frost'un beni hastanede beklemeyeceği gerçeğini düşünmemek için her şeyi düşünmeye çalıştığımı bile biliyordum. Sonunda hamileydim ve bu konuda mutlu olamazdım. Politik nedenlerden ötürü tecavüz testinin pozitif çıkması iyi olacaktı. Taranis'e sahip olduğumuz anlamına geliyordu. Ama kendi nedenlerimden dolayı, yalan söylemiş olmasını umuyordum. Umarım ben baygınken benimle ilişkiye girmemiştir. Benimle ilişkiye girmek, güzel bir örtmece. Umarım ben baygınken bana tecavüz etmemiştir. Umarım bana vurduğu darbeden dolayı kafatasım kanarken bana tecavüz etmemiştir.

Umutsuzca, çaresizce ağlamaya başladım. Doyle üzerime eğildi, adım ve beni sevdiğini fısıldadı.

Elimi saçlarının sıcaklığına gömdüm, teninin kokusunu içime çekebilmek için onu kendime yaklaştırdım. Gömdüm

kendimi onun vücudunun hissine ve kokusuna ve ağladım.

Unseelie Sarayı'nın tahtına oturma yarışını kazanmıştım ve dilimde acı bir kül vardı.

YAZAR HAKKINDA

Laurell K. Hamilton, Meredith Gentry romanlarının New York Times çoksatan yazarıdır: *A Kiss of Shadows*, *A Caress of Twilight*, *Seduced by Moonlight*, *A Stroke of Midnight* ve *Mistral's Kiss*'in yanı sıra on beş beğenilen "Anita Blake, Vampire Hunter" romanının yazarıdır. Louis, Missouri'de yaşamaktadır. Yazarın resmi web sitesini www.laurellkhamilton.org adresinde ziyaret edebilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.